

От автора на бестселъри "ДИВО
ЖЕЛАНИЕ"

КАСИ
ЕДУЪРДС

Рози Слей
Дъжд

КАСИ ЕДУАРДС РОЗИ СЛЕД ДЪЖД

Превод: Севдалина Ненкова

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Аделаида, Австралия, 1864

Силното австралийско слънце се отделяше от прекрасните бели брегове, докато корабът бавно си проправяше път в пристанището на Аделаида. Тейла Дрейк, осиротяла на седемнайсет години, а сега осемнайсетгодишна, стоеше на палубата. Сърцето ѝ биеше лудо при първата ѝ среща с Австралия.

Почувства се разочарована, защото град Аделаида, крайна цел на пътуването ѝ след напускане на Англия, изобщо не изглеждаше представително от тази удобна за наблюдаване позиция. Схлупени и изкривени складове бяха разхвърляни по брега. Небоядисани помещения, където съхраняваха стоките, бяха разпръснати сред лабиринта от гъсто населени улици, които се простираха на запад, задръстени с вагони, каруци и хора на коне. Момичето се успокои, когато погледът ѝ се спря на тучна поляна край града, изпъстрена с диви цветя, прекосявана от стада овце, движещи се подобно на облаци.

По-нататък внушителна евкалиптова гора, която се издигаше на стотици стъпки височина, се открояваше на фона на назъбени жълточервени скали, в чиято сянка лежаха огромни равнини, покрити с проблясваща на светлината сива трева.

Бяха казали на Тейла, че съществува безплодна необработвана земя, наричана Шубраците. Хората трудно оцеляват в този район, но оттатък Шубраците се простираха златните полета. Мъжете на кораба развълнувано говореха за златото, скрито в земята сред суровата природа около връх Алегзандър. Бяха дошли авантюристи от всички кътчета на земята, втурнали се към австралийските полета за златото, което осигуряваше храна на мечтите им.

Докато корабът приближаваше пристана, Тейла погледна надолу към река Торънс. Южният бряг на Австралия се миеше от едно прозрачно чисто и хладно море, където тюлени се грееха на слънцето, кашалоти обикаляха и приказни пингвини лежаха на скали, гладко оформени от морските вълни. Но реката, която беше докарала кораба

на осем мили от морето, не беше нито толкова чиста, нито толкова привлекателна. Погледът на Тейла попадна на черна върволица от плъхове, пробягващи по едно въже, което свързваше кея с един закотвен кораб. Едно движение във водата, точно под мястото, където тя стоеше, бързо отвлече погледа ѝ от грозната гледка с плъховете. Едновременно заинтригувана и изплашена, тя наблюдаваше как перката на една акула чертаеше заплашителни кръгове при върха на кораба. Момичето беше чувало на борда на кораба, че тези риби идвали много близо до брега на Аделаида, заради отпадъците, хвърляни в реката. Беше чувала разказа за човека, който попаднал в това пристанище и една акула само с едно захапване го била разкъсала на половина. Тейла се сви от страх, когато акулата мина близо до кораба, а кръглите ѝ сиви очи сякаш я забелязаха сред всички останали, които бяха на корабния парапет. Тя потрепера при мисълта, че рибата беше най-малко двајсет стъпки дълга, а отворените ѝ широко челюсти разкриваха стотина остри зъби.

Вниманието на момичето се насочи към котвата, докато я спускаха във водата. То беше изморена и гладна, но сърцето ѝ биеше лудо и очите ѝ се взираха напред в тревожно очакване. Никога преди не е била толкова нетърпелива да стъпи на суша. Пътуването беше дълго и изтощително. Беше пропътувала повече от петнадесет хиляди мили за осем месеца и един ден, като беше оставила любимата си деветгодишна сестра Виادا при чичо си Джеръми, докато се появи възможност да я вземе при себе си.

Внезапна паника изпълни Тейла, когато разбра, че не само тя е единствената нетърпелива да напусне този гнусен и окаян плавателен съд. Като се опитваха да напуснат кораба по-бързо, блъскайки се един друг, хората я притискаха от всички страни. Момичето се вкопчи в малкия куфар, който съдържаше оскъдните ѝ принадлежности.

Беше усетила болка, тъй като я притискаха все по-силно към корабния парапет.

— Моля ви! — извика тя, изплашена, че може да я стъпчат. Опитва се да отблъсне хората от себе си. — О, за бога, спрете! Махнете се от мен!

Нещо привлече погледа ѝ обратно към водата и едно студено вцепенение се плъзна по тялото ѝ. Тя осъзна каква е истинската причина за страха, който изпитваше. Блъскана от всички тия хора

около нея, обхванати от силно опиянение, тя лесно би могла да се озове отвъд борда и да се превърне в една бърза закуска за акулата! Очите ѝ проследиха движението на перката на рибата, която в момента мързеливо чертаеше осморки, сякаш очакваше една погрешна стъпка на някой от тази обезумяла тълпа хора. Колената на момичето омекнаха. Тейла гледаше отчаяно пътниците, които продължаваха да я бутат и блъскат. Те я притискаха все по-силно към парапета, а в дивия поглед на очите им се четеше силното желание да избягат от ужасния кораб.

Младата жена разбираше защо тези хора бяха толкова нетърпеливи да напуснат кораба. Макар Австралия да имаше славата на далечно сметище, където се изхвърляше товара от престъпници на препълнените британски затвори, тя беше и място на надеждата, на мечтите. Заселници пристигаха ежедневно, заграбвайки пустеещата природа, която ги очакваше.

Подобно на по-голяма част от хората, които се намираха на кораба, пътуването на Тейла беше платено от собственика на този плавателен съд. Корабите компании изпращаха агенти по улиците на Англия да набират емигранти и плащаха комисионна за всеки осигурен пътник. Тези алчни собственици печелеха приличен доход от превоза на преселници, като ги натикваха като животни на корабите си и почти не ги хранеха. Месеците, прекарани в морето, бяха едно непрекъснато боричкане на хора, които се опитваха да получат достатъчно храна и прясна вода за пиене. Много от децата и възрастните хора бяха умрели от недояждане и изхвърлени през борда. Някой от тях още лежаха полумъртви в трюмовете, превърнали се в храна за плъховете.

Тейла беше щастлива, че преживя ужасното пътуване и сега се надяваше да си потърси работа като млекарка или прислужничка. При достатъчно късмет може би щеше да си намери и съпруг. Макар и отслабнала поради недостатъчното хранене през изминалите месеци, все още беше достатъчно привлекателна да привлече вниманието в Аделаида. Тя бе кокетна малка дамичка, а през последните години бюста ѝ се оформи по начин, който караше мъжете да се обръщат след нея. Много хора я намираха хубава заради дългата до кръста кестенява коса и леко скосените сини очи с дебели, дълги мигли.

Да, тя беше щастлива да преживее пътуването и сега то ѝ се струваше само няколко паунда. Ако се сдобиеше със съпруг, неволите

й скоро щяха да свършат. А когато и обичната ѝ сестра дойде тук, всичко щеше да се оправи — за пръв път след преждевременната смърт на нейните родители. Те бяха нападнати от някакъв крадец, който след обира ги беше промушил смъртоносно.

Внезапно един човек се блъсна в Тейла. Тя пое дълбоко въздух. Тълпата я притискаше още по-силно и неусетно я повдигна. Момичето пусна парапета и изтърва куфара си. Тя крещеше и се опитваше да сграбчи тези, които не ѝ обръщаха внимание. Бореше се сякаш за глътка въздух. Когато пръстите ѝ докоснеха някого, тълпата го изблъскваше надалеч от нея. Тогава неизбежното се случи. Почувства как се премята през страничната част на кораба и как сивата вода я погълна при падането.

Ударът за момент я зашемети. Тя се отпусна в дълбините на реката за кратко, защото недостигът на въздух, който почувства в дробовете си, я върна в съзнание. Като се бореше със замаяността, Тейла направи няколко отчаяни удара, които я извадиха на повърхността. Тя с усилие се движеше във водата като се задъхваше и кашляше. Брегът! Трябваше да стигне до там! Представяше си акулата, която можеше да я погълне цялата и се страхуваше да се огледа, за да види дали тя все още е там. Трябваше да се съсредоточи единствено в плуването до брега! Благодареше на добрия Господ, че баща ѝ я беше научил да плува като дете!

Чувстваше се слаба и от уплахата ѝ се свиваше стомаха, но намери сили да заплува към брега. Тейла усещаше погледите на множеството очи, които я наблюдаваха от доковете, но никой не се опита да ѝ помогне. Очевидно хората бяха чували слуховете за това, колко бързо застигаше смъртта всеки, който сглупи да оспорва реката Торънс на човекоядните акули. И защо някой би си рискувал живота да я спасява? Тя беше една от неизброимите беззащитни жени, които напускаха Англия всеки ден, за да поставят едно ново начало в живота си в тази земя на надеждата.

Писъци, крясъци и викове, отправени към нея, накараха Тейла да спре да плува. Тя погледна въпросително тълпата. Вцепени се, когато различи пълния ужас в погледите им и видя, че жестикулираха и ѝ сочеха нещо във водата зад нея. Думата „акула“, излетяла от тълпата, остави у Тейла усещането за удар с тъп инструмент през лицето. Знаеше, че няма нужда да се обръща, за да види хищната коварна риба.

Изтръпнала, със затворени очи, Тейла очакваше зъбите на акулата. Момичето не почувства нещо, а и тълпата се смълча. Тогава се обърна бавно във водата и погледна зад себе си. Един вледеняващ, панически страх обхвана тялото ѝ. Акулата беше толкова близо, че тя почти можеше да я докосне, ако протегне ръка. Най-странното беше, че рибата не се предвижваше към нея, за да я убие. Последва раздвижване и акулата се приближи още по-близо до момичето. Очите ѝ гледаха Тейла предизвикателно, сякаш нарочно си играеше с нея. Младата жена не знаеше дали прави така с всичките си жертви. Колко дълго щеше да продължи играта, преди да отвори уста и да я превърне в закуска? Една минута? Две?

Един прът плуваше до Тейла. Тя го сграбчи. Погледна към него, а после отново към акулата. След като никой друг нямаше достатъчно смелост да дойде да я спаси, тя трябваше да опита всичко, което беше по-силите ѝ, за да се избави сама. С треперещи ръце тя вдигна пръта и започна да удря по водата близо до акулата, като се надяваше, че това ще я изплаши и прогони. За неин ужас, акулата отвори огромните си челюсти и отхапа пръта наполовина.

Решена, дори и след този неуспешен опит да се спаси, Тейла взе остатъка от пръта и силно удари акулата отстрани по главата, но отново без резултат. Рибата продължаваше своята игра на „Кога ще изям тази изплашена девойка?“, като в същото време плуваше около момичето, без да сваля поглед от него.

Тейла чувстваше смъртта много близо, сякаш усещаше дъха ѝ. Тя знаеше, че не ѝ остава много време. Със сигурност нямаше да може да се придвижи във водата. Обхващаше я паника и тя трескаво опитваше да си спомни това, което беше чела за акулите, докато ходеше на училище в Англия. Внезапно ѝ беше дошла една идея. Момичето си беше спомнило, че акулите се задушават, ако не се движат непрекъснато. Само ако...

Смелостта почти я напускате, защото хищната риба сигурно се беше уморила да си играе с нея и Тейла чакаше тя да направи още едно последно движение. Тогава се опита да пхне счупения край на пръта вътре в устата ѝ. Акулата уверено го захвапа и раздробя с челюстите си.

Младата жена хапеше долната си уста от безсилие, а по бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи. Перката отново заобиколи около нея.

Сега вече беше очевидно, че акулата нарочно я измъчваше, преди да я убие, както котката си играе с мишката, преди да я хване.

Силен глас разцепи тишината някъде зад Тейла, от брега.

— Госпожице! — Един мъж ѝ махаше, опитвайки се да привлече вниманието ѝ. — Стойте спокойно! Ще направя каквото мога!

Като продължаваше да се движи във водата, макар и да ѝ беше все по-трудно, Тейла бавно обърна глава на една страна, за да види този непознат, който, от многото наблюдатели, единствен ѝ предлагаше помощта си. Сигурно току-що бе пристигнал и беше видял положението, в което се намираше. Погледът ѝ откри човека, който не беше на доковете, а на пътя, и тичаше покрай реката. Макар да бе в такава непосредствена опасност от акулата, Тейла беше успяла, за един много кратък миг, да забележи съвършената красота на непознатия.

Той имаше впечатляващо тъмни и завладяващи очи. Беше силно загорял и чертите на лицето му изглеждаха изваяни, подчертани от леко израслите светли бакенбарди. Пясъчно-червена коса достигаше внушителните му рамене, които изпълваха ризата, поръбена с кожа на кенгуру. Вниманието ѝ беше привлечено от доста големите револвери, които висяха на бедрата му, и от прекрасния черен жребец, нетърпеливо ровещ мръсната улица. Тъмнокож абориген, с оскъдна препаска през слабините, седеше на снежнобял кон, спрял до черния жребец.

Тейла беше вторачила очи в красивия непознат, който се обърна към коня си, извади карабина от кобура и запъна ударника. Той се изви и отново се вгледа в момичето.

— Само... стой... — извика той. — Скоро всичко ще свърши.

След като нагласи своята лека пушка с къса цев, Ян Лейвъри пое дъх и запъна ударника. Когато акулата очерта един по-широк кръг в реката, настрани от момичето, мъжът стреля четири пъти в основата на перката ѝ. На повърхността избълбука кръв и рибата се скри от погледите на събралите се хора.

След като пхна карабината си в кобура на седлото, Ян се гмурна във водата. Той доплува до момичето и го сграбчи. Придържайки го с едната от силните си ръце, той достигна сушата, където го изнесе на безопасния речен бряг. Когато ѝ помогна да се изправи, погледите им се срещнаха и задържаха един в друг.

Добре ли сте, госпожице? — попита Ян, а тъмните му очи се взираха в нея.

Да — промълви тя, като кашляше. После спря да издава какъвто и да било звук. Сърцето ѝ биеше лудо. Чувстваше странна слабост в стомаха си. Беше впечатлена повече от красотата на непознатия, отколкото от изпитания току-що страх. Никога не беше виждала толкова хубаво оформени черти, нито толкова дълбоки тъмни очи.

Радвам се да го чуя — каза той, като прекара пръсти през заплетената си коса. — Защото там, в реката, не бях съвсем сигурен.

Нито пък аз. — Тейла приглаждаше с ръце косата си назад.

Непознатият се усмихна и момичето внезапно се озова в един свят на чувственост, който го накара да забрави какво му говори. Усещанията, трептящи в нея, можеха да бъдат единствено тези, които една жена изпитва, когато е заслепена от някой мъж! Тези нови за Тейла чувства, както и нейната огромна благодарност, я накараха да направи нещо съвсем нехарактерно за нея. Тя се отпусна в обятията на мъжа, прегърна го и го целуна със страст, която вече не можеше да скрие. Колената ѝ почти се огънаха, когато той отвърна на целувката. Това я разтърси и върна в реалността. Стресната от своите чувства, младата жена отстъпи настрана, но скоро откри, че не само тя е смутена от тази прекалено темперамента проява на благодарност. Мъжът, който прие целувката, се беше изчервил. Сега Тейла изпитваше още по-голямо уважение към него. Искаше ѝ се той да бъде човека, за който да се омъжи или поне да я вземе за млекарка или прислужничка. Всеки мъж, който можеше да се изчервява, е благ човек — човек със сърце.

Момичето разглеждаше облеклото му и леко наболите бакембарди. Той сигурно беше авантюрист, току-що пристигнал от златните полета, който не притежаваше дом, или беше скитник и нямаше нужда от жена, която да ограничава свободата му...

Тейла вдигна високо брадичка, като забрави мокрите си, прилепнали дрехи и сплъстената си коса, от която капеше вода, и протегна ръка към него.

Господине, искам да ви благодаря сърдечно за това, че ме спасихте — каза тя. Гласът ѝ отслабна от тръпките, които я разтърсиха — отново, когато той протегна ръка и телата им се докоснаха. —

Изглежда вие бяхте единственият, който се интересувахе дали ще живея, или ще умра.

Изключително приятно беше за мен да ви помогна — мъжът здраво стисна ръката ѝ. Лицето му имаше леко объркано изражение, като че ли неговата собствена реакция при тяхната среща му се струваше също толкова странна, колкото и на нея.

Тейла се огледа наоколо, погледна недодяланите мъже на пристана, а след това собственото си прилепнало облекло. Бузите ѝ пламнаха, защото знаеше, че тези мъже, които бяха твърде страхливи, за да я спасят, сега се интересуваха само от това, което биха могли да различат под прилепналата ѝ рокля.

— Останалите мъже са страхливци! — Девойката отново решително погледна своя спасител. — Долни страхливци!

Внезапно раздвижване във водата, на няколко стъпки от тях, беше привлякло вниманието на момичето и то бързо прекъсна ръкостискането, скривайки се зад Ян. Тейла надничаше зад масивното му тяло и наблюдаваше акулите, които приближаваха към кървавите останки на застреляната акула. Перки прорязваха водата от всички посоки. Тя наблюдаваше как акулите се изстребваха една друга, обезумели от кръвта.

Ян се намръщи, после се обърна и хвана лакътя на Тейла, за да я отведе настрана от потискащата гледка.

Момичето беше бледо и трудно си поемаше дъх.

Ако не бяхте вие, аз щях да бъда част от касапницата във водата — каза тя, а гласът ѝ трепереше. Девойката погледна нагоре към него. — Как въобще някога ще мога да ви се отплатя?

Можете да започнете с това, като ми кажете името си — отвърна той, а очите му проблясваха, докато гледаше надолу към нея.

Тейла — отговори тя и потрепера, защото чу отново страшни звуци във водата зад нея. И други акули се бяха присъединили към битката за разпределение на плячката. Ако не беше Ян, борбата в реката можеше да става заради нея. — Тейла Дрейк — добави тя бързо.

Момичето погледна към ужасния кораб, който беше напуснало по такъв странен начин, и кимна към него.

Току-що пристигнах от Англия — усмихна се тя смутено. — Разбира се, не бях мислила да направя такова къпане при пристигането си на австралийския бряг.

Не казвайте това — засмя се той. — Аз си мислех, че вероятно влизате във всички пристанища по същия начин, ако сте от този тип хора, които обичат предизвикателствата.

Тейла беше доволна, че успя да усети хумора в думите му и се разсмя заедно с него. Разбираше колко странно е изглеждала, докато акулата си играеше с нея. Сега тя се гордееше, че не беше обезумяла от страх, не беше се развикала и размятала ръце, което щеше да накара акулата да я атакува веднага, без да губи време. Това доказваше, че девойката не прилича на много други жени, които крещат и бягат при най-обикновена гледка на мънищък градински паяк.

— Госпожице, моето име е Ян, Ян Лейвъри.

Очите му издаваха одобрение, когато се вгледа в прекрасното лице на Тейла, а после по-надолу, там, където зърната на гърдите ѝ личаха под мократа, прилепнала памучна рокля. Ако някога жена би могла да го накара да прекрати своите странствания, това беше точно тази девойка! Тя беше не само красива, но в нея имаше една неподправена невинност, която рядко се срещаше у жените в тия времена.

— Хубаво име — каза момичето и се развълнува, когато очите им се срещнаха и задържаха отново. — Вие от Англия ли сте?

— Не — отговори Ян и докато говореха, я заведе до коня си. — От Америка. По-точно от Сиатъл — един развиващ се млад град на територията на Вашингтон.

Той не беше в настроение да говори за себе си. Всъщност това рядко се случваше. Твърде много неодобрение беше срещал начина, по който беше избрал да живее, така че винаги се опитваше да не влиза в никакви разговори за това.

Мъжът се взря напрегнато в кораба, с който беше дошла Тейла.

Вие сигурно искате да намерите родителите си в тълпата — повдигна той края на едната си вежда, когато я погледна. — Те ще искат да видят, че сте добре.

Не пътувам с родителите си — отвърна Тейла важно, очаквайки реакцията му, когато му каже, че е сирак. Само да я пожелаеше! Ако можеше тази среща да е тяхната съдба... О, тя щеше да го направи щастлив. Никога нямаше да го разочарова, ако я вземеше и я направеше своя!

Майка ми и баща ми са мъртви. Сама предприех това пътуване от Англия. — Тя преглътна с усилие. — Това беше възможно най-мъчителното и отегчително пътешествие. Надявам се никога да не бъда принудена да се кача на кораб по каквато и да било причина.

Ян беше почувствал как кръвта се изкачваше към бузите му, разбирайки, че Тейла беше от жените, които се осмеляваха да се отправят към Австралия в търсене на работа или на съпруг. Тя гледаше към него с такава готовност, сякаш очакваше да я вземе под крилото си!

Той се почувства изкушен.

О, господи, наистина беше изкушен!

И все пак, нямаше време за жени. Може би след няколко години... Но, господи, не сега. Беше доволен от начина си на живот.

Една едра, пълна жена на средна възраст, под периферията на чиято сламена шапка се подаваше посивяла коса, се втурна към Тейла, привлече я в прегръдките си и я притисна.

— Слава богу, че си добре! — възкликна тя с мазен, кадифен глас. — Когато те видях да се прекатурваш през борда, сърцето ми замръзна. — Непознатата погледна към Ян през рамото на Тейла. — Ако не беше Ян...

Тейла се освободи от прегръдката на жената и нервно изглади предницата на роклята си с ръце.

— Коя сте вие? — попита момичето предпазливо, защото намираше прегръдката на жената и загрижения ѝ глас много дружелюбни в тази толкова отдалечена земя, която криеше повече предизвикателство, отколкото тя някога беше предполагала.

Първо акулата, после Ян...

Жената хвана ръцете на девойката и ги стисна приятелски.

— Аз съм Дейзи Оудъм — усмихна се тя. — Повечето хора ме смятат за филантроп. Виждаш ли, гордея се с това, че винаги протягам ръка на жените, които пристигат от Англия полугладни и твърде слаби да се грижат за себе си. Поддържам къщата „Оудъм“. Това е една гостилница на пътя между две селища, където жените могат да намерят легло и храна, докато си намерят доходна работа или човек, за когото да се омъжат.

Очите на Дейзи пробягаха по тялото на Тейла, като разгледаха мокрите ѝ и прилепнали дрехи. После се огледа отново, защото все

още не беше видяла никой, който да идва да потърси момичето. Тя знаеше, че всичко, което беше направил Ян за тази бездомница, е просто кавалерски жест. Всички, които познаваха този млад мъж знаеха, че неговата страст не е насочена толкова към жени, колкото към свобода на действията и необвързаност на сърцето. Трябваше да се появи истински страхотна жена, за да промени навиците на Ян.

Дейзи отново съсредоточи вниманието си върху Тейла.

— Млада госпожице, мога ли да ви бъда от полза? — попита тя меко. — Вие сте пристигнали до австралийските брегове, непридружена от семейство или съпруг? Ако е така, сухи дрехи и храна ви чакат в „Оудъм“.

Момичето нямаше думи да изрази благодарността си към тази жена, чиято щедрост надминаваше всичко, което познаваше дотогава. Тази Дейзи Оудъм беше като ангел на милосърдието! Младата жена отново видя надежда за своето бъдеще. Сигурно, с помощта на Ян и Дейзи, нещата отново щяха да се наредят добре в живота ѝ!

— Госпожо, приемам любезното ви предложение — отговори Тейла. — Тук съм съвсем сама. — Девојката погледна към красивия си спасител и се поколеба, преди да продължи. — Толкова съм самотна!

Жената, която все още стискаше ръката на Тейла, я поведе настрана.

— Е, детето ми, ти не си вече сама. Дейзи Оудъм ще се погрижи да си добре. — Тя хвърли един поглед на Ян през рамо. — Може би някой мъж ще ти поиска ръката. Никой не ще може да устои на външност като твоята. Ти си като глътка свеж въздух в град Аделаида.

Тейла се беше изчервила, но когато проследи погледа на Дейзи, разбра, че той съвсем определено се е спрял на Ян Лейвъри. Тъмните замислени очи на мъжа, наперения начин, по който стоеше, вълнуваше Тейла, сякаш я пронизваше от глава до пети, като ѝ причиняваше едно странно томително усещане, което сгряваше тялото ѝ. Трябваше да извие очите си настрана, поради страха, че той ще разгадае посланието, скрито в техните дълбини — вик към него да я пожелае, да я вземе със себе си и да превърне живота ѝ в рай, приютявайки я в своите мускулести обятия, излъчващи сила.

— Както казах... — продължи Дейзи, като обясняваше какво прави за бездомниците, стоварени на австралийския бряг. Очите на

Тейла се обърнаха към нея, но мислите ѝ се насочиха към красивия млад мъж. — Някога и аз бях бездомна жена на един кораб, пристигнал от Англия — разказваше Дейзи. — Бях от щастливките. Взема ме един прекрасен човек и се омъжих почти веднага, след като стъпих на австралийска земя.

— О, колко хубаво! — момичето беше окуражено да чуе, че нещата могат да бъдат такива, каквито са мечтите ѝ.

— Скоро след това моят Хенри забогатя на златните полета — продължи жената, а в гласа ѝ се прокраднаха нотки на тъга.

— Божичко! Наистина ли? — Девойката се чудеше какъв е този блясък в очите на Дейзи. Защо в очите на тази добра жена проблясваха сълзи? Животът ѝ е бил толкова щастлив! О, ако можеше и нейният да е такъв! След смъртта на родителите ѝ всичко около нея беше изпълнено с тъга.

Дейзи забърса сълзите си с дундестите си пръсти.

— Моят Хенри беше убит, преди той и аз да имаме възможност да се порадваме на новооткритите богатства — сподели тя с треперещ глас.

— Съжалявам — въздъхна Тейла. — Много съжалявам.

— Да — продължи жената с равен глас. — Моят съпруг си отиде от мен толкова бързо и ме остави страшно сама. Но аз винаги се опитвам да открия нещо положително в тъгата. Като си спомних отчаянието, което чувствах по време на дългото и ужасно пътуване от Англия до Австралия и условията, при които пътувах, реших да използвам придобитото си богатство за добри дела. Започнах да подпомагам изтощени и безпарични жени, когато пристигаха на тези далечни брегове без никаква подкрепа. Не можех да си затварям очите пред мизерията на тези неудачници.

Девойката погледна Дейзи с недоверие:

— Никога не съм срещала толкова, тъъ, великодушен човек — промърмори тя.

— Не го правя за похвали — усмихна ѝ се жената. — Може би дори ще кажеш, че действията ми не са съвсем лишени от егоизъм. Виждаш ли, вече не съм сама, Тейла.

Момичето отвърна на усмивката ѝ.

Ян сложи ръка върху кобура на един от пистолетите си, докато гледаше нежното полюшване на свършените заоблени бедра на

девойката и движението на косите ѝ, които австралийското слънце бързо бе изсушило. Въздържаше се да тръгне след нея. Беше му дяволски трудно! Това, което чувстваше, беше повече от желание към тялото ѝ, беше нещо съвсем ново за него едно усещане, което никога преди не се беше появявало, примесено със страстно желание. Този път той искаше жената, която да закриля, за която да жадува, до която да се буди всяка сутрин, за да може да погледне в красивите ѝ сини очи, които щяха мълчаливо да му говорят за една безкрайна, вечна любов.

Мъжът разтърси глава, тъй като не желаше да се поддаде на такива мисли. Една млада жена — това беше последното нещо, от което имаше нужда в този момент от живота си. Ян се обърна и сграбчи юздите на коня си. Заедно със своя спътник абориген те тръгнаха през покрития с мръсотия изровен път към кръчмата на Джо. Там щеше да обърне няколко пътиета, преди да се отправи обратно към Шубраците, към пустите, затънтени и неизследвани райони. Това бяха места, където той намираще истинското вълнение, за което всеки мъж с гореща кръв би дал дясната си ръка, за да го сподели с него. Той се справяше добре с всичко, за което се захванеше! И не му беше необходима жена засега. И все пак, Ян не можеше да се въздържи да не погледне още веднъж към Тейла, докато увиваше юздите на коня си около парапета за връзване на коне.

В сянката на един склад, долу до пристанищните съоръжения, Пол Хатуей — добре облечен мъж, с представителна външност и с квадратни очила с метални рамки — беше наблюдавал отблизо спасяването на девойката. Той беше свидетел на внезапното привличане между младата дама и Ян Лейвъри — човека, когото Пол Хатуей трябваше винаги да наблюдава зад гърба си. Мъжът се усмихна и приглади тънките си мустачки.

Кенет Озиър, млад каубой с дълга до раменете златиста коса и крехка физика, стоеше до Пол. Той също гледаше Тейла, като местеше погледа си и на другите жени, които все още слизаха от кораба, току-що влязъл в пристанището след дългото пътуване от Англия. Той се наведе близо до Пол.

— Какво ще кажеш, приятелю? — попита той, като местеше нервно ботуши по мръсния път, а коженото му облекло, украсено с ресни, висеше свободно на хилавото му тяло.

— Виждаш ли някое зайче сред новопристигналите, което да ти раздвижи слабините и да направи живота в ранчото малко по-интересен?

Кенет сръга мъжа, който стоеше редом с него, а сините му очи танцуваха, изпълнени с възбуждение.

— Има няколко хубавици сред множеството.

Пол гледаше към Тейла, докато момичето вървеше до Дейзи Оудъм. Очите му проследиха нежното, съблазнително поклащане на бедрата ѝ.

— Мисля да взема още една жена в ранчото днес и отлично знам коя ще бъде тя. — Той стегна шалчето на врата си, намести очилата си по-уверено върху гърбицата на носа си и прочисти гърлото си. — И по-добре да побързам, преди някой зажаднял за жена господин да я е пожелал.

— Колко мислиш, че ще се задържи тази? — попита го Кенет с мързелив, провлачен глас. — Лиза Боно изкара само месец.

Пол бързо се извърна и го погледна в лицето. С огън, проблясваш, в очите му, той сграбчи млади мъж за гърлото и впи пръсти в плътта му.

— Синко, научи се кога е най-добре да си гледаш собствената работа — заплаши го през стиснатите си зъби. — Ако знаеш кое е най-добро за теб, никога не би споменавал името на Лиза отново — нито пред мен, нито пред когото и да било друг. — Той се взря в изплашените очи на Кенет с леден поглед. — Разбираш ли, приятелю?

С преbledняло лице, младият мъж кимна. Пол пусна ръката си и го освободи. Избърса ръка в бричовите си с изражение на крайно отвращение и презрение към своя каубой.

— Наех те по много причини — каза той — и ти знаеш какви са те. Не трябва да ти ги разяснявам.

— Да, приятелю — разтрепери се Кенет, като преглътна с усилие. — Разбирам.

— Знаех си, че ще разбереш — усмихна се Пол, а един нервен тик подръпваше лявата му буза.

Изплашен, но и възхитен от силата, с която Пол подчиняваше толкова много мъже и жени, каубоят наблюдаваше как шефът му бързо се отдалечава. Някой ден, надяваше се той, ще стане също като него.

ГЛАВА ВТОРА

Измръзнала в мокрите си дрехи след падането в реката и напълно съзнаваща, че прилепналите ѝ дрехи не оставяха никакъв простор на въображението, Тейла беше доволна, че имаше възможност да тръгне с Дейзи, макар да се страхуваше, че ако веднъж изгуби Ян, може никога да не го види отново. Тя му хвърли един тъжен поглед през рамо, докато жената продължаваше да ѝ обяснява за своето заведение. Момичето забеляза, че и няколко други пътнички бяха придружени от грижливи дами, като очевидно бяха наети от Дейзи Оудъм. Със сигурност Тейла и останалите бяха в ръцете на някакъв ангел и девойката се чувстваше съвсем защитена в момента.

Вниманието ѝ беше привлечено от една схлупена сграда, която стоеше сред останалите складове на главния път. Там отзад, където едва имаше място да върви сам човек и съществуваше опасност от падане в реката, се вееха на вятъра прострени дрехи. Една млада жена, която изглеждаше на възрастта на Тейла, защипваше дрехи на простира. Тя имаше странна гърбица и тялото ѝ се извиваше гротескно всеки път, когато се навеждаше да вземе нови мокри дрехи от огромната плетена кошница.

— Виждам, че забеляза Айва — каза Дейзи, като отправи тъжен поглед. — Тя е била при мен най-дълго. Привлича погледите на всички, но никой не я иска наоколо, защото смятат външността ѝ за противна. Колко жалко, защото Айва е толкова мила!

Остро чувство на жалост се разля в Тейла, като си спомни за друга жена на борда на кораба от Англия. Измъчваха я толкова безмилостно, че тя беше принудена да отнеме собствения си живот като скочи в морето. При този спомен очите на Тейла се наляха със сълзи.

— Има много несправедливости по света — отвърна тя. Бързо отклони поглед от Айва, тъй като не искаше Дейзи да си мисли, че разглежда нещастното момиче. — Не знаех за тях до смъртта на моите

родители. Оттогава съм видяла и преживяла достатъчно много, за да сънувам кошмари, докато намеря утеха в смъртта.

— Хайде, скъпа, не искам да слушам повече приказки от тебе за смърт — Дейзи обви ръка около кръста на Тейла, като отвеждаше момичето от улицата към „Оудъм“. — Имаш цял живот пред себе си, за да намериш щастието, което желает. Може би аз ще мога да ти помогна. За разлика от бедната Айва, ти имаш хубаво лице и съвършена фигура. Мъжете, които ще дойдат днес тука да огледат пристигналите от Англия, накрая ще се сбият за теб. Даже си мисля, че не ще имаш възможност да прекараш дори една нощ в „Оудъм“. Ще бъдеш грабната от първия мъж, веднага щом те покажа.

Тейла още веднъж погледна за Ян. Устата ѝ застина отворена и сърцето ѝ се вцепени, защото той не се виждаше никъде. Той сигурно я е забравил, веднага щом е свалил очи от нея. Но тя нямаше никога, никога да го забрави!

— А сега, скъпа, да ти нагласим баня и чисти сухи дрехи — каза Дейзи, като преминаваше с Тейла през една стая, където кипеше оживена дейност.

Момичето видя много жени — едни сортираха купища дрехи, докато други само гледаха. Имаше столове и маси, пръснати из стаята, които всъщност бяха вехтории. На тях жени ядяха и бърбяха. В един далечен ъгъл девойка, по-млада от Тейла, стоеше с лице, скрито в ръцете си и хлипаше шумно, докато една по-възрастна жена стоеше над нея и ѝ говореше с утешителен глас.

Те минаха през тази стая и продължиха по дълъг, тесен коридор, от двете страни на който вратите бяха затворени. Чуваха се женски гласове в стаите. Момичето осъзна, че някой плаче. Това беше един толкова самотен вопъл, че се заби в сърцето на Тейла, припомняйки ѝ собствената ѝ причина да бъде в Аделаида. Внезапно чувството ѝ за самота се надигна вътре в нея и тя изпусна една въздишка, която не можеше да възпре.

Дейзи се обърна към девойката, като устата ѝ беше твърдо стисната, но очите ѝ бяха пълни със съчувствие. Тя я въведе в една стая, където се виждаше вана, пълна с вода.

— Скъпа, къпи се дълго и бавно — каза Дейзи, а гласът ѝ беше като утешително, гальовно мъркане. Тя разкопча роклята на момичето

и я измъкна през главата ѝ. — Ще ти донеса да облечеш една хубава рокля, а после ще си сгрееш и стомаха с топла супа.

Жената помогна на Тейла да се освободи от останалите мокри дрехи, чак до обувките.

— Може би след това ще мога да те покажа на някои господа — каза тя, като се усмихваше окуражително на девойката. — Няколко ще дойдат скоро. Много от тях просто чакат пристигането на корабите с бездомни момичета. Сигурна съм, че ти ще бъдеш една от щастливките, които ще бъдат избрани днес.

Момичето стеснително сгъна ръце пред гърдите си. Обърна се и погледна водата във ваната, като си мислеше за надеждата и обещанието, които звучаха в гласа на Дейзи. О, да можеше само тя да е права, да можеше да си намери успешно работа тази вечер или някой мъж да прояви интерес и желание за женитба с нея. Но Тейла не преставаше да мисли за Ян. Ако той само...

Дейзи помогна на девойката да влезе във ваната и ѝ подаде сапун на изтривалка.

— Е, не е ли по-добре така? — попита тя меко. Потънала в успокояващата топлина на водата до брадичката си, Тейла затвори очи и въздъхна.

— Съмнявам се дали нещо друго може да бъде толкова хубаво! — възкликна тя, но си представи усещането от това да се намира в обятията на Ян и да чувства устните му върху своите. Никога нищо не би могло да се сравни с това.

Тя щеше да мисли за този мъж винаги!

— Е добре, ще видим какво ще кажеш за прясната ми супа от костенурка и за стридите от скалите на Сидни — похвали се Дейзи и отвори вратата да излиза. — Слез долу веднага, когато се облечеш. Ще приготвя масата специално за теб.

Момичето отвори очи и се усмихна на жената, отново развълнувана от непрекъснатата ѝ любезност.

— Благодаря ти за всичко! — промърмори тя. — Ако не беше ти, не знам какво щеше да стане с мен. Не очаквах толкова... толкова жесток град като Аделаида. Във въображението си бях изградила съвсем друга представа за нещата тук. — Тя наведе поглед. — Не знам защо? Сигурно животът е един и същ навсякъде по света, такъв

каквото е и в Англия. Предполагам, че някои е разпространил тези красиви приказки за Австралия, които са напълно неверни.

Дейзи се върна при Тейла. Тя постави грижовната си длан на рамото ѝ. Девојката вдигна очи и погледна нагоре. Погледите им се срещнаха и държаха един в друг.

— След като се възстановиш от вълнението, преживяно при пристигането, и някой щастлив мъж те вземе до себе си, ще видиш, че приказките не са съвсем измислени и в голяма степен тази страна наистина те кара да се стъписаш. Не се отчайвай. Скоро ще разбереш за какво говоря. Недалеч от Аделаида, наистина започва раят. Птици във всякаква големина, форма и цвят живеят сред дърветата. Черни и бели лебеди плуват в езерата. — Жената въздъхна, докато обръщаше поглед назад към приятните спомени. — Ох, има толкова много неща, които трябва да видиш, скъпа!

Тъй като се беше пренесла в прекрасната гледка, обрисувана от Дейзи, Тейла се стресна, когато силно почукване на вратата бързо я върна към действителността.

Стопанката на дома прочисти гърлото си и оправи нервно косата си, после отиде до вратата и я отвори. Айва, с рамене, превити под тежестта на гърбицата си, стоеше там. Тя носеше една рокля, която Дейзи постави на стол близо до ваната. Но Айва все още чакаше до вратата, като очевидно имаше нещо да каже.

— Да? Какво има? — попита господарката на Оудъм.

— Има един господин във всекидневната, който е дошъл да говори с вас за... — тя се поколеба, а после изви глава, за да погледне покрай Дейзи към Тейла, и я посочи. — Дошъл е за нея, за младата жена, която падна от кораба и се спаси от зъбите на акулата.

Девојката чу какво каза Айва и стомахът ѝ странно се присви, защото се надяваше, че мъжът, който се интересува от нея, е Ян. Кой друг можеше да бъде? Само той беше показал загриженост към нея, когато я избутаха през борда. Сигурно е дошъл да я вземе със себе си, след като е размислил. Сигурно беше решил да се откаже от промиването на златоносен пясък, за да се установят някъде. Може би дори щеше да се ожени за нея...

— Кой е мъжът? — попита Дейзи, като поведе Айва навън към коридора, където момичето не можеше да ги чуе.

— Няма да го харесате, госпожо — каза тя със здраво стиснати устни.

— Как можеш да знаеш това, като не ми казваш името на човека? — в гласа на жената се промъкваше раздразнение. После изтръпна. Кой друг ще бъде, ако не Пол Хатуей. Той неведнъж беше посещавал „Оудъм“ да търси жени и то по-често от всеки друг мъж в Аделаида. Прекалено често, що се отнасяше до нея. Тя беше започнала да не му вярва.

— Той е... — започна Айва, но Дейзи я прекъсна.

— Пол Хатуей — каза тя сухо. — Права ли съм, скъпа?

— Да, госпожо! — момичето се усмихна накриво. — Да изгоня ли проклетника? — попита тя дрезгаво. — Когато е тук, по кожата ми сякаш лазят мравки, наистина!

— Приказките, които си чувала за него, те карат да го презираш. Знаеш, че във външността му няма нищо, което да не е наред. Той е човек от класа — отговори й Дейзи.

Айва погледна към стаята, където се къпеше Тейла, но видя, че вместо това, девойката бързо надяваше роклята, която й беше донесла.

— Но момичето изглежда толкова специално, госпожо — каза тя намръщена. — Сигурна ли сте, че искате Пол Хатуей да я отведе със себе си?

Гърбавото момиче пристъпи по-близо до господарката на „Оудъм“ и заговори право в лицето й.

— Госпожо, вие знаеше, че не една млада жена е изчезвала от овцевъдната ферма на Хатуей.

Дейзи кимна.

— Да, знам и ще попитам господина за това, преди да дам съгласието си Тейла да тръгне с него — отговори тя и потупа лекичко Айва по бузата.

Девойката се усмихна смутено и започна да увива връзките на престилката около пръстите си.

— Искате ли да я доведа? — попита, като гледаше новопристигналата, която вече се обуваше, а в очите й се четеше тревога. — Тя приключи с банята.

— Да. Вместо да я водиш, където обикновено се хранят момичетата, заведи я в кухнята и й дай паница супа и всичко, което й

се прииска — нареди Дейзи. — Аз трябва да имам достатъчно време, за да говоря с господин Хатуей, преди момичето да се срещне с него.

— Добре — каза Айва и тръгна, влачейки крака, към стаята, където чакаше Тейла. Беше облечена в току-що изгладена жълта памучна рокля с висока яка, с дълги ръкави и маншети, които бяха обиколени със спретнато надиплена бяла дантела. Гърбавото момиче завиждаше на англичанката за нейната привлекателност, особено за идеално правия ѝ гръб, но не изпитваше злоба към тази девойка с прекрасни женствени черти. Беше свикнала да приема своята житейска орис, без да мрази никого.

Айва протегна ръка към момичето.

— Елате с мен, госпожице — каза окуражително, облекчена, че не видя поглед пълен с отвращение към нейния изкривен и грозен гръб. — Трябва да ви нахраним, за да възстановите силите си, загубени в борбата с онази ужасна акула!

Тейла беше разочарована, че Дейзи е заминала без нея.

— Но аз си мислех, че някакъв човек е дошъл за мене! Нетърпелива съм да го видя.

Айва въздъхна и хвана една от ръцете на девойката.

— Не бъди толкова нетърпелива да напускаш „Оудъм“ — посъветва я тя, докато я извеждаше от стаята и тръгнаха надолу по дългия празен коридор към миризмата, която се носеше откъм кухнята. — Бих избрала да живея тук всеки божи ден, пред възможността да живея с...

Момичето изведнъж млъкна и погледна към Тейла. Тя почти беше нарушила едно от най-строгите правила, които Дейзи Оудъм беше наложила на всички, които работеха за нея. Те никога не трябваше да обсъждат мъжете — клиенти с която и да било от жените, които чакаха да бъдат избрани. Днешният ден не беше изключение. Това можеше да ѝ струва работата.

А тя нямаше къде другаде да отиде.

— Какво каза? — попита Тейла. — Би избрала да живееш тук пред това, да живееш с кого?

Айва заведе девойката в кухнята, като не обръщаше вече внимание на въпросите ѝ. Тя посочи една небоядисана маса, където бяха натрупани червен лук и картофи на високи купчинки, а пресни обелки от картофи лежаха до един мръсен нож.

— Тази маса ще свърши работа — каза тя, като изтика настрани картофените обелки и премести един стол до масата. — Настанявай се, докато ти сипя супа.

Младата жена се отпусна на един стол и залитна, докато единият крак, който беше по-къс, достигне пода. Тя оправи стола да стои стабилно и огледа стаята. Беше много мизерно. Нямаше никакви пердета на високите, мръсни прозорци в далечния край на кухнята. На пода бяха наредени дървени дъски с големи разстояния между тях, които разкриваха земята. Голяма изкорубена печка се намираше на няколко стъпки от Тейла, нажежена от силния огън в нея. Момичето се потеше от горещината.

Няколко огромни съда стояха на печката и от тях се носеше апетитна миризма. Младата жена нетърпеливо гледаше как Айва потопи дървен черпак в една от тенджерите и започна да ѝ сипва супа. Засега тя нямаше да мисли за това, кой беше пожелал да я види. Беше сигурна, че не е Ян Лейвъри. Реакцията на гърбавото момиче при нейния въпрос не беше такава, каквато би предизвикал един красив мъж.

Не. Не беше той. Но кой?

Дейзи приглади няколко свободни кичура от косата си към кока на върха на главата си и бавно заобиколи Пол Хатуей, като го оглеждаше внимателно. Беше си имала работа с него много пъти.

— Господин Хатуей, обяснете ми още веднъж изчезването на жените, които вземахте от „Оудъм“, за да работят във вашата овцевъдна ферма — тя млъкна, като го провокираше с втренчения си поглед. — Много от тях са потънали вдън земя, без изобщо да се чуе нещо за тях отново. Как обяснявате това?

Пол нервно се окашля. Той се залюля напред назад, като се прехвърляше от пръсти на пети, а ръцете му бяха стиснати здраво зад гърба му.

— Както съм казвал много пъти и преди — започна той с дрезгав глас — причината е в аборигените. Те са виновни за липсващите жени със сигурност, макар все още да не е намерено никакво доказателство. Знаете, че много жени-аборигени са отвлечани от бели разбойници.

— Да, знам, че това е възможно — каза Дейзи, като замислено се потупваше по брадичката. — И все пак, моята репутация е заложена

тук, господин Хатуей. Ако изчезнат още жени, които съм поверила на клиенти, аз ще загубя цялото доверие и с това съществуването на дома „Оудъм“ ще бъде застрашено.

Пол положи нежно ръце на раменете на Дейзи и погледна надолу към нея с непринудена усмивка.

— Повярвай ми — каза той с утешителен глас. — Дай ми още един шанс и този път ще ти докажа колко сериозни са намеренията ми. Аз дори ще се ожена за Тейла, вместо да я правя слугиня в овцевъдната си ферма. И нека само някой се опита да отвлече жената, която съм направил своя съпруга!

Този човек никога преди не беше обещавал нещо, дори близко до предложение за брак, на предложените му момичета. Дейзи отстъпи назад, като в очите ѝ се четеше изненада.

И все пак думите му звучаха достатъчно искрено.

Като го оглеждаше отново от горе до долу, жената прецени ситуацията. О, но не демонстрираше ли той винаги такива изискани маниери и не носеше ли винаги такива хубави дрехи, макар да беше пълен и чертите на лицето му да бяха безинтересни? Имаше мустаци, които му стояха добре, а тъмната му коса беше идеално сресана и достигаше до яката на ризата му. Ъгловатото му лице и очилата с метални рамки допълваха неговата изтънченост и доказваха, че е образован мъж. С всички тези качества той изглеждаше най-искрения и най-заслужаващ доверие човек на земята. Господарката на „Оудъм“ не можеше да се въздържи да не му даде още един шанс.

— Ще позволя на Тейла да тръгне с теб, но този път искам да подпишем договор, в който ще обещаеш не само да се отнасяш честно към нея, но и че ще се погрижиш тя да бъде защитена от тези, които биха могли да я отвлечат — каза жената, а думите ѝ бяха бавни и премерени. — В това споразумение трябва да се включи и правото ми да идвам в твоята овцевъдна ферма от време на време, за да проверявам как е момичето. — Дейзи издаде брадичката си напред. — Само при тези условия ще позволя на това мило същество да тръгне с теб, господин Хатуей.

Пол нервно раздвижи крака. Той намести очилата си по-нагоре, над гърбицата на носа си, доволен, че рамката им скриваше тика на лявата му буза, който се появяваше винаги, когато се ядоса. Не обичаше някой да му налага условия, особено тази жена, която беше

заплаха за неговата лична свобода. Искането ѝ да идва в неговата овцевъдна ферма на оглед — това вече беше прекалено!

И все пак Хатуей знаеше, че няма избор, ако искаше Тейла. А той я желаше по много причини.

— Не обичам договори от никакъв род и в повечето случаи отказвам да се занимавам с такива — промърмори Пол. — Но ако това е необходимо, за да взема момичето със себе си, дай ми проклетите книжа и то бързо. Трябва вече да тръгвам. И без друго прекарах прекалено много време в Аделаида.

Дейзи отиде до бюрото си и взе лист хартия. После потопи пачето перо в мастилото.

— Ето тук — посочи тя мястото с кимване на глава. — Просто постави името си на най-долния ред, сложи датата и младата жена ще бъде твоя.

— С удоволствие, госпожо — каза Пол, като се усмихваше под мустак, докато пишеше името си върху договора.

Когато чу приближаването на стъпки, той сложи перото настрани и бавно се обърна. Сърцето му сякаш прескочи един удар и той трябваше с усилие да укроти желанието, което изпита, когато видя колко невероятно хубава беше Тейла сега. Тя вече не беше прогизнала от водата, а беше облечена в спретната памучна рокля, обточена с набрана дантела. Кестенявата ѝ коса се спускаше като буйна река по раменете и гърба ѝ. Лицето на момичето, излъчващо невинност, беше лице на ангел. Как би могъл той да желае нещо друго, освен да се отнася добре с нея? Как?

— Тейла, бих желала да ти представя господин Пол Хатуей — Дейзи нежно побутна девойката по-близо към мъжа. — Той е дошъл да те вземе със себе си в овцевъдната си ферма. Скъпа, той ти предлага ръката си за брак.

Колебаещото се момиче пристъпи още една крачка по-близо до Пол. То беше поласкана от вестта за предстояща женитба с един непознат, който изобщо не зарадва очите ѝ. Знаеше, че би трябвало да се чувства развълнувана и доволна от това, че беше избрана толкова бързо сред многото момичета, които бяха пристигнали днес в Аделаида. Но тя не можеше да потисне усещането за разочарование, че не Ян Лейвъри, а този човек ѝ правеше предложението.

Но в действителност, младата жена нямаше друг избор, освен да приеме. Мъжът, който я беше спасил, не желаше да се обвързва с нея. Той изглеждаше от този тип неспокойни хора, които най-вероятно никога не ще имат собствен дом, в който да заведат жена. Повече от сигурно беше, че Ян прекарваше по-голямата част от времето си в копаене на злато, с надеждата един ден да направи големия удар. Но той, подобно на много други, никога нямаше да успее да го направи.

Тейла трябваше да мисли и за благополучието на сестра си. Винаги, когато мислеше за своето собствено бъдеще, тя се опитваше да включи в него и Виада. Беше я оставила с надеждата, че и тя ще пристигне по-късно в Австралия при нея. Момичето искаше да включи и сестра си в днешната сделка.

Мислите ѝ се върнаха отново към деня на тъжното сбогуване в Англия. Виада, която беше на девет години, мила и уязвима, се беше вкопчила отчаяно в нея.

— Моля те, вземи ме със себе си, Тейла — плачеше тя. — Ние никога не сме били отделени една от друга. Защо трябва да се разделяме сега?

Девојката стискаше здраво момиченцето в прегръдките си, защото не беше сигурна дали някога ще има възможността да я види отново.

— Най-добре е ти да останеш с чичо Джеръми, докато аз мога да те взема при мен — с мъка младата жена успя да задуши едно ридание. — Когато успея да си намеря работа в Австралия, — ще те взема, мила. Знаеш, че ще го направя.

Виада се отдели от прегръдката на Тейла и тъжно погледна към нея.

— Но какво ще стане, ако не намериш работа там? — проплака тя. — Ще бъдем разделени завинаги.

Девојката нежно докосна бузата на сестра си. Вгледа се в нея и сякаш видя едно отражение на самата себе си, когато беше на девет години — същата сплетена коса, същите доверчиви сини очи.

— Австралия е страната на надеждата — промълви тя. — Ще си намеря работа! Ще си намеря! — И още веднъж прегърна момиченцето: — Виада, знай, че никога не ще се разделим отново, когато веднъж успея да те взема при себе си. Вярвай ми, сестричке. Вярвай ми...

Тейла беше таила у себе си обещанието, дадено при тръгването ѝ от Англия, през целия път до Австралия. Тя и сега се придържаше към него, сякаш момиченцето беше там и гледаше доверчиво към нея...

— Господине? Дейзи? Високо ценя любезното предложение, което ми беше направено — младата жена поглеждаше ту единия, ту другия. — Но не само себе си трябва да имам предвид, когато давам окончателен отговор на представената ми възможност за женитба.

Господарката на „Оудъм“ вдигна вежда:

— Но, скъпа моя, за какво говориш? Ти каза, че си пристигнала от Англия сама.

— Да, госпожо — потвърди Тейла, като преглътна с усилие. — Сестра ми остана в Англия и аз се надявах, че няма да е за дълго. Тя живее при чичо ни Джеръми. Моите планове бяха да си намеря работа, а след това да я взема при себе си. — Младата жена погледна Пол право в очите. — Ако вземете мен, трябва да вземете и Виада.

Нейното изявление беше накарало мустаците на мъжа да потреперят над устната му, докато той бавно ѝ се усмихна. Тя беше стъписана. Внезапно ѝ се беше сторил толкова зловещ! Толкова... толкова зъл! А освен това си спомняше и реакцията на Айва към този човек! Тя не бе пожелала да е напълно откровена с Тейла. Защо? Имаше ли нещо, което девойката трябваше да знае за него? Какво можеше да бъде то?

И все пак Дейзи се беше съгласила Тейла да тръгне с този мъж, дори да се ожени за него. Сигурно всичко при Пол беше съвсем както трябва! Навярно момичето просто си измисляше разни неща. След смъртта на нейните родители тя се беше научила да не се доверява толкова лесно и въпреки това усещаше, че започва да става прекалено неуверена, когато ставаше дума за нейното благополучие.

— Сестра? — каза Пол, като засука края на мустака си между палеца и показалеца. Очите му светнаха. — Не виждам никакъв проблем в това. Скъпа моя Тейла, ако ти се ожениш за мен, аз ще се погрижа за пристигането на малката в Австралия съвсем скоро.

Момичето се усмихна, като съзнаваше, че не би могла да поиска повече от това. Мимолетният спомен за Ян Лейвъри вълнуваше душата ѝ някъде дълбоко в нея, но тя трябваше да отпъди от ума си мислите за него.

Необходимо беше да се омъжи за Пол Хатуей.

Дейзи сграбчи Тейла и я притисна в обятията си.

— Ще дойда да видя как вървят нещата при теб съвсем скоро — обеща тя. — Бъди щастлива, скъпа.

Девоицата плъзна ръце и обхвана заоблената талия на Дейзи, като отвърна на прегръдката ѝ.

— Ще се опитам — прошепна тя, като гледаше към Пол през рамото на жената. Тя усети как в нея се зараждаше едно безпокойство, когато видя как приятелската усмивка на мъжа се е сменила с една студена намръщена гримаса, докато той гледаше джобния си часовник.

— Време е да тръгваме — Хатуей пхна обратно часовника в джоба на жилетката си. Той протегна ръка към младата жена и я хвана за лакътя. — Хайде, Тейла. Имаме доста път.

Момичето се усмихна през рамо за сбогом на Дейзи, докато излизаше. Беше заведена до една пътническа кола, пазена от няколко мъже. Тя почувства неудобство от присъствието им. Погледна Пол въпросително, когато ѝ помагаше да се качи в колата.

— Тези хора са мои работници. Те ме предпазват от атаките на престъпниците и на аборигените, когато пътувам до града — обясни той, докато заобикаляше колата, за да отиде на мястото на водача. Мъжът седна до Тейла и се протегна да хване юздите. — Моята овцевъдна ферма е на два часа път с кола от Аделаида. Имотът ми се намира край реката Мърей. Ако човек премине през реката, ще навлезе в Шубраците. Някой наричат тези места пустош. Някой ги наричат храсталак.

Тейла повдигна рамене. Беше чувала за златните полета, за престъпниците, за аборигените. Доволна беше, че ще бъде защитена от всички тях, точно както Лейвъри я беше защитил от акулата.

С ъгъла на очите си момичето оглеждаше за Ян. Сърцето ѝ подскочи, когато го видя да влиза в една кръчма. Погледът ѝ се премести на аборигена, който беше все още на своя кон, пред сградата. Учудваше я приятелството между туземеца и мъжа, който я беше спасил. Странно бе да се види черен и бял да яздят заедно.

Младата жена погледна към „Оудъм“. Дейзи беше влязла в къщата, но Айва стоеше до вътрешната страна на вратата и тъжно се взираше в нея. Тейла вдигна ръка и помахаше за довиждане. Усмихна се, щом гърбавото момиче отвърна на поздрава ѝ.

Когато колелата на каруцата започнаха да се търкалят по изровените мръсни улици към края на града, младата жена се заслуша в обясненията на Пол за овцевъдната ферма.

Той също беше дошъл от Англия и си бе избрал участък земя край реката Мъррей, където отглеждаше овце и едър добитък. Оттогава, заедно с много наемни работници, Хатуей беше чистил, поставял огради и отглеждал своите стада от едър добитък, както и овце, с руна от гъста мериносова вълна.

— Дойдох в Австралия с осемстотин овце и петстотин говеда, но за осем години стоката ми намаля наполовина — каза Пол със студенина в гласа си. — Причината са аборигените. Според тях, след като белите могат да убиват кенгура, които им принадлежат, те също могат да погубват животните от стадата. Напоследък стигнаха дотам, че започнаха да убиват говедата и овцете ми просто за удоволствие. Сега обаче никой от тях не се осмелява да приближи имота ми.

Пол се умълча. Тейла усещаше кипящата му омраза. Тя отново почувства страх от мъжа, който скоро щеше да бъде неин съпруг.

ГЛАВА ТРЕТА

Ян лениво влезе в кръчмата, място, изпълнено с плътен дим и шум, където въздухът сякаш тежеше от миризмата на разлята бира и уиски. Той се придвижваше към бара покрай масите, където нощните игри на покер все още продължаваха, и се усмихваше на някои от играчите, като мълчаливо кимаше с глава за поздрав. Наведе се ниско, така че да не удари главата си в това, което беше останало от полилея, който висеше в средата на стаята. Редовните посетители обичаха да го използват за мишена, на която се упражняваха, затова късове и парчета от него липсваха, отнесени при стрелбата. Таванът над полилея беше надупчен от куршумите.

Ян мина покрай пианиста, който изпълваше стаята със звуците на някаква музика, премесена с крясъци за още уиски. Той пристъпи към Сара, като приятелски и добросърдечно потупа по гърба седящия там мъж.

— Добър ден, Ридж. Как вървят нещата, приятелю?

Ридж Уагнер отпи от чашата с уиски, после я сложи на тезгяха, избърса устни с опакото на ръката си и се обърна към Ян.

— Както винаги — изсмя се той дрезгаво. — А ти как си? Младият златотърсач седна на едно столче и махна с ръка към бармана.

— Донеси ми каквото пие моят приятел — провикна се той през шума. — Не, реших друго, дай ми халба бира.

Ян измъкна няколко монети от джоба си и ги пързулна по хлъзгавия тезгях.

— Е? Как вървят нещата? — настояваше Ридж, като допря чашата до устните си, за да отпие голяма глътка уиски. — Бил си за известно време в Шубраците, както чувам.

— Аха! За доста време — отговори Ян, а очите му издаваха, че е развеселен. Той оглеждаше приятеля си от горе до долу. — А ти? Изглежда при теб нищо не се е променило. Все още се скиташ, нали?

Мъжът се захили, като остави своята празна чаша на бара.

— Още едно от същото, барман! — извика, докато търсеше по джобовете си два шилинга за уискито. Той тупна парите върху бара, после кимна, като срещна въпросителния, втренчен поглед на Ян. Опитваше се да прикрие погледа си, за да не се забележи лъжата, която щеше да изрече.

— Да, правя същото, както последния път, когато ме видя. Това е, което искам, приятелю. Няма никаква полза от идеята ти да променяш живота ми.

Ридж погледна встрани, като се мъчеше да скрие своето смущение от питащия поглед на Ян.

— Получавах това, което ти се предлага в момента. Аз нямам нужда от вълнения. Предпочитам лесния живот. Така съществуваш по-дълго.

Лейвъри кимна, за да благодари на собственика за жалбата бира, която сложиха пред него на бара. Той отпи една глътка, като продължаваше да гледа мълчаливо приятеля си. Имаше чувството, че нещо е променено в неговото поведение днес. Усещаше някаква неловкост. Гарваново-черната коса на Ридж падаше свободно надолу по раменете, а зелените му очи бяха някак странни, приличаха на пронизващи процепи върху тясното лице, станало златисто-бронзово на слънцето. Той носеше свободно яке и панталони от кожа на кенгуру, а ботушите му стигаха до коленете. Беше винаги в движение, необвързан пътешественик, скитник — нямаше дом.

Женски смях отвлече мислите на Ян от приятеля му и го върна отново към скъпоценните мигове с Тейла Дрейк.

Той преглътна още една глътка бира. Опитваше се да я прокуди от ума си, но напразно. Тя вече бе станала част от него, с която никога не ще може да се раздели.

На каква ли участ я бе обрекъл, като я изостави?

Ян започна да се измъчва, когато прецени, че Тейла има само две възможности — да си намери работа или да се ожени за някой безскрупулен негодник. Австралия, и особено Аделаида, бяха пълни с такива мошеници, в чиито джобове имаше достатъчно злато, за да платят за една невинна девойка, а после да се отнасят с нея както намерят за добре!

Младият мъж постави халбата на тезгяха и забарабани с пръсти по него. Опитваше се да се пребори с желанието да напусне кръчмата

и да я потърси.

Но той не искаше да е обременен с жена!

Някога, в бъдеще — да, но, по дяволите, не сега!

— Ян? — Ридж прекъсна тревожните му мисли, като го гледаше настойчиво. — Какво мислиш за продължаващите нападения над аборигените? Носят се слухове, че отвлечените жени се продават на нелегалния пазар за роби. Повечето хора казват, че избягалите затворници са тези, които ги похищават. Копелета. Някои от робите са момичета само на десет или единадесет години. Чувал съм разкази, как са ги отвеждали от техните лагери, след като вече били премазали главите на мъжете им с прикладите на мускетите си. Твоят приятел туземеца говорил ли е за някакви вълнения в неговото село?

— Хоуки? — Ян въртеше в ръце чашата си с бира, пързаяйки я напред-назад по мокрия тезгях. — Не вярвам да си чул.

— Какво? — учуди си Ридж. Той се оригна, докато бършеше уста с опакото на ръката си.

— Жената на аборигена е била отвлечена и убита. Дъщеря му също липсва — обясни Лейвъри с нисък, разтревожен глас.

— Хонора липсва? — попита Ридж преbledнял, като пое въздух. — Но това е наистина ужасно! — Със стисната челюст той си поръча още едно уиски.

— Чувствам се виновен! — каза Ян.

— Защо? — мъжът подхвърли още няколко монети на тезгяха. — Ти беше като изпратен от бога за Хоуки и неговите хора. Направил си повече за аборигените, отколкото всеки друг, за когото съм чувал. Беше техен защитник. Никой друг не се е застъпвал за тях толкова, колкото теб.

— Това е вярно. И все пак, ако не бях наел туземеца за свой помощник-съгледвач, той щеше да е при своите и нямаше да отвлечат жена му и дъщеря му — обясни Ян намръщено, като гледаше надолу в бирата си. — Но ако си в този бизнес, в който съм аз, добрият съгледвач е от изключителна важност. Хоуки може да проследи дори диря, оставена от сянката на човек, и да усети дъха му от две мили разстояние. Благодарение на него аз си спечелих репутацията на преуспял ловец. Ние двамата винаги поделяме спечеленото.

— Ян, този абориген е повече от обикновен съгледвач за тебе и ти го знаеш — каза Ридж, като постави дружески ръка на силните

рамена на младия мъж. — Той ти е приятел. Другар.

— Вярно — съгласи се Ян. — Ти се опитваш да ме накараш да се чувствам по-добре, но аз знам, че приятелството му с мен е причината да загуби жена си и дъщеря си.

— Знаеш какви са чувствата ми към Хонора — каза намръщено Ридж с глух глас. — Щях да съм се оженил за нея отдавна. Можех да я направя щастлива. — Той нервно прокара дълги, тънки пръсти през черната си сплъстена коса. — Но, по дяволите, аз не съм по-различен от тебе. Тогава не исках да поема отговорността да имам съпруга. Не знам. Какво, по дяволите, трябва да направя, Ян? Какво?

— Просто продължавай да се надяваш, че девойката е още жива. Може би ще имаш и друг шанс да се ожениш за нея някой ден. И, за бога, приятелю, тогава свържи съдбата си с нея. Време е вече да поемеш отговорност за нещо по-различно от собствената си кожа.

Ридж го погледна с неуверен поглед, в който се четеше болка. После отпи още от уискито.

Образът на Тейла отново се появи в мислите на Ян. Това, което каза на приятеля си, се отнасяше и за него. Той трябваше да я забрави. По дяволите, трябваше! Това, че я беше спасил от акулата, не означаваше, че е орисан да бъде завинаги неин защитник. Ян се бореше с чувството си. Насилваше се да съсредоточи мислите си върху Хоуки. Връщаше се към деня, когато за пръв път беше срещнал своя тъмнокож приятел абориген...

Беше един от онези адски горещи дни в Шубраците, когато човек се чувстваше така, сякаш слънцето щеше да стопи мозъка му. Някъде напред, наблизо, от другата страна на дърветата, Ян беше чул звук, който съпровождаше зверствата на кучетата динго по време на атака, а после до него достигнаха виковете на ранен човек. Яхнал бързо своя черен жребец, Лейвъри беше отишъл да спасява Хоуки с извадена карабина, като стреляше непрекъснато. Кучетата динго, които не бяха убити, се разбягаха, лаейки.

Туземецът все още носеше раните от тази атака, но предаността му към Ян оттогава насетне беше непоклатима. Станал бе постоянен спътник на своя спасител.

Наскоро съпругата на Хоуки беше намерена заровена в един плитък гроб, а тялото ѝ беше осакатено. Дъщеря му Хонора беше отвлечена...

— По дяволите тези, които са го направили — изръмжа Ян. — Ако не едно, то нещо друго ще подтикне аборигените към печал и терор. Наближава сезонът, когато лебедите снасят яйцата си. Знаеш колко важно е това за тях. Те се боят да започнат своето пътуване към морето. На празника се събират яйца. Сега туземците се страхуват да не бъдат нападнати от престъпници или от тези, които причиняват проблемите им напоследък.

Приятелю, аборигените са имали право да нарекат пътешествениците „бели духове“, когато те за пръв път са стъпили на австралийския бряг — обясни Ридж, тъй като знаеше какво са преживяли местните жители на Австралия.

В първите дни от своето скиталчество, когато беше истински бродяга, той беше видял много. Дори Ян нямаше представа за събитията тогава.

— Белите хора бързо запалиха искрата на тайнствеността, подозрението и страха у местните — продължи Ридж с мрачно лице.

Лейвъри повдигна халбата си с бира, която бармана беше напълнил отново, и се обърна към приятеля си.

— Пий, и нека да говорим за други неща.

Мъжът чукна чашата си в тази на Ян и се изсмя пресилено. Прекрасното, доверчиво лице на Хонора плуваше пред очите му, като навяваше спомени за откраднати целувки и прегръдки, които бяха едновременно горчиво-сладостни и болезнени.

— Да... обичам да говоря за тебе — каза той. — Един преуспял ловец — човек, който унищожава злото в зародиш. Какво ще кажеш за това описание, приятелю?

Очите на младия мъж проблеснаха. Той погледна над ръба на чашата си към Ридж, който повдигаше често своята към устните си и пиеше уискито сякаш беше чай. Бездомникът остави шишето си на тезгяха и се извини, когато се оригна леко, после блъсна чашата далеч от себе си, защото знаеше, че е пил достатъчно.

— Току-що се връщам от затвора на Аделаида, където оставих най-опакия човек, който съм срещнал досега в Австралия — каза Ян. Той си припомни как беше причакал това същество зад един ъгъл и как го беше хванал с ласото, сякаш беше животно. Но той в действителност беше нещо по-лошо. Този мъж беше убил поне двама невинни човека по черните австралийски пътища. — Отне ми няколко

седмици, но, по дяволите, накрая хванах копелето. Прекарах много време в Шубраците — този път Лейвъри продължи раздразнено. — Проклетите престъпници винаги се спасяват с бягство по тези места. И като повечето преследвани животни, те се чувстват по-сигурно, събрани в хайка. Но този път проклетото създание яздеше само, затова ми отне по-дълго време да го хвана. Той струваше две хиляди паунда на правителството. Аз спечелих тези пари, приятелю, до последния шилинг.

— Представям си — кимна Ридж. Той знаеше, че когато Ян преследва някого, винаги го хваща. — Какво мислиш за ежедневните атаки на товарните и пътнически влакове? Нападат всеки трети или четвърти вагон. Животът на никого не е пощаден. Избиват хората, осакатяват ги.

— Да, знам — промърмори младият мъж. — Разбра ли кого обвиняват? Аборигените. Аборигените! Можеш ли да ми обясниш как някой би могъл да достигне до това заключение? С изключение на Хоуки, който е мой спътник, туземците вървят пеша. Те имат суеверен страх от язденето на коне. Тогава как, по дяволите, биха могли те да атакуват железницата? Влакът Оверландърс пътува със закрити вагони. Повечето пътници се движат с покрити коли за преселници. Дявол да го вземе, това са едни огромни, високи платформи, теглени от група млади волове, стигащи понякога до десетина. Аборигените нямат никакъв шанс, ако нападнат нещо толкова масивно. Всъщност, шансовете им са да бъдат премазани до смърт от младите бикове, които теглят тези коли.

— Разбирам това, което казваш — каза Ридж неспокойно и отново отпи от уискито.

— Правителството ме натовари прекалено много с преследване и залавяне на избягали затворници, за да имам възможност да се присъединя към армията и да помагам при опазването на влаковете. Подозирам, че атаките, в по-голямата си част, са дело на избягали затворници, които са се свързали с бандите на престъпниците. Важно е те да бъдат открити и заловени, преди да имат възможност да се включат в тези банди.

— Да, и аз мисля така — съгласи се Ридж, като в гласа му сякаш се промъкна нещо далечно и тържествено.

— Приятелю, казах ти неща, които трябва да обмислиш — засмя се Ян и постави ръка на рамото на мъжа. — Надявам се един ден да те превърна в квалифициран, преуспял ловец. Ти ще изоставиш скитането и ще станеш по-добър човек.

Лейвъри почувства удар от нечий лакът, докато в ляво от него седнаше нов посетител.

— Извинявай! — чу се един младежки глас, който бързо привлече вниманието на Ян и го накара да се обърне и усмихне дяволито.

— Сигурен ли си, че се намиращ на подходящо място, синко? — подигра се той, като оглеждаше Кенет Озиър от горе до долу. — Обзалагам се, че мама все още ти бърше нос, нали?

Привикнал на такова дразнене и съзнаващ, че изглежда много по-млад от своите двайсет години, Кенет не обърна внимание на Лейвъри. Той постави една монета на тезгяха и я пързулна към бармана.

— Едно уиски — поръча той равнодушно.

— Синко, сигурен ли си, че не искаш да си поръчаш мляко вместо това? — продължи да се подиграва Ян, но съвсем незлобливо. Той искаше да се поразтовари след седмиците, прекарани в Шубраците. Може би това щеше да му помогне и да не мисли за Тейла. — Но ти не си нищо повече от едно хлапе, което се е пуснало от полите на майка си.

Очите на Кенет се присвиха. Той погледна към мъжа, а изрази на лицето му се промени, когато го разпозна.

— Приятелю, мисля че твоята майка не те е възпитала в добри маниери — каза той с провлечен и ядосан глас. — А сега ме остави да си изпия питието на спокойствие или...

Очите на Лейвъри просветнаха заплашително.

— Или какво? — продължаваше да го предизвиква Ян, като се усмихваше леко. — Или ще ме извикаш на дуел?

Ридж сложи ръка на рамото му.

— Не мислиш ли, че това е достатъчно? — прошепна той. После погледна към Кенет. Очите им се срещнаха. — Остави го, Ян. Няма нужда да се започват кавги.

Усмивката на младия мъж изчезна. Той погледна Ридж, а после Кенет.

— Познаваш ли това момче? — попита той, тъй като виждаше нещо в изражението на приятеля си, което го караше да подозира някаква връзка между двамата. Но каква беше тя?

— Да, познавам го — отговори той, а очите му все още бяха вперени в тези на младежа. — Бегло.

Ян отново погледна към Кенет и остана изумен от това, колко бързо беше изпил уискито си и беше изчезнал.

Лейвъри се опитваше да разбере нещо за момчето от Ридж, но един мек глас зад гърба му накара сърцето му да подскочи. Той се обърна светкавично и видя лице, което беше силно и безвкусно гримирано, но все пак не чак толкова плътно, за да скрие остатъка от невинност, която все още светеше във виолетовите очи. Ян огледа младата жена от горе до долу, докато тя съвсем смело му се предлагаше, като го гледаше със съблазнителен поглед и ръцете и блуждаеха като спряха там, където бедрата му се събираха. Кръвта се покачи към лицето му, докато тя притискаше интимните му части през кожените му бричове. Там, където жената толкова умело го потупваше, сякаш се запали огън, който се разнасяше по тялото му.

— Добър ден, скъпи — мъркаше Беатрис весело. — Не съм те виждала известно време, Ян. Болен ли беше? Или беше в Шубраците да преследваш мръсни стари „боклуци“?

Младият мъж не искаше тя да разбере, че пръстите ѝ го възбуждаха. Не искаше да попадне в леглото ѝ както последния път, когато беше пристигнал в Аделаида, след дълъг период, прекаран в Шубраците. Мислите му бяха преизпълнени с Тейла и с това колко невинна и колко сладка беше тя все още.

Стомахът му сякаш се преобърна, когато погледна надолу към Беатрис. Преди време тя беше също толкова невинна, колкото момичето от кораба, а колко много се беше променила сега! Австралия беше направила това с нея. Изхранваше се като проституираще, предлагайки на всеки мъж, който имаше достатъчно пари, да заплати за услугите ѝ. Беше се превърнала в една от най-скъпо платените проститутки в Аделаида.

— Е, скъпи? — попита Беатрис, като бавно се приближаваше все по-близо към Ян, така че той да види пищните гърди, които тя предлагаше. Роклята ѝ, обсипана с червени пайети, беше толкова

дълбоко изрязана, че зърната на гърдите ѝ бяха почти изцяло извадени на показ.

Жената вдигна единия си крак върху този на Ян, като по този начин разкри, че не носи никакво бельо под оскъдната си, къса рокля. Черните ѝ чорапи бяха закачени на съблазнителен, черен колан за жартieri.

Тя протегна ръка към косата на Лейвъри и прекара пръстите през червеникаво-златистите му кичури.

— Ян, няма ли да платиш за мушване? — попита Беатрис и нацупи долната си устна. — Доста време мина. Липсваше ми. Аз не ти ли липсвах поне мъничко? Няма ли да ме заведеш във фантастичното си жилище за едно мушване, както миналия път? Ще направя така, че да си струва.

Той ясно осъзнаваше, че красавицата продължава да му въздейства. Доста време беше изтекло, откакто за последен път беше намерил удовлетворение в обятията на жена. Въпреки това, не можеше да спре потока от мисли, който непрекъснато се носеше към Тейла и нейната сладка, невинна хубост. Момичето беше много уязвимо към всяко зло в Австралия. Макар никога да не беше пожелавал жена, която да му усложнява живота, той не можеше да понесе мисълта, че Тейла ще му се изплъзне и ще попадне в обятията на друг мъж, който би могъл да я използва и измъчва. Не можеше също да ѝ позволи да се превърне в една нова Беатрис...

— На мен ми звучи привлекателно, Ян — разсмя се шумно Ридж и му намигна. — Е, как би могъл да кажеш „не“ на това малко, сладко създание?

Лейвъри хвана здраво ръцете на Беатрис, повдигна я и я премести пред Уагнер.

— Тя е твоя, приятелю — засмя се той и бързо излезе от кръчмата.

Веднъж излязъл навън, той светкавично яхна коня си и погледна към туземеца, който послушно чакаше завръщането му.

— Хоуки, изглежда отново трябва да се отклоня от целта си. Необходимо е да отида до „Оудъм“ и да си взема жена. Не ме питай какво ще правя с нея, защото и аз все още не знам.

Без да дочака отговор, ловецът пришпори коня си към приюта. Когато пристигна, се отправи бързо вътре, като вземаше по две стъпала

наведнъж. Очите му огледаха препълнената стая, търсейки Дейзи. Когато я откри, отиде до нея и я отведе настрани.

— Дошъл съм за Тейла Дрейк. Заведи ме при нея.

— Ян, тя не е тук — отвърна жената. — Защо не дойде по-рано, ако си я искал? Тя е от най-качествената стока. Ти знаеше, че няма да се задържи дълго тук.

Главата на Ян се завъртя. Странно чувство на празнота го обхвана.

— Кой, Дейзи? — попита той глухо. — Кой дойде за нея?

— Пол Хатуей — въздъхна тя. Стопанката на „Оудъм“ знаеше, че тъй като младият мъж беше доста проникателен, той е чувал същите клюки за Пол, които я бяха накарали да се колебае дали да пусне Тейла с него.

Ян почувства студени тръпки по тялото си. За известно време той подозираше, че Хатуей е водач на банда престъпници, но въпреки това не бе успял да докаже, че той е нещо по-различно от един притежател на ранчо и благ, богобоязлив човек. Лейвъри беше непрекъснато зает да залавя избягали затворници и никога не бе имал достатъчно време да проследи престъпленията на този мъж.

Сега се чувстваше като глупак, задето беше направил такава груба грешка.

— Преди колко време заминаха? — попита Ян нетърпеливо. — Тръгвам след тях.

Очите на Дейзи премигаха. Тя нервно хвана ръце зад гърба си.

— Това едва ли ще ти е от полза — каза тя.

— Защо не, по дяволите?

— Защото в момента Тейла е вероятно госпожа Пол Хатуей — каза Дейзи, като потрепера, когато Лейвъри разбра истината и пребледня, зяпнал от изненада.

— Какво казваш? — не повярва на ушите си той.

— Намерението на Пол Хатуей беше да се ожени за момичето — каза Дейзи меко. — Но понеже в Шубраците няма проповедник, сигурна съм, че са се оженили още тук, в Аделаида, преди да се отправят за ранчото.

Младият мъж отчаяно заби пръсти в косата си.

— Не — промълви той, толкова тихо, че Дейзи не успя да го чуе. Като се прокллинаше, че се е забавил прекалено дълго в кръчмата и че е

бил прекалено страхлив, за да отиде и да говори с Тейла веднага, той се обърна и се втурна към вратата.

— Ян, съжалявам! — извика жената зад него. — Наистина, съжалявам. Ако знаех...

Ян не искаше да чуе останалата част от извиненията на Дейзи. Той излезе навън и бързо се качи на коня си. Това, че Тейла навярно вече бе станала госпожа Хатуей, нямаше да спре Ян. Той щеше да я спаси от живота, който скоро щяха да ѝ наложат. Ако Пол Хатуей беше водач на престъпна банда, това значеше, че той беше само едно безсърдечно копеле. Такъв човек можеше да бъде всичко друго, но не и нежен съпруг.

— Хоуки, напред! — извика Ян, като дръпна юздите на своя жребец. — Трябва да спася една жена!

Конят на туземеца се стрелна покрай този на Лейвъри, докато препускаха през града.

— Какво имаш предвид? — попита той. Можеше доста добре да се изразява на английски, за което му бе помогнал Ян. — Не взе ли жена от „Оудъм“?

Младият мъж бързо обясни на спътника си какво беше разбрал от Дейзи.

— Хоуки, ние не можем да позволим Тейла да остане с Пол Хатуей. За бога, ние ще отидем в ранчото и ще я отвлечем!

Тъмните очи на аборигена бяха засенчени от плътни, тъмни мигли.

— Най-добре я изхвърли от живота си — каза той рязко. — Жените носят тъга в живота на мъжа. Все още ми е много тежко, заради жена ми и дъщеря ми.

Ян му хвърли разтревожен поглед.

Аделаида беше останала на много мили назад и Тейла се опитваше да забрави своето увлечение по красивия мъж, който я спаси, като се концентрираше върху красотата на тази нова страна. Неизброими разцъфнали дървета и храсти изпълваха сетивата ѝ с наслада. Тя беше очарована от прекрасните цветове, от истинското шествие на великолепно форми, образуващи колаж от восъчни, мъхести и заострени повърхности. Пътническата кола, в която тя пътуваше, в момента следваше път, прокаран през стръмните хребети,

покрити с високопланински ментови дървета. Извисяващите се нагоре евкалипти с разноцветно изпъстрена кора, растяха покрай бреговете на една топла, бавно движеща се река, която течеше недалеч от пътя. Едно странно зверче с човка, оформена като на патиците, и с козина като тази на бобъра, се промъкваше през храсталаците към реката. Едно мече коала, пухкаво малко животинче с очи като черни копчета, се беше залепило за един евкалипт и се угощаваше с неговите гладки, лъскави листа.

— Райска страна, нали? — каза Пол и извади Тейла от сладкия унес. Той ѝ се усмихна предпазливо. — Сигурен съм, че намираш Австралия много по-прекрасна от Англия с нейния мрачен климат. Тук има слънчева светлина почти всеки ден, както и екзотични цветя и птици.

— Да, господине. Току-що започнах да забелязвам — усмихна се Тейла.

— Господине? — повтори думите ѝ Пол и повдигна вежда. — Обръщаш се към мен с господине? Наричай ме Пол.

Момичето беше обхванато от паника, когато внезапно проумя, че тя и Хатуей бяха напуснали Аделаида, без преди това да са разменили женитбените клетви. Със сигурност никакъв свещеник не би се намерил далеч от града, който можеше да осъществи бракосъчетанието. Това отново събуди нейните подозрения към мъжа, на който се бе доверила.

— Пол, кога ще се венчаем? — осмели се да продума тя, но почувства как се вцепенява, когато той погледна към нея с леден поглед.

— Да се оженим? — Сега гласът му беше студен и без всякаква заинтересованост или загриженост. — Но, скъпа моя, никога не съм имал дори и най-малкото намерение да го правя.

Лепкав, неприятен страх сграбчи Тейла отвътре. Тя извърна очите си настрани от Хатуей и се загледа втренчено право напред, като не виждаше нищо и се боеше от всичко.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Изморена и объркана, Тейла се стовари на един стол в определената за нея спалня. Тя огледа навъсено стаята, когато остана сама. Не знаеше какво да очаква от предстоящите часове и дни. В по-голямата си част, пътуването от Аделаида премина в мълчание, особено след като Пол ѝ разкри, че никога не е имал намерение да се жени за нея.

— Каква ли игра играе той с мене? — промълви тя на себе си, като потрепера при мисълта, колко лесно беше взета от този дяволски човек.

И все пак Дейзи Оудъм също му беше повярвала. А тя не изглеждаше от този тип хора, които биха предлагали невинни жени на нечестиви, зли мъже.

— Какво да правя? — прошепна Тейла. Беше доволна, че Пол поне ѝ позволи да отиде в стаята си, когато пристигнаха в ранчото му. Тя го помоли за малка почивка. — О, как да постъпя?

Погледът ѝ бавно се придвижи из стаята и тя почувства известно успокоение от обстановката, която беше приятна за окото, но я накара да почувства остро липсата на своята спалня в Англия. Силна болка, породена от усещането за самотност, я прониза. Тя винаги беше споделяла спалнята си със сестра си Виада. Поне докато родителите им не бяха умрели. След това техният свят се разпадна. Съдът се разпореда те да живеят с чичо си Джеръми, който беше толкова беден, че рядко имаше достатъчно пари, за да сложи храна на масата. Мизерните наследства, които получиха Тейла и сестра ѝ, бяха твърде малки, за да издържат дълго време.

— Нищо не е същото след смъртта на мама и татко. Нито пък някога ще се оправи. Какво ли ни готви бъдещето, Виада? Коя от нас ще оцелее? Коя от нас ще бъде благословена да има деца? — момичето стисна ръката си в юмрук. — Най-вероятно — никоя.

Девојката тръгна да обикаля из стаята, като докосваше гладката полировка на мебелите. Леглото беше красиво резбовано и покрито с

прекрасна кафява кадифена завивка. На лицевата дъска бяха подпрени пухкави възглавници. Една свещ огряваше със златистия си пламък стаята, докато гореше на медният свещник, който беше поставен отстрани до леглото. Огромен шкаф за дрехи се намираше в единия край на стаята, с медни ленти, които го опасваха, и с голям ключ, който стърчеше от него.

В далечния край на стаята беше отворен прозорец, а тънките прозрачни пердета леко се издуваха от вечерния ветреца. Имаше балкон с изглед към цялото ранчо и към реката Мъррей, както и към пуцинаците, които се намираха близо до къщата. Само един вътрешен двор и едно пасбище трябваше да бъдат прекосени, за да се достигне свободата...

Тейла рязко се обърна, изплашена, когато вратата на спалнята проскърца и се отвори зад гърба ѝ. Тя замръзна на място, тъй като очакваше в стаята да влезе Пол. Но вместо него, влезе една красива аборигенка на възрастта на Тейла. В ръцете си носеше леген, пълен с вода.

— Това е за теб, да се измиеш — каза жената смирено на английски и остави легена до нощното шкафче, което се намираше до леглото.

Нетърпелива да получи отговор на въпросите си за Пол, младата жена отиде и застана до туземката.

— Името ми е Тейла Дрейк — заговори тя меко и се изненада от това, че жената изглеждаше толкова изплашена. Ръцете ѝ трепереха, когато взе една кесия за къпане и сапун от чекмеджето на нощното шкафче и внимателно ги постави до легена с вода.

Изглеждаше така, сякаш я е страх да си тръгне. Тя се премести и предпазливо се загледа в Тейла с широко отворени очи, като дишаше тежко.

Младата англичанка се чудеше на какво се дължи уплахата ѝ, тъй като не беше дала никакъв повод на жената да се бои от нея. Туземката беше облечена спретнато, в бяла памучна рокля с бяла яка, която обхващаше тънката ѝ тъмна шия, а кафявата ѝ коса бе сплетена в дълга плитка и се спускаше надолу по тесния ѝ гръб. Тя притежаваше отличителните черти на аборигените. Веждите ѝ бяха леко разрешени и разположени върху една кокалеста изпъкналост на челото ѝ, устните

й бяха плътни, а носа ѝ плосък и широк. В нея имаше нещо невинно и екзотично красиво.

Тейла си пое дъх. При едно по-внимателно вглеждане, тя успя да види дълбоките рани, които прорязваха плътта на ръцете на жената, там, където ръкавите на роклята ѝ свършваха, по средата между рамената и лактите ѝ. Девојката посегна, за да ги докосне, но жената рязко се дръпна от нея и уплашено я погледна, сякаш очакваше да бъде ударена.

— Няма да ти навредя — побърза да обясни Тейла. — Видях раните. Как си ги получила?

— Хонора трябва да напусне стаята ти — проговори жената, като се отправи към вратата. — Хонора не говори с теб. Попадне в беда!

Момичето беше стъписано от това, което каза жената. Ужаса в очите ѝ не изчезна и когато тя посегна към вратата. Аборигенката излезе набързо.

— Боже мой! — прошепна Тейла, като постави треперееща длан на гърлото си. — Тя изглежда се плаши от всичко.

Девојката преглътна с усилие и усети как в сърцето ѝ се заражда страх за самата нея. Тя се втурна към вратата и я затвори. Облегна се на нея, а сърцето ѝ биеше лудо. Спомни си за раните на младата жена. Със сигурност те са били причинени от Пол Хатуей!

Но защо? Туземката изглеждаше толкова мила и покорна!

Тейла беше направила едно откритие. Тя знаеше името на жената — Хонора.

Приближаващите тежки стъпки откъм коридора накараха момичето бързо да се отдръпне от вратата, която нямаше ключалка. Тя беше изложена на милостта на всеки, който решише да влезе в стаята. Може би някой ден също щеше да усети парещия удар на юмрук върху плътта си? И както аборигенката щеше да бъде белязана за цял живот?

Девојката внимателно наблюдаваше вратата. После въздъхна с облекчение, когато стъпките преминаха покрай нейната стая и поне за момента ѝ дадоха известен отдих.

Изпълнена с безпокойство, тя чакаше с ужас да влезе Пол и да пожелае тялото ѝ, след като в известен смисъл я притежаваше. Тейла отиде до легенчето, блисна лицето си с малко вода и го избърса в кърпата. Тя се обърна и погледна към френските прозорци. Може би глътка свеж въздух би могъл да успокои нервите ѝ?

Пламъкът на свещта зад гърба ѝ очертаваше нейния силует. Момичето отвори вратите и пристъпи на балкона, който даваше възможност да се обхване с поглед имота на Хатуей. Лунната светлина заливаше всичко — овце и едър добитък, реката Мърей в далечината, къщите с дървени легла за пренощуване и внушителен хамбар наблизко. Обширното владение на Пол беше заобиколено с ограда, която задържаше овцете и говедата вътре, а кенгурата и аборигените — отвън.

Тейла се обърна и загледа камбанарията, на която се беше любовала при приближаването си към ранчото тази вечер. Постройката се мержелееше някъде в мрачината, сякаш беше някакъв часови, а къщата до нея, която Пол беше превърнал в свое убежище, сякаш беше стара испанска мисия...

— Тейла?

Девојката подскочи уплашено, тъй като не беше чула кога Хатуей е влязъл в стаята, нито кога се е приближил зад нея на балкона. Тя се обърна стресната и почувства как нещо я стяга отвътре, когато устните му се изкривиха в язвителна усмивка, при която мустаците му потрепераха.

— Донесъл съм ти нещо — каза той и ѝ предложи пълна чаша. — Това е топло козе мляко. То ще те отпусне, за да спиш по-добре.

Тейла бавно протегна ръка към него и взе подадената чаша.

— Благодаря! — промърмори тя, а мисълта да изпие неапетитната течност никак не ѝ се понрави. Като се промъкна покрай мъжа обратно в стаята, Тейла постави млякото на нощното шкафче до леглото.

— Донесъл съм ти нещо друго — той я последва в стаята, пристъпи към нея и хвана лявата ѝ ръка, докато дясната му ръка търсеше нещо в предния джоб на панталоните му. — А, ето го.

Очите на момичето се разшириха, когато мъжът извади красива халка и я сложи на пръста ѝ.

— Пръстен? — изненадано възкликна тя, докато разглеждаше подаръка. — Сватбена халка?

Пол кимна и отпусна ръцете до тялото си.

— Само не се заблуждавай. Макар че това е сватбена халка, аз все пак не искам да те правя своя съпруга. Винаги съм се плашил от

обвързващите документи, които се изискват, когато един мъж получава една жена.

Тейла си играеше с подаръка, като го въртеше нервно около пръста си.

— В такъв случай защо трябва да нося халката? — осмели се да попита тя. — Не разбирам. Какво криеш от мен?

Пол склочи ръце зад гърба си и се залюля напред — назад.

— Очевидно ти дължа едно обяснение. Скъпа моя, пръстенът е само за пред хората. Искам да се престориш, че си моя жена, защото Дейзи Оудъм предпочиташе нещата да бъдат уредени точно по този начин. Когато тя дойде да провери как си, най-добре ще бъде да се престориш, че си женена за мен, защото в противен случай тази жена ще те отведе обратно в „Оудъм“. Повече от сигурно е, че следващият мъж, който те избере, не ще има средствата, които имам аз, за да дойде сестра ти в Австралия. За доброто на Виада трябва изцяло да ми съдействаш.

Заплахата, която Тейла вече усещаше в присъствието на Хатуей, сега се удвои. Той беше от мъжете, които си служеха с измама. Беше човек, на когото никога не трябваше да се вярва. А сега дори сестра ѝ беше включена в неговите планове!

Така поставени нещата, тази заплаха предизвикаха вълни на ужас, които се плъзнаха по тялото ѝ, а мислите ѝ се върнаха отново към Ян. Ако можеше по някакъв начин да го намери и да го помоли да я отведе от този опасен човек, застрашаващ живота ѝ, както и този на Виада!

И все пак мъжът, който я спаси от акулата, изглеждаше много беден. Той сигурно не притежаваше дом, в който да доведе сестра си дори и да намереше достатъчно пари, които да изпрати за пътуването ѝ.

Не. Тейла трябваше да уреди това нещо с Пол. Тя наистина нямаше друг избор. Хатуей изглеждаше единственият човек, който имаше грижата за нея и сестра ѝ.

Дано тази загриженост да беше истинска! Само да можеше да му вярва и да го харесва!

Момичето си спомни ужасните рани върху ръцете на Хонора. Беше ли Пол виновен за тях?

Тя пропъди тези мисли от ума си. Трябваше да се грижи за собственото си благополучие.

Тейла предпазливо се взря в мъжа пред себе си.

— А тази сватбена халка? — тя протегна ръката си, така че светлината на свещта се отрази в златото. — Ти казваш, че няма да бъда твоя жена, но не спомена дали пръстенът ти дава правата, които обикновено предоставя на един съпруг. Ще посещаваш ли леглото ми? Ще трябва ли да те очаквам нощем?

Пол нервно размърда крака. Прочисти гърлото си.

— Имам много роби, които изпълняват различни задължения. Ще разчитам на тебе да наблюдаваш нещата да са подредени добре в къщата ми. Това са неща, за които никоя аборигенка няма достатъчно знания, защото се раждат и отрастват в невежество в Шубраците.

Очите му заблестяха, когато си помисли за другата причина, поради която беше избрал Тейла — Ян Лейвъри — заради интереса му към момичето на кея. Пол го мразеше силно, защото ловецът беше причината толкова много избягали затворници да бъдат залавяни отново. Така те не можеха да се присъединят към бандата престъпници на Хатуей и той трябваше да внимава за Ян всяка минута, когато обикаляше в Шубраците. До идването на този добър ловец в Австралия, Пол и неговата банда бяха напълно свободни да вилнеят в Шубраците и навсякъде другаде, където им беше угодно, при своите нощни похождения. Сега те винаги трябваше да гледат и зад гърба си.

От чиста злоба и проклетия собственикът на ранчото щеше да държи англичанката при себе си. Това беше една жена, която Ян Лейвъри нямаше да отведе в леглото си. Нека да я оплаква над бирата си в кръчмата на Джо.

Вълна на облекчение премина през Тейла. Макар Хатуей да й беше казал, че няма да се домогва към нея сексуално тя беше изненадана от думите му, но тъй като предпочиташе да бъде оставена сама, не се осмели да попита какви са причините му.

— Пол, доколко е правилно да се използват аборигените като роби? — попита тя, без да се замисли какъв е подтекста на такъв въпрос. На нея това й изглеждаше достатъчно наивно запитване. Така си беше мислила, докато не видя мрачното, смръщено изражение на мъжа, което превръщаше лицето му в нещо близко до гротеска!

Той постави ръцете си на рамената ѝ и изръмжа:

— Никой никога не трябва да знае за това, как се използват аборигените в моята къща. Когато Дейзи Оудъм или който и да било друг от града дойде на посещение, заключвам туземците на отделно място, далеч от погледите им. — Пол говореше през стиснати зъби. — Разбираш... ли... ме...?

Тейла кимна, а страховете ѝ, свързани с този мъж, се възобновиха. Тя започваше да мисли, че Виада, в крайна сметка, е по добре в Англия. Изводът ѝ беше, че дори самата тя щеше да бъде по-добре в Оудъм!

— Господине, аз не желая да остана тук с вас — заяви тя и пребледня, когато видя гнева, който пламна в очите му. Младата жена не можеше да се успокои, нещо дълбоко вътре в нея ѝ подсказваше, че трябва да бяга.

Сега! Защото, ако не го направеше, никога нямаше да има възможност.

— Не ми харесва тук — продължи тя с леден глас, като упорито вирна брадичка. — Това положение, при което са устроени нещата в момента, е безкрайно неудовлетворително за мен.

Пол я сграбчи за китката и я стисна болезнено, като се наведе надолу към лицето ѝ.

— Не желая да чувам повече такива приказки от тебе! — каза той, а гласът му беше пълен със злъч. — И други казваха същото преди теб, дори бягаха, но не живяха достатъчно дълго, за да съжаляват за това. — Мъжът се ухили самодоволно: — А трябва да ти припомня, че ти имаш да се грижиш и за сестра си.

Като преглътна сълзите си, Тейла се взря в него.

— Благополучието на Виада е това, което ме засяга най-много! — Девојката се ядоса, когато гласът ѝ потрепера. — Не желая тя да бъде част от това място! Искам да остане в Англия! Тя е малка и много чувствителна! Сладка! Скъпа ми е!

Пол отпусна пръсти от китката ѝ и се изсмя язвително.

— Такава е, нали? — подигравателно попита той. — Само запомни, че мога да кажа една дума и сестра ти ще бъде издирена и убита, или качена на кораб и доведена тук. Ти нямаш друг избор, освен да ми съдействаш, Тейла.

Младата жена онемя от страх. Тя разбра, че ще трябва да се съобразява с Пол Хатуей. Твърде висок беше залога, ако не го

направеше.

— Моля те, недей наранява сестра ми! Не я качвай на кораб, пътуващ за Австралия! — молеше се тя, като едновременно с това бе изпълнена с яд, защото се унижаваше пред този злобен човек. — Ако ми обещаеш тези неща, тогава ще ти помагам.

Като се смееше иронично, Пол вдигна чашата с козе мляко и застана до Тейла.

— Нищо не мога да направя. Просто не давам обещания на никого. Само запомни, че това, което ще се случи на сестра ти, сега изцяло зависи от теб. — Той тикна чашата в ръката ѝ. — Изпий козето мляко — нареди той сухо, обърна се и тръгна да излиза.

Момичето се взря с празен поглед в чашата, а след това в Пол, който се обърна отново към нея.

— И още едно нещо — добави той с делови тон. Кимна с глава към огромния сандък, който се намираше в долната част на леглото. — Чувствай се свободна да избереш всяка дреха, която ти се прииска от този сандък. Там има всичко — от тънки нощници до рокли от всички стилове и материи. Сигурно сред тях ще можеш да откриеш нещо, в което да се чувстваш удобно.

Хатуей се поклонил подигравателно и излезе. Тейла задуши една въздишка на облекчение. Беше толкова доволна, че най-сетне е сама. Тя захлипа тихо. Безпокоеше се не само за себе си и за сестра си, но и за другите невинни жени, които можеше да бъдат доведени в ранчото на Хатуей. Може би с тях щяха да се отнасят по-лошо, ако тя намереше начин да избяга. Девойката разбираше твърде добре защо другите са избягали — за да се спасят от тиранията на Пол Хатуей!

Помисли си, че млякото би могло да я успокои и да ѝ помогне да спи по-добре. Тейла приближи чашата към устните си. Едва беше преглътнала една малка глътка от него, когато тропотът на конски копита привлече погледа ѝ към прозореца.

Изпълнена с любопитство, тя постави отново чашата на нощното шкафче и излезе на балкона тъкмо навреме, за да види как Пол и няколко други мъже яздеха, отдалечавайки се от сградата.

— Той заминава! — прошепна момичето дрезгаво на себе си, а сърцето ѝ сякаш пропусна един удар, когато слаб лъч надежда се появи в нея. — Това е моят шанс да избягам!

Но идеята ѝ беше твърде мимолетна, защото в същия момент, когато тя изрече думата бягство си спомни за Виада.

Не!

Тя не можеше да избяга.

На всяка цена трябваше да остане вярна на Пол Хатуей.

С клюмнала глава, с рамене, натежали от мъка, Тейла се върна обратно в стаята и затвори вратите към балкона.

Тя видя сандъка. Без желание се отпусна на колене пред него и превъртя ключа. Когато вдигна капака, тя възкликна от изненада. Откри, че вътре са подредени прелестни рокли и бельо, изработени от най-фини материи, като някои бяха дори от коприна и атлаз.

Погледът ѝ попадна върху една нощница, която беше поръбена с бяла, нежна дантела. Тя вдигна дрехата нагоре, за да я огледа, а нейната тънка, прозрачна тъкан я накара да се изчерви.

Като се изправи на крака, Тейла постави нощницата пред себе си и отиде да се огледа в огледалото. Опитваше се да си представи как би могла да изглежда в такова срамно облекло. Дрехата имаше възможно най-тънките презрамки и беше без ръкави. Деколтетото на корсажа беше дръзко изрязано, като това определено беше направено, за да се разкрие по-голямата част от бюста. Тя знаеше, че всяка извивка и вдлъбнатинка на младото ѝ тяло биха се виждали през такъв тънък материал!

Кикотейки се, тъй като смяташе за безопасно да облече нощницата в леглото, след като Пол я беше уверил, че няма никакви претенции към нея нощем, Тейла побърза да облече чудно меката дреха. След това открито се взря в отражението си в огледалото. Тя отново се изчерви, защото едва ли нещо от тялото ѝ беше оставено на въображението. Дори зърната на гърдите ѝ се открояваха кафяви и кестенявият окосмен триъгълник, там, където се събираха бедрата ѝ, добре се виждаше. Младата жена плъзна ръката си към него, а допира на пръстите ѝ породил някаква вълнуваща топлина, която премина през тялото ѝ. Тя отдръпна бързо ръката си, стресната.

— Ян! — прошепна тя. Той беше предизвикал подобни усещания у нея, когато я целуна — чувства, които вече не ѝ бяха позволени.

Тейла се засрами от мислите си, втурна се към нощното шкафче и духна свещта. Сгуши се в леглото под топлатата завивка. После си спомни за млякото, което Пол беше донесъл, за да се отпусне и заспи

по-лесно. Девойката се обърна на една страна и повдигна рамене. Млякото би могло да ѝ бъде от полза, само ако беше топло. Беше стояло твърде дълго и сега със сигурност беше прекалено студено, за да ѝ помогне.

— Козе мляко! — момичето направи кисела физиономия в тъмното. — И без друго, не изгарям от желание да го пия.

Очите ѝ постепенно се затвориха. Неусетно Тейла беше отхвърлила завивката от тялото си. Меката лунна светлина очертаваше чувствените гънки на нейното тяло в цялата им дълбочина.

ГЛАВА ПЕТА

Тейла сънуваше и преживяваше чудните усещания на една целувка. Целувката на Ян. Той я държеше в обятията си, като я предпазваше срещу всяка злина. Тя издаде една лека, тиха въздишка, когато започна да се отдръпва от нея. Момичето му махна с ръце да се върне при нея, но нещо го теглеше надалеч... надалеч... надалеч...

Очите ѝ се отвориха. Сърцето ѝ биеше лудо. Макар че в съня ѝ Ян се беше отдръпнал от нея, тя можеше да усети присъствието му дори сега. Тейла се подпря на един лакът и се загледа във френските прозорци, осветени от луната. Тръпка пролазваше през нея, когато мислите ѝ се връщаха на мъжа, с когото се запозна в Аделаида.

— Защо не мога да престана да мисля за него? — запита се тя. — Трябва! Той ме забрави, нали така?

Изморена от борбата с желанието да заспи и спомените за Ян, тя стана от леглото и започна да обикаля из стаята. Приличаше на тигрица, затворена в клетка. Младата жена стисна твърдо челюст и извади един шал от сандъка до леглото и го уви около рамената си. Имаше нужда от глътка свеж въздух. Трябваше да се разходи, за да се освободи от чувството си за безизходица. Тя искаше да излезе навън, а ако някой от мъжете в ранчото ѝ се изпречеше на пътя, нека да върви по дяволите!

В известна степен тя беше затворник в стаята си.

Като отвори вратата бавно, Тейла се огледа в слабо осветения от свещи коридор. Момичето се огледа, но не видя никого. Беше точно както предполагаше. Пол беше достатъчно самоуверен, да не постави охрана. Той знаеше, че само заплахата му е достатъчна, за да я задържи в ранчото му.

О, но ако не беше така!

Тя пристъпи боса и излезе от стаята си. После се придвижи предпазливо надолу по коридора, слезе по стълбите към първия етаж, след това се затича към вратата и я отвори със замах. Младата жена

застана неподвижно за момент. Луната и звездите над нея сякаш я хипнотизираха...

Двама мъже се движеха в сумрачните сенки на нощта. Обикаляха покрай оградата, която се извиваше край пасищата.

— Приятелю, Хатуей така си прави играта, че ще попадне право в ръцете ни — каза Ян, докато омотаваше юздите на коня за оградата. Той наблюдаваше как Пол и неговите хора препускаха с голяма скорост надалеч от ранчото. — Готов ли си да заложиш, че копелето не е тръгнало да върши добро? Какво друго, в противен случай, би могъл да прави по това време на нощта?

— Хоуки тръгне след него? — изломоти аборигена, докато завързваше коня си до този на Ян. — Моето копие убие го бързо! — Не, Хоуки — Лейвъри погледна своя приятел с раздражение. Той постави ръката си на кокалестото рамо на туземеца.

— Ние трябва да уредим нещата по най-тихия и мирен начин. Сигурен съм, че убийството на този човек ще разреши много от мъките на твоите хора, но после преследвания ще бъдеш вече ти.

— Пол Хатуей не носи добро — упорстваше аборигена с безизразен глас. — Той уби много от моите хора, когато за пръв път дойде в земите ми.

— По същия начин са постъпили и много други заселници. — Белият ловец си припомни касапниците, на които се беше натъкнал, когато пристигна за пръв път в Австралия, след като завърши колежа в Америка. Сега отново му призляваше, като си спомняше осакатените, обезобразени тела, които бяха покрити с мухи и други насекоми.

— Пол Хатуей пусна овце да се движат свободно на земите на моето племе — настояваше Хоуки, като английският му ставаше все по-точен тази вечер, а гневът му растеше. — Ние бяхме избутани в един ъгъл. Храната свършваше и ни оставаха две възможности — да убием овцете и на свой ред да бъдем погубени за това, което белите наричат борба с вредителите по реколтата и добитъка, или да нахлуем в територията на някое друго племе, търсейки храна и да рискуваме да бъдем изтребени за нарушаване на границите.

— И ти предпочете да поразяваш овцете на този заселник? В резултат на това много от твоите хора бяха избити.

— Това е така — потвърди аборигена и грабна копието си от едната страна на седлото, където винаги го държеше на сигурно място.

— Убие много тази нощ. Хоуки пази тебе, докато откраднеш жената от къща.

— Ще се надявам да не дадеш повод някой да бъде убит — каза Ян и измъкна карабината си от кобура. — Това би означавало, че и двамата с Тейла ще бъдем в опасност. Аз се надявам да я измъкна, без да забележи който и да било.

Младият мъж подаде оръжието на туземеца.

— Но ако има проблем, приятелю, използвай това.

— Мое копие е добро — отвърна аборигена и се вкопчи в него. — То тихо. То смъртоносно!

С лявата си ръка Ян го измъкна от здраво стиснатите пръсти на Хоуки и пхна карабината на негово място.

— Виж — обясни той. — И двете са смъртоносни. Може би твоето копие е по-тихото от двете, но аз вярвам повече в скоростта на куршума.

Той погледна гневно надолу към карабината.

— Оръжие на бели хора не е добро — противеше се туземеца и гневно гледаше карабината. — Това на аборигените е по-добро!

Ян облегна копието на оградата.

— Хоуки, научил съм те на много неща — младият мъж го гледаше неотстъпчиво. — И ти през повечето време беше схватлив ученик, но все още спориш с мен какви оръжия да използваме.

Той измъкна един колт и се увери, че е зареден.

— Вярвай ми. Аз ще взема моя пистолет, а ти си послужи с карабината, ако се появят неприятности, докато съм в имота на Пол Хатуей.

— Пушка и колт са пълни с шум като гръмотевица — спореше Хоуки. — Ще събудят дори мъртвите!

— Е, недей казва това, приятелю. Не бих стигнал чак до там — засмя се Ян. — Но, ако бъдеш поставен в такова положение, че да ти се наложи да го използваш, сигурно ще има повече от един човек, върху който да го употребиш.

— Това е добре — засмя се туземецът, а тъмните му очи светеха.

Лейвъри обхвана с пръсти горната пръчка от оградата и се облегна на нея с цялата си тежест. Той се взря в мрака по посока на къщата. Очите му се спряха на един балкон. Сърцето му заби бързо,

когато Тейла пристъпи навън; Обляна в лунна светлина, с коса, развята от вятъра, тя изглеждаше като някаква богиня.

Само като си помислеше какво може да е имало между нея и Пол, Ян се изяждаше вътрешно. Те са имали предостатъчно време, за да изпитат удоволствията в леглото.

— Сигурен съм, че я пазят вътре в къщата — прошепна той повече на себе си, отколкото на Хоуки. — Вероятно даже пред вратата на спалнята ѝ. Но да бъде проклет, ако се оставя това да ме спре.

Младият мъж се обърна и погледна спътника си в лицето, а ръката му беше поставена на пистолета, който се намираше в кобура, сложен на кръста му.

— Ти следи непрекъснато за каквито и да било движения във вътрешния двор — нареди той, като се усмихваше язвително. — Но аз действително не мисля, че има пазачи, за които да се безпокоим. Чувал съм приказки, че повечето от тези, които работят за Пол Хатуей, са тук само за да си вземат заплатите. Те не дават пет пари за това какво става. — Лейвъри погледна отново към къщата. — Готов съм да се обзаложа, че никой от тях не би рискувал живота си, само за да ме види мъртъв. По всяка вероятност, те биха погледнали в обратна посока, ако ме забележат.

— Хоуки идва с теб — каза аборигенът, като смело се отправи към оградата.

— Не. Ти ще бъдеш по-полезен тук. — Ян погледна през рамо към къщата. — От тази удобна позиция ти ще можеш да видиш всичко или всеки, който би могъл да бъде заплаха за мен. Знаеш какво да правиш.

Туземецът повдигна карабината и пробва да се прицели.

— Хоуки стреля, за да убива — смееше се той гърлено.

Лейвъри също се усмихна.

— Само гледай да си сигурен, че не стреляш по мен — пошегува се той и постави длани на оградата. След като се превъртя през нея, се спотаи ниско долу, от другата страна, като гледаше нагоре към луната. Тя беше единствения му истински противник тази нощ. Над него беше яркото сребърно полукълбо, а Южният кръст искреше подобно на огромна брошка на кадифения небосвод. Младият мъж се беше взирал в неизменната тъмнина на небето нощи наред, сякаш нещо осезаемо и

непреодолимо приковаваше вниманието му. Но сега очите му бяха насочени към една девойка.

Времето напредваше.

— Ти стана рама-рама от желание към тази жена — сгълча го туземеца. — Когато я загубиш, както аз загубих моята, тогава ще видиш. Хоуки даже загуби дъщеря си! Това е твърде болезнено. Най-добре е да не поставяш жените на първо място, Ян.

— Рама-рама? Добре, приятелю. Наричай ме луд, а може би аз действително съм. Но трябва да направя това, което моето сърце ми подсказва не само за себе си, но и за Тейла. Не мога да й позволя да остане с Пол Хатуей. Тя е твърде сладка и невинна, за да живее с мъж, който има такава съмнителна репутация.

Лицето на мъжа помръкна, тъй като се чудеше дали момичето е все още толкова невинно. Ако Пол беше имал сексуална връзка с нея, не беше ли нейното деградиране вече започнало?

Тази мисъл сякаш го пришпори през гладкия парцел земя. Колта му беше вдигнат, готов за действие. Очите му шареха от една на друга страна. Сенките, хвърлени от помещенията за работниците и от хамбара му осигуриха моментно прикритие, докато той се промъкваше с гръб, опрян първо на едната, после на другата постройка.

Той спря, за да си поеме дъх, а после подскочи с тревога, когато почувства, че нещо се търка в краката му. Рязко премести колта си и се прицели надолу. После отново бавно повдигна цевта нагоре, когато видя, че беше само една котка, която мъркаше и гледаше нагоре към Ян с доверчиви зелени очи.

— Поне не си куче — прошепна с облекчение той.

Лейвъри внимателно отблъсна животинчето далеч от себе си с крак и продължи тихо да се предвижда през вътрешния двор. После се забърза към прикритието, което създаваше сянката на къщата.

Той погледна над главата си и видя островърхата кула на една стара мисия. Мъжът замръзна на мястото си, когато чу мекия звук на приближаващи се стъпки.

Когато Тейла се появи пред погледа му, дъхът на Ян се спря в гърлото му. Тя се беше отправила към едно дърво, за да се любува на осеяното със звезди небе. Лунната светлина я осветяваше и очертаваше нейната сладка прелест. Ян беше толкова хипнотизиран от гледката, че не можеше да помръдне. Ако съществуваше жена, която да промени

мнението му за брака, това беше Тейла Дрейк. Господи, като я гледаше сега, той осъзнаваше, че дори би умрял за нея!

Младият мъж жадно пое въздух, когато шала на момичето се свлече надолу и се спря в сгъвките на ръцете ѝ, като почти изцяло откри гърдите ѝ. Прозрачната материя на нейната нощница ги разкриваше в цялата им внушителност, а зърната им бяха твърди и заострени. Нужно беше Ян да впрегне всяка частица от волята си, за да не сложи длани на гърдите ѝ и изпита тръпката от докосването до нея.

Но това щеше да бъде началото на една верижна реакция. Един допир щеше да доведе до много повече от докосване. Неговото тяло жадуваше за удовлетворение, но не и получено от коя да е жена.

Желаеше Тейла!

Лейвъри разтърси глава, за да прогони сладострастните си мисли, а после отново закова очи в младата жена. Той беше дошъл в ранчото на Хатуей с определена цел, вече беше изгубил много време.

— Сега или никога! — прошепна на себе си той.

И като пхна колта обратно в кобура, Ян заобиколи зад дървото, на което се беше облегнало момичето. Сърцето му тупаше лудо, докато бавно обхвана дървото и постави твърдо ръка върху устата на Тейла.

Колената на девойката омекнаха от внезапната паника, която я обхвана. Шалът ѝ падна на земята. Тя сграбчи ръката, но без никаква полза. Не можеше да я отблъсне.

Очите ѝ се отвориха широко, когато различи в тъмнината нощния си нападател. Ян Лейвъри! Тя изтръпна.

Мъжът усещаше нейния страх.

— Не съм тук, за да те нараня — прошепна той. — Дошъл съм да те взема.

Младата жена погледна нагоре към него с обезумял поглед и отново се опита да издърпа ръката му от устата си. Тя не можеше да замине. Ако Пол откриеше, че е напуснала ранчото, той щеше да помисли, че това е станало по нейна собствена инициатива и животът на Виада щеше да бъде застрашен!

— Успокой се! — прошепна Ян дрезгаво. Той продължаваше да притиска устата на Тейла, макар че един от остриите ѝ нокти се беше забил болезнено в ръката му и сигурно я беше разкървал. — Дошъл съм да те избавя от една съдба, която би могла да бъде по-лоша и от смъртта!

Момичето си припомни колко нежен беше този мъж преди, когато я спаси от акулата. Беше ли предопределено той отново да я спаси от една акула в човешки образ? От Пол Хатуей? Тя можеше да му се довери и сега.

Но това, което вълнуваше мислите ѝ сега, бе сигурността на сестра ѝ.

Младата жена продължи борбата още по-упорито, като с това обърка Лейвъри. Той знаеше, че го е познала. Как би могла тогава да мисли, че желае нещо друго, освен най-добро за нея? Със сигурност тя вече бе разбрала за какъв човек се беше оженила. Би ли могъл Пол Хатуей да обича някоя жена?

— Тейла, аз виждам, че ти няма да тръгнеш по собствено желание — измърмори Ян и извади едно шалче от задния си джоб. — Може да ме мразиш за това, че те насилвам по този начин, но аз нямам друг избор освен да го направя. Моля те, успокой се! Мисля ти доброто.

В един кратък момент, когато устата на момичето беше свободна, тя би могла да извика, но нещо я възпря да го направи. След това Лейвъри отново ѝ запуши устата. Сълзи се затъркаляха надолу по бузите ѝ, когато той извади въже от джоба си и завърза китките ѝ една за друга отпред.

— Е, хайде сега! — Женските сълзи винаги го притесняваха. — Не плачи, скъпа! — Той изтри с ръка мокрите следи по лицето ѝ. — Скоро ще бъдеш на сигурно място, защитена от мизерника Пол Хатуей. Когато си напуснала Англия и си се отправила към тази страна, ти сигурно не си мечтала за компания като неговата.

Тейла хлипаше през запушената си уста, а очите ѝ гледаха умоляващо нагоре към Ян. Беше твърде късно да го моли за покровителство — да му бъде съпруга или прислужница. Всичко се беше променило от момента, в който тя произнесе името на сестра си пред Пол. Той беше разбрал, че я държи в ръцете си завинаги. Трябваше единствено да ѝ напомни за сигурността на сестра ѝ и тя щеше да бъде изцяло зависима от неговата милост. Завинаги!

Да, добре го беше измислил. Сега, когато Лейвъри беше толкова близо, Тейла копнееше да се хвърли в обятията му, за да се чувства защитена. Но въпреки това тя не можеше да направи нищо друго, освен да се бори с чувствата си и с мъжа, който желаше силно.

Момичето удряше гърдите на Ян със завързаните си ръце, когато той я вдигна на ръце и тръгна да я пренася през вътрешния двор.

— Откажи се, Тейла — прошепна той, като се наведе близо до лицето ѝ, а устните му бяха само на един дъх разстояние от шалчето, което запушваше устата ѝ. — По дяволите, доста трудно ще бъде да преминем така през осветения от луната двор, без да ни застрелят, още повече, след като ти през цялото време се бориш с мен.

Очите на младата жена се задържаха на неговите, тъй като за един кратък момент тя се усети отново завладяна от чувствата, които я бяха връхлетели, когато го видя за първи път. О надвесен толкова близо над нея, не беше ли той дори по-красив? Под наболите бакенбарди личеше, че лицето му беше станало бронзово от слънцето. Устните му бяха плътни, а челюстта му беше стисната здраво, в твърда решителност да я открадне и отведе надалеч от Хатуей.

Искаше ѝ се да го попита какви са плановете му за нея, след като я отнасяше от тук. Възнамеряваше ли той да се ожени за нея? Ако само можеше да бъде свободна и да тръгне с него, да прекара остатъка от живота си, обичайки го. Но тя не беше!

Разкъсвана от чувства, тя извърна поглед от него. Нейната загриженост за сестра ѝ надделяваше. Тейла направи нов опит да се отскубне. Изненада се, когато усети, че Ян я пуска на земята.

— Е! Надявам се, че това те кара да се чувстваш щастлива.

Тя го погледна объркано, а после хукна, решена да използва тази възможност, за да избяга от него.

— О, Тейла! — почти простена Лейвъри, като обезсърчено прекара пръсти през косата си. — Защо не можеш да ми вярваш?

Той се втурна след нея. Скоро момичето откри, че дългите крака на мъжа бяха далеч по-бързи от нейните. Тя отново бе грабната и понесена от силните му ръце, но този път Ян я беше праметнал през рамото, сякаш не беше нищо повече от чувал с картофи. Девойката го удряше със свити юмруци по гърба, докато той бягаше заедно с нея, под плътните потоци лунна светлина, които обливаха околността.

— Не знаех, че си такава фурия — оплака се младият мъж, като стегна гърба си, за да понесе по-леко нейните удари. — За бога, Тейла, спри! Не можеш ли да разбереш, че каквото и да направиш, не ще ме накараш да променя намеренията си? Никога няма да те върна в това отвратително ранчо.

Момичето сумтеше и се дразнеше, но все пак беше довольна, когато Ян я прехвърли от другата страна на оградата и я пусна на земята. Тя се обърна и възкликна от изненада, защото тъмните очи на един абориген се бяха втренчили в нея. Застина и се вцепени, когато откри, че една страшна пушка с къса цев се намираше в ръцете му и беше насочена към нея. Девојката се отдръпна от туземеца, треперейки. Едно неправилно движение на неговата ръка и тя щеше да бъде мъртва.

— Не се страхувай от Хоуки — успокои я Лейвъри, като се прехвърляше през оградата. Той внимателно отпуси устата на Тейла и развърза китките на ръцете ѝ.

— Това е мой приятел, ще стане и твой, ако позволиш това.

Младата жена не можеше да свали очите си от карабината.

— Кажи му да премести това нещо от мен — помоли се тя. — Той със сигурност не може да си служи с оръжия. Не се ли бият аборигените обикновено с копия?

— Е, скъпа, ти скоро ще откриеш, че Хоуки не е просто кой да е абориген — обясни ѝ Ян с мек глас, като потупваше тъмнокожия си приятел по гърба. — Научил съм го на някои от моите лоши навици. Стрелянето с карабина е един от тях.

Той взе пушката от ръцете на туземеца. Тейла погледна към Лейвъри със свиреп, гневен поглед.

— Ти също го обучавааш и да отвлеча хора? — просъска тя.

— Е добре, може би — подсмиваше се Ян. Той сгъна единия си крак и се облегна на него с цялата си тежест. — На каквото е необходимо, скъпа. На каквото е необходимо.

— Отведи ме обратно в къщата — нареди момичето, като трепереше под твърдия поглед на мъжа, внезапно осъзнала, че е облечена в тънка, ефирна дреха. Останала без защитата на шала, който падна по време на борбата, тя беше изцяло изложена на сребристата лунна светлина, която падаше върху нея и не оставяше нищо на въображението. Девојката се обхвана с ръце по неестествен и странен начин, а после ги отпусна до тялото си, съзнавайки, че без значение е какво щеше да направи. Тя не беше в състояние да се скрие от Ян и неговия приятел.

— Да те отведа обратно? Дума да не става! — отвърна мъжът студено, докато минаваше покрай нея, за да постави карабината си в

кобура. — Най-добре ще е да тръгваме, ако не искаш да видиш няколко пушки в действие, и то едновременно, когато Пол открие, че те няма...

Ян пристъпи една крачка към нея и настойчиво се взря в очите ѝ, като избягваше да гледа към пленителните извивки и вдлъбнатини, очертаващи се под тънките нощни одежди. Трябваше да опази сетивата си.

— Това ли е твоето желание, скъпа? — попита той, а гласът му беше мек и пълен със загриженост.

Тейла внезапно онемя, тъй като отлично знаеше какво точно иска. Тя копнееше за Ян! Да бъде с него завинаги! Но не можеше да му разкрие чувствата си.

— Просто ме остави да си вървя! — молеше се тя. Лейвъри я сграбчи за кръста и я повдигна върху седлото на своя жребец.

— Не — каза той хладно и яхна своя кон, като хвана Тейла през кръста, задържайки я пред себе си. — А сега ти предлагам да стоиш мирно, защото в противен случай можеш да паднеш така, че да те заболи повече, отколкото би подходило на малкото ти хубаво дупе. Ще трябва да преминем доста път през Шубраците. Просто се престори, че си на пътешествие през тази прекрасна земя и разстоянието до селото на Хоуки няма да ти се стори толкова непоносимо.

Момичето пребледня.

— Ти ме водиш в село на аборигени? — възкликна тя.

— Това е нашата цел, скъпа — отговори Ян, като накара коня си да завие и препусне в силен галоп. Туземецът яздеше успоредно до него.

Желанието за борба беше напуснало Тейла. Тя въздъхна дълбоко и се облегна на мъжа, докато той караше през реката Мърей, която беше западната граница на Шубраците. Отвъд нея лунната светлина разкриваше една кафява мъглявина, през която се виждаха очертанията на планини, които се издигаха като стена на север.

Докато жребецът се движеше напред с лека игрива стъпка през необятните пространства земя, група бели пухкави облаци хвърлиха своя воал върху луната. Едно голямо червеникаво кенгуру изплашено изскочи от някаква сянка и изчезна.

Цареше дълбока тишина.

Ридж Уагнер се взираше в една малка схлупена къщурка, от чийто прозорец мъждукаше слаба светлина на лампа. Той хвърли фасата на цигарата си на земята и после го смачка стока на ботуша си. Огледа се внимателно наоколо и видя множество завързани коне. Очите му се спряха отново на сградата, от която идваше непостоянен слаб шум от говорещи хора. В ума си той прехвърляше думите на Ян, че Хонора е била отвлечена. Мъжът стисна зъби при мисълта, че тя вероятно беше продадена на незаконния пазар за роби. Ридж потупа своя револвер, който носеше само нощем, когато се присъединяваше към престъпната банда на Хатуей, пристъпи и отвори вратата на къщурката. Котешко-зелените му очи се свиха, когато погледна към Пол, който седеше на бюрото и сочеше нещо върху една карта, разстлана пред него. Хората му го бяха наобиколили и всички послушно гледаха и слушаха.

— Тази вечер акцията няма да отнеме много време — каза Пол, като сгъна картата и я постави в джоба на жилетката си. — Превозът на злато не е толкова добре охраняван, че да осуети нашата атака. — Той се облегна назад на стола си и допря върховете на пръстите си, като в същото време оглеждаше мъжете.

— Има ли някакви възражения? Готови ли сте всички да препуснете отново заедно с мен тази вечер и да станете по-богати?

Ридж изблъска няколко мъже настрана и пристъпи напред. Той се подпря на бюрото, като се отпусна на дланите си с цялата си тежест, а погледът му се изравни с този на Пол.

— И така, значи тази нощ имаме пренос на злато? — попита той с провлачен глас. — Вече не се ли интересуваш от отвлечането на туземци, които да продаваш на пазара за роби?

Самодоволната усмивка на Хатуей се стопи. Очите му срещнаха твърдия, втренчен поглед на Ридж и се спряха на тялото му, стегнато от напрежение.

— Ти чу какво казах, нали така? — отвърна му той. — Ако имаш някакви оплаквания, нека да ги чуем.

Мъжът дори не трепна. Той продължи със съскаш глас.

— Знаеш, че се присъединих към теб, като мислех, че това, което те интересува, е превозът на злато. Изморийх се да се скитам и да бъда беден. Затова идеята за бързо забогатяване ми допадна. — Уагнер се наведе по-близо към главатаря на бандата. — Ти обеща, че ще оставиш племето аборигени, от планината Гамбиер, на спокойствие.

Излъга ли? Или си нападнал селото им през нощта, когато аз не дойдох с вас?

Пол се усмихна.

— Какво те кара да мислиш, че съм го направил? — попита той, а едно нервно трепване подръпваше лявата му буза.

— Това е толкова низка постъпка, че бих заподозрял тебе пред всеки друг. — Когато си помисли за Хонора, очите на Ридж придобиха налудничав блясък. Той не беше ходил да я види, откакто се беше присъединил към бандата престъпници. Тя заслужаваше някой подобър от него.

— Щом имаш толкова лошо мнение за мен, тогава за какво се навърташ наоколо? — запита Хатуей, като се надигна от стола си. — Най-добре би било да дойдеш в моето ранчо и да провериш как стоят нещата на място. — Той протегна ръка през бюрото и я постави на рамото на мъжа:

— Защо не дойдеш във фермата ми? И без друго имам недостиг на хора. Мога да се доверя на всички проклети копелета, които работят за мен. Стани един от постоянните ми работници. Ти ще придадеш необходимата класа на имота ми. Всички, които те познават, те уважават, въпреки че си само един скитник.

Ридж посегна към ръката на Пол и я премести от рамото си.

— Ти съвсем преднамерено отказваш да отговориш на въпроса ми — изръмжа той. — Знаеш, че мога да те понасям само дотолкова, доколкото участвам с теб в среднощни нападения за злато от време на време. Не бих могъл да изтърпя обаче удоволствието да те гледам всеки ден. — Уагнер отново се втренчи в мъжа пред себе си. — А сега, отговори ми, нападал ли си, или не, селото на Хоуки, отвличал ли си жена му и дъщеря му?

Очите на Хатуей се присвиха. Той огледа своите хора. Те стояха в гробно мълчание и слушаха, с ръце, сложени върху оръжията, които висяха на бедрата им. После погледна скитника и се усмихна широко.

— Не, по дяволите, не! — каза Пол, като пристъпи иззад бюрото си. Той отново постави ръката си на рамото на Ридж: — Не бих направил нищо толкова глупаво, като това. Имаш моята дума, нали? — Главатарят на бандата потупа мъжа по рамото. — Аз ще променя чувствата ти към мен. Ти само почакай и ще видиш.

Уагнер го погледна с недоверие, а после забеляза Кенет Озиър, който стоеше в сянка и му се усмихваше накриво.

— И още нещо. Най-добре дръж под око онзи младеж, ей там. Той днес беше в кръчмата на Джо. Стигна почти до скандал с Ян Лейвъри. Не мисля, че това е много умно, нали? Ако Ян или някой друг се постарее да му изкара ангелите, Кенет ще изпее всичко за бандата през проклетата си уста, само за да спаси кожата си.

Пол потърка брадичката си и впери очи в младежа.

— Изглежда ми съвсем човек на място — вдигна рамене той. — Мисля, че си знае мястото и докъде точно се простира предаността му към собствената класа. — Хатуей погледна към скитника. — Също като тебе. Ти държиш прекалено много на доходите, получени от нападенията, за да ги провалиш с празни, необмислени приказки. Безпокоиш се за жени, особено за тези, които са с тъмна кожа.

Пол бързо се отправи към вратата, а хората му го последваха навън, като се упътиха към конете си. Ридж се помота, докато отвързваше червеникавия си дорест кон. Той гледаше как Пол се качи на своя кон. Думите му бяха прозвучали доста убедително. И защо трябваше да го обвинява? Имаше много престъпни банди, които бяха замесени в нелегалната търговия на роби.

Докато Уагнер яздеше с бандата, стомахът му болезнено се присвиваше при мисълта, че Хонора води някъде живот на робиня и то един бог знае къде. Спомни си за Ян — неговия добър и верен приятел. Ако той някога откриеше истината за случайните му нощни занимания, това щеше да му струва дяволски скъпо.

Кенет яздеше до Ридж, а лицето му беше набраздено от гняв.

— Не ми хареса това, което каза за мен на шефа — изломоти той. — Никога недей да го правиш отново. Ще намеря начин да те накарам да си платиш.

ГЛАВА ШЕСТА

Изтекоха часове. Много мили бяха пропътувани. Поставил ръка на кръста на Тейла, Ян яздеше напред, като оставяше зад себе си пясъчните дюни, които бяха оформени от непрестанния, неуморим вятър. В тази част на Шубраците червената пясъчлива почва раждаше главно дребни евкалипти със странни форми, наречени малки.

В този синьо-бял среднощен час се показаха оранжеви отражения и обагриха тъмното небе. Те бяха знаци за лагерни огньове някъде напред.

— Почти стигнахме, скъпа — каза Ян, виждайки светлините. — После ние ще си поговорим за твоето бъдеще.

— Да, така ще направим — погледна го момичето ядосано, с лице, сгърчено от горчивина и гняв. — Любезни господине, вие няма да бъдете част от него.

Тейла погледна надолу към златната халка на пръста си. Измамата, която се криеше в нея, като въже стегна сърцето ѝ. Тя беше подигравка с всичко, на което я бяха учили — за това, какво означаваше брачната клетва за жената; колко свидна е венчалната халка за съпругата, дори тя да лежи на смъртното си ложе; как човек трябва винаги да говори истината, защото ако само веднъж нечий устни прошепнат лъжа, тя води след себе си нова и нова.

Сега момичето разбираше, че измамите понякога са необходими, без значение в каква объркана плетеница щяха да я оплетат. Вече беше попаднала в капана на нещо, което не разбираше и от което се страхуваше.

— Ти ще ме върнеш в ранчото на Хатуей — каза тя със слаб глас, който прекалено много я издаваше.

Тейла повдигна ръка, така че пръстена да бъде видян от нейния похитител.

— Виждаш ли, имам причина да искам да се върна. Аз съм омъжена жена.

Лунната светлина пробляскваше върху златната брачна халка. Ян се втрени в нея, а истината го прониза до най-съкровеното кътче на душата му. Той извърна поглед от нея, защото си представи Тейла и Пол вкопчени в любовна прегръдка. Тази мисъл породил някаква задушаваша горчивина, която стегна гърлото му.

Лейвъри погледна момичето, а в очите му искреше огън.

— Не си си губила времето, нали? — обвини я той. — Ти дори не се интересуваеш с какъв човек ще делиш леглото до края на живота си. Брачните клетви са това, с което искаш да се хвалиш, нали? Избраха те толкова бързо сред тълпата жени, които пристигат всеки ден на австралийския бряг. Това ли те кара да се чувстваш горда? Така ли ще се хвалиш пред внуците си?

Острият език на Ян накара Тейла да пребледнее. Той я обрисова по твърде безсрамен начин, сякаш тя беше окаяна, мълчаливо одобряваща всичко лека жена.

— Как се осмеляваш да ми говориш по този начин! — ядоса се тя. Гласът ѝ потрепера. — Кой ти дава право просто да ме отмъкваш посред нощ, без дори да ме питаш дали желая това? Кой си ти, че да определяш съдбата ми? Ако толкова малко се интересуваеш от мене, защо изобщо си направи този труд?

Лейвъри се взря в нея замислено. Нещо липсваше в нейните думи. Той не си беше въобразил, че гласът ѝ потрепера, докато ядосано му отговаряше. Имаше много неща, които тя не казваше. Някаква тиха, тъжна молба се таеше в очите ѝ.

Младата жена беше все още твърда и непреклонна в своето желание да се върне при съпруга си. Как би се променило нейното поведение, след като узнаеше всеизвестните подозрения срещу Хатуей? Ако Ян имаше доказателства за престъпната дейност на Пол, тогава Тейла със сигурност щеше да обърне завинаги гръб на този злодей.

Момичето внимателно се огледа наоколо, когато мъжът дръпна юздите и спря коня си сред селище, където кипеше активен живот. Лейвъри слезе от коня, после я повдигна и свали на земята. Погледът ѝ напрегнато се движеше, наблюдавайки това, което я заобикаляше. На равната, песъчлива земя, зад плет с форма на полукръг, направен от изпочупени храсти и представляващ грубо изработена преграда срещу

вятъра, седяха аборигените около един огън. Сребрилата лунна светлина се отразяваше в лицата им, сякаш бяха направени от бронз.

Оттатък огъня бяха няколко хампита — къщи, построени от ленти евкалиптова кора, натрупани върху греди от чаени дървета. Няколко малки аборигенчета надничаха от вратите им и се кикотеха, когато Тейла погледнеше към тях. Светлината на огъня разкри, че никое от децата нямаше дрехи, дори и момичетата, чиито гърди се бяха развили.

Объркано, момичето погледна отново към възрастните туземци, когато Ян я хвана за лакътя и я поведе към едно хампи, пред вратата на което нямаше деца. Тя беше изумена от гледката, която представляваха тези тъмнокожи хора. Тейла забеляза и с какво се занимаваха. Никой от тях не беше поздравил нито нея и Ян, нито дори Хоуки. Аборигенът бързо се беше присъединил към своите. Той беше коленичил сред тях и вземаше участие в разговорите им. Макар да разполагаха единствено със светлината на луната и огъня, повечето от тях бяха заети. Малка група усилено оформяше копия, като ги белеше с монотонни движения, използвайки заострените краища на камъни. Един от майсторите беше хванал внимателно копие с пръстите на едната си ръка и като го държеше на нивото на очите си, проверяваше баланса му. Друга група беше заета с изработването на каменни остриета за оръжията им. Те дялкаха своите предмети с други каменни късове или ги триеха в тях, за да се изострят.

В единия край на полукръга от храсти беше клекнала жена. Момче, което изглеждаше на не повече от четири години, сучеше от едната ѝ гърда, а от другата — едно малко кученце динго.

Сепната, Тейла възкликна, а стъпките ѝ станаха несигурни.

Ян проследи погледа и ѝ се усмихна.

— Ей, сигурен съм, че си шокирана от такава гледка — каза той и я въведе в помещение, направено от кора на дърво, където в центъра гореше един малък огън. — Жените аборигени са щедри с млякото си. От тяхна полза ще бъде да запазят кученцето динго живо, за да стане то част от тяхното семейство.

— Милостиви боже, нима те изтърпяват всичко това, само за да имат домашно куче? — попита момичето, поразено от тази мисъл.

Лейвъри посочи рогозката, изтъкана от треви.

— Седни до огъня — предложи ѝ той. — Това е моята собствена колиба, направена преди да дойда да те взема тази вечер.

Погледът му се плъзна по фигурата ѝ и отново сякаш вътрешностите му се запалиха при вида на това, което прозрачната дреха му разкриваше. Повече не можеше да бъде извадено на показ, дори ако тя беше гола.

Тейла разбираше, че на Ян му е трудно да не гледа тялото ѝ през прозрачното облекло, и се чувстваше разкъсана между гняв и унижение. Тя се отпусна на рогозката и постави така ръцете си, че гърдите ѝ да се виждат само отчасти. Събра нощницата си, за да прикрие с гънките ѝ бедрата си.

Младият мъж махна колана с кобура на пистолета си, постави го на пода и седна до момичето.

— Аборигенките не предлагат гърдите си на кученцата динго просто от добрина — започна да ѝ обяснява той и почти се разсмя от това, колко комично изглеждаше Тейла, седнала във възможно най-странната поза, като правеше опити да скрие формите на тялото си от него. Той запази сериозно изражение, като не гледаше към нея, а само в огъня. — Това кученце беше нарочно донесено в лагера, за да бъде отгледано и тренирано за лов. То трябва да помага при проследяването на дивеча и ловуването, за да се осигурява храна на племето. — Ян погледна към младата жена. Той откри, че тя го наблюдава, но после се намръщи, когато момичето бързо отклони поглед настрани. — Скъпа, малкото момче е щастливец — продължи ловецът. — Той е единият оцелял от двама близнаци. Другото бебе, момиче, е имало съдбата да му разбият мозъка на пихтия в едно евкалиптово дърво, на следващия ден след като се е родило.

Тейла потръпна и постави ръка на гърлото си. Погледна към Ян натъжена.

— Как можеш да бъдеш толкова отдаден на хора като тези? — възкликна тя. — Защо? Те не са нищо друго освен нецивилизовани варвари! Как могат да убиват собственото си дете? Как?

— Скъпа, не е моя работа да обвинявам тези хора за техните племенни закони, които са предавали от поколение на поколение. Убиването на дъщеря им е в съответствие с правилото, че последният роден от близнаците или момичето трябва да бъде умъртвено от единия родител.

— Колко ужасно! — извика девойката, като потрепера. — Колко нечовешко!

— Да, така изглежда — продължи Ян, като погледна надолу към брачната халка. — Но съм сигурен, че ако попиташ тези тъмнокожи хора, ще ти кажат колко много от нашите навици и обичаи са също толкова съмнителни.

— Нищо не може да се сравни с това, да отнемеш живота на своето собствено дете само заради някакъв нелеп древен обичай — каза момичето и отметна косата си от раменете. — Нищо!

— Макар че си твърде непреклонна в чувствата си към техните племенни закони, аборигените са всъщност много нежни хора. — Лейвъри се протегна за дърво и го сложи в огъня. — Те нежно обичат децата си. Образуват трайни любовни двойки. Нещо обичайно е за съпруг и съпруга да изживеят заедно живота си, като останат верни и предани един на друг, до края. Когато единият умре, другият скоро след това го последва, поради липса на желание за живот. — Той посегна да хване ръката на Тейла, но трепна обидено, когато тя я отдръпна от него. — Можеш ли ти да ми кажеш, че изпитваш толкова вярна любов към Пол, твоят съпруг? — запита той с нисък глас. — Ако той умре, имаш ли ти действително чувството, че скоро ще го последваш, просто от липса на желание да живееш с тази загуба?

Очите на младата жена и Ян отново се срещнаха и погледите им се задържаха. Тя преглътна с усилие. Толкова искаше да му признае цялата истина, да му каже, че не се чувства сигурна, освен когато е с него! Желаете да го помоли да промени живота ѝ, да го направи подобър, но не смееше. Продължаваше да чува заплахите на Пол, че ще изпрати нареждане до Англия да убият Виада!

Ян беше достатъчно проникателен, що се отнася до чувствата на хората, за да види, че момичето се бори с нещо, дълбоко скрито в сърцето и душата ѝ.

— Тейла, ти не отговори на въпроса ми — прошепна той, изпълнен с желание да я вземе в прегръдките си и да я утеши. — Ти се страхуваш да бъдеш искрена с мен, така ли? Знаеш, че никога не би могла да обичаш човек като Пол Хатуей. Признай ми, че си направила грешка, като се омъжи за него толкова бързо. Кажи ми, че не го обичаш и никога не ще можеш!

Младата жена не можеше да понася повече неговите настоятелни, непрестанни въпроси за женитбата ѝ с Пол. Ридаейки, тя скочи на крака и се втурна към вратата, но не беше достатъчно бърза. Ян беше вече там. Той постави ръка на кръста ѝ, за да я спре. Останала без дъх, тя се обърна и погледна към него. Отпусна се, покорена от огромната сила на неговите обятия, докато той я държеше близо до себе си. На лицето му беше изписано желание да я целуне, но тя не можеше да позволи това.

Ако той я целунеше, цялата ѝ мисъл и здрав разум щяха да отлетят и тя щеше да признае всичко на един дъх, а не биваше да го прави.

— Моля, те! — изстена жената. — Пусни ме.

С нежно докосване Ян премести една нейна къдрица назад от очите ѝ.

— Толкова много искам да те целуна — каза той с дрезгав глас. — Как мога да не го направя? Ти си толкова дяволски красива.

Сърцето ѝ биеше лудо, като ѝ казваше да направи точно обратното на това, което умът ѝ я съветваше. Тейла постави ръцете си на гърдите му и започна леко да го отблъсква от себе си.

— Аз съм женена жена — изрече тя предателски думи към чувствата, които изпитваше. — Или това ти е навик да целуваш жени, които вече са притежавани, телом и духом, от друг мъж?

Думите прорязаха Ян отвътре, сякаш някой уверено го промуши през корема. Болката беше толкова остра, че той направи една широка крачка настрана от Тейла, като че ли тя беше горещ въглен, който го беше изгорил.

— Започвам да съжалявам — каза ѝ той.

— А сега, ще ме върнеш ли в моето ранчо? — попита момичето, като се бореше със сълзите си. — Съпругът ми ще се безпокои, когато не ме намери.

— Не можем да тръгнем точно сега — младият мъж я хвана за лакътя и я накара да седне отново долу до огъня. — Знам, че си омъжена за Пол Хатуей, но аз те доведох тука, за да ти разкрия някой подозрения, които имам относно него. И за бога, отказвам да те заведа обратно в ранчото, докато не ти разкажа всичко. — Той погледна към вратата, откъдето се чуваше гласът на приятеля му, който говореше с по-висок глас на своите съселяни на местния език. — Хоуки също има

да казва много неща на своите хора — каза Ян и седна до момичето. — Ние трябва да му дадем време, а после и аз трябва да им говоря. Сега те са развълнувани и само той и аз, изглежда, сме в състояние да успокоим умовете мм.

— Ти? — учуди се Тейла, като повдигна вежда.

— Да — потвърди мъжът и стана на крака. Той облегна ръката си на горната част на вратата и погледна навън към своя приятел, чийто глас се усилваше, докато говореше. Беше преизпълнен с гняв за всичко, което се беше случило на неговите хора, и със страх за това, което би могло да стане. — Те гледат на мен като на залог за тяхното бъдеще, защото аз присъствам винаги там като техен защитник. — Той се обърна и погледна Тейла: — Господи! Какво би станало, ако ги предам? Чувствам, че не оправдах доверието ти. — Лейвъри я погледна напрегнато и отново седна при нея. Той докосна бузата ѝ с ръка. Почувства вътрешна болка, когато усети нейната реакция при докосването му. — Скъпа, ако бях говорил с тебе по-рано, щеше ли да ме предпочетеш пред Пол Хатуей?

Сърцето на Тейла сякаш прескочи един удар. Гърлото ѝ пресъхна. Пулсът ѝ се усили. Сега беше най-добрият момент да му каже истината. Не показваше ли той искрени чувства към нея? Би ли могъл да оправи всички объркани неща? О, дали би могъл?

Тя се изчерви, когато очите му пробягаха по тялото ѝ. Дъхът ѝ секна, когато ръката му последва погледа и бе поставена на едната ѝ гръд, като я обхвана, поемайки тежестта ѝ. Тя прехапа долната си устна и затвори очи. Едва можеше да понася чудното усещане на страстта, която я изпълваше при неговото докосване.

О, но какво трябваше да направи тя? Той я желаше, но тя не беше свободна. Трябваше да се преструва, че принадлежи на друг мъж — нечестен, зъл човек. Момичето знаеше, че не може да върне стрелките на времето назад и да развали това, което вече е било направено. Тейла побърза да се изправи. Тя се обърна с гръб към Ян, а дъхът ѝ излизаше на къси пресекулки.

— Ти не дойде за мен в „Оудъм“ — каза тя с треперещ глас. — Пол дойде. И сега аз съм негова жена.

Като изгаряше вътрешно младата жена, а гневът му към Хатуей нарастваше, Ян скочи на краката си. Той постави твърдо длан на ръката на Тейла и я обърна, за да погледне лицето ѝ.

— А сега ме чуй. Няма значение, че носиш този пръстен. Ти си имала възможност да споделиш леглото му само веднъж. Но това трябваше да е за последен път! Остани с мен. Ще се погрижа да получиш необходимите документи, че вече не си омъжена за този мерзавец. Просто чуй това, което имам да ти кажа за него. Тогава ще решиш какво точно искаш.

— Нищо няма да промени решението ми да бъда негова жена — отвърна Тейла, а нейните собствени думи като ножове пронизаха сърцето ѝ. В лицето на Ян тя беше намерила човека, когото би могла да обича завинаги. Съдейки по очите му, той изпитваше същото към нея. Но това беше една любов, която трябваше да бъде отхвърлена. Не беше писано в съдбите им да бъдат заедно.

— По дяволите, ще чуеш ли поне това, което имам да кажа? — ядоса се Лейвъри. — После, ако все още държиш да бъдеш с този човек, така да е! Аз никога не ще задържа една жена против нейното желание, макар да не мога да кажа същото за Пол Хатуей. Носят се слухове, че жените, които са бягали от ранчото му, никога не са се появявали отново или не се е чувало нищо за тях. Сега съм готов да се обзаложа, че те са били държани против тяхното желание, преди да намерят начин да избягат. Обзалагам се, че Пол е изпращал своите хора след тях и ги е убивал.

Тейла пребледня и една слабост я обгърна, когато живо си припомни заплахите на Пол. Тя знаеше, че това, което казва Ян, е вярно, и все пак не можеше да проговори и да му разкаже всичко! Чувстваше се сякаш Хатуей държи пистолет, насочен към главите на нея и на сестра ѝ, като им се усмихва ехидно. Толкова лесно беше за човек като него да натисне спусъка!

— Освен това — продължи Ян ледено, — макар из града мъжът, за когото си се венчала, да се представя за почтен, богобоязлив човек, за него се говори, че е главатар на банда престъпници. Тейла, тези, които нападат пътническите коли не само ги ограбват и убиват хората, но и осакатяват човешките тела. Искаш ли да останеш с човек, който е деградирал и извършва такива ужасяващи дела!

Коленете на Тейла омекнаха от страх, проумявайки, че това, с което Пол Хатуей я беше заплашил, би могло да се случи. Заканите му срещу Виада бяха истински. Сега, повече от всякога, тя осъзна колко важно е да се преструва, че е вярна на човек, който презира и от когото

се страхува. Сега тя знаеше, че си има работа с луд, притежаващ нездрав разум. Той сигурно беше толкова освирепял, че никаква човешка загриженост не би могла да проникне в него. И все пак Тейла трябваше да се преструва, за да живее с него. Тя трябваше да играе роля по-добре от всеки актьор на сцената. В противен случай, тя и сестра ѝ щяха да умрат!

— Не вярвам нито дума на това — насили се да каже момичето и упорито вдигна брадичка, надявайки се, че ще успее да задържи сълзите, които напиреха в очите ѝ. — Ти обеща да не ме задържаш против моето желание и да ме върнеш на моя съпруг. Е, добре, Ян, моля те да го направиш. Ако имам достатъчно късмет, Пол не ще открие отсъствието ми. Сигурна съм, че австралийските съдилища налагат наказания на мъже, които отвлечат жени от домовете им посред нощ.

Мълчаливо Тейла се молеше Хатуей да не се връща в ранчото, преди тя да бъде здрава и читава в леглото си. Тя мислеше не само за своето собствено спасение и за това на сестра си, но и за Ян. Съдилищата нямаше да наложат наказание на младия мъж за това, което беше направила Пол. А той определено нямаше нито една частица милост или състрадание.

Лейвъри пое дълбоко глътка въздух, като не искаше да повярва в думите на Тейла, които току-що бе изрекла. След като чу какво действително представляваше Пол, възможно ли беше все още да иска да бъде неговя съпруга? Тя луда ли беше? Никоя жена не би пожелала да се върне в обятията на мъж, виновен за толкова ужасни дела. Накрая тя можеше да стане една от неговите жертви.

Но Ян ѝ беше дал дума, че ще я върне, ако тя пожелае.

Той погледна надолу към венчалната халка. Сигурно това беше единствената причина, поради която Тейла молеше да бъде върната на Пол. Тя беше омъжена и беше вярна на своите задължения. Момичето приемаше съвсем буквално думите, произнесени на брачната церемония, че един мъж и една жена са женени „докато смъртта ни раздели“.

— Така да бъде — каза Ян, като я сграбчи в обятията си, а вътрешностите му сякаш се разтопиха, когато гърдите ѝ се притиснаха към тялото му. — Ще те върна на мъжа ти. — Той прекара пръстите си през косата и ѝ я притегли още по-близо. — Искам да ти дам нещо

преди това. Когато си в прегръдките на съпруга си, помисли си за това! — Устните му с впиха в нейните в дълга страстна целувка. После той я освободи и мълчаливо погледна към нея, а очите му бяха изпълнени с желание.

Стъписана от силната страст, която току-що бе разменена помежду им, Тейла отстъпи настрани и докосна устните си. Беше преизпълнена с възторг и се чувстваше главозамайна.

Младата жена трябваше да се лиши от тези чудни усещания, с които я даряваше Ян.

— Скоро ще те заведе при твоя съпруг — обеща Ян, като отдели очи от нея, за да вземе колана, на който беше кобура на пистолета му. Той го обви около кръста си и го закопча. — Трябва да изляза и да подкрепя Хоуки, който вече е говорил на своите хора. — Мъжът стисна здраво челюсти. — Те поне слушат, когато им говоря. — Той замълча, а после добави: — И ми вярват.

Лейвъри се извърна и напусна колибата.

Тейла се олюля, а после изпусна една дълбока въздишка, когато се премести до вратата и се облегна на нея. Нощницата ѝ пърхаше в глезените ѝ, докато тя слушаше напрегнато Хоуки, опитвайки се да разбере нещо от неговия роден език и напълно неспособна да го направи.

После я заля една вътрешна топлина, когато Ян пристъпи до туземеца, постави приятелски ръка на рамото му и започна да говори на аборигените. Беше доволна, че той приказваше на английски. Това, което казваше, бе изпълнено със загриженост за тези тъмнокожи хора. Думите му развълнуваха Тейла дълбоко, до най-съкровено къртче на душата ѝ. Тя слушаше как Ян говореше за техните отминали мъки и за неприятностите, срещу които бяха изправени сега. Той обясни, че е виждал и в своята родина да се отнасят така към тъмнокожите, сякаш те не са част от човешката раса. След като е бил свидетел на толкова много несправедливост в Америка, той бил решен да направи всичко, което е по силите му, за да спре престъпността и насилието в Австралия. Лейвъри взел това решение, когато пристигнал в тази страна със своята майка. Тогава борбата била тежка. Може би никога нямаше да стане по-добре, но той се стараеше извънредно много и правеше всичко, което беше по-силите му.

Ян погледна към Тейла. Очите му срещнаха нейните.

— Понякога няма начин да се промени миналото или бъдещето — извика той. — Често има прекалено много пречки по пътя. Това са алчни, зли мъже, които, за да задоволят собствените си нужди, са готови да убиват всеки, дори невинни жени.

Тейла знаеше, че думите му са насочени към нея. Осъзнаваше, че това, което казва, е вярно! Той говореше за Пол Хатуей!

Но въпреки това момичето беше вцепенено от страх нещо да не се случи на сестра ѝ. Тя беше обещала на Виада добро бъдеще.

И Виада щеше да го има!

Младата жена наведе очи и продължи да слуша речта на Ян.

Той обикаляше сред групата туземци и се здрависваше с тях или потупваше малките деца по главичките.

— Знам, че Празникът на лебедовите яйца наближава — продължи Лейвъри. — Разбирам, че се страхувате да се отправите към морето, за да участвате в ежегодните тържества. Лебедовите яйца са вашата любима храна и вие искате да се чувствате спокойни и сигурни, когато ги събирате по брега на Индийския океан. Това е времето на големи празненства. Хоуки вече ви даде думата си, че ще бъдете защитени при пътуването си тази година. Аз също ще бъда наблизо. Вие ще съберете яйца! Ще имате повод за празнуване!

Тейла беше толкова развълнувана от гледката, че от очите ѝ се стичаха сълзи. С каква трогателна грижовност се отнасяше той към аборигените и колко много го почитаха и му вярваха те! Момичето можеше да му се довери, за да ѝ помогне. Заплахата на Пол обаче беше твърде истинска и тя не можеше да я пренебрегне, нито да използва сегашната възможност.

Ян дойде при нея и я хвана за ръцете.

— Време е да вървим — каза той, — освен ако не си си променила решението.

Тейла го погледна сериозно.

— Не съм — прошепна тя.

Младата жена последва Лейвъри към коня му и го остави да я вдигне на седлото. Тя погледна надолу към Хоуки, който оставаше при своите хора, и отправи взор право напред. Чувстваше, че сякаш се връща в огньовете на ада.

Пътуването обратно към ранчото беше преминало в мълчание. Страх изпълни Тейла, когато небето започна да просветлява над

главите им. Беше отсъствала твърде дълго време. Скоро денят щеше да настъпи и нямаше начин Ян да я върне, без Пол да узнае за това. Хатуей сигурно вече се беше върнал и открил липсата ѝ!

Тя се огледа наоколо, когато слънцето се появи на хоризонта. В пурпурночервената утрин тя се чувстваше твърде уязвима, сякаш целия свят я гледаше в прегръдките на Ян, яхнали жребеца. Момичето се зарадва, когато поеха пътя покрай реката Мъррей, а скоро след това Ян завърза юздите на коня за оградата, която очертаваше ранчото на Хатуей.

Мъжът скочи от коня, а после свали и Тейла от седлото.

— Има риск и за двамата ни — каза той и се намръщи. Той потупа своите пистолети. — Хоуки остана при своите. Този път разполагам само със собствените си оръжия и умения, на които да мога да разчитам.

— Ако Пол е вкъщи... — разсъждаваше обезпокоено момичето на глас, като се взираше в старата къща.

— Ако Пол си е в къщи и дойде да ме застреля, това ще реши твоя проблем, нали? — попита Ян, като гледаше към нея, а дръзките му черни очи проблесваха. — Никога няма да ти се налага отново да се безпокоиш за мен. Ще имаш Хатуей и ще бъдеш свободна и необременена.

— Не — въздъхна Тейла, като постави ръка на гърлото си. — Въобще не е това, което желая. Ян...

Момичето спря по средата на изречението, тъй като беше близо до това да му признае истинските си чувства към него.

— Какво казваше? — попита мъжът и се наведе надолу към лицето ѝ, като отново полагаше всички усилия да не гледа вдлъбнатините и извивките под прозрачната дреха. На дневна светлина тялото ѝ придобиваше някакъв копринен блясък и беше толкова красиво, че дъхът му спираше.

— Трябва да се върна в моята стая — прошепна Тейла. — Твърде дълго ме нямаше.

— Ще се погрижа да стигнеш там невредима — каза Ян, като се взираше към къщата и търсеше някакви признаци на оживление.

— Не — заяви младата жена. — Няма нужда. Мога да стигна до там съвсем лесно и сама. Всъщност има много по-малка опасност един

човек да претича през вътрешния двор. Ако ме хванат, ще кажа, че просто съм излязла навън за една сутрешна разходка.

Ян се разсмя гърлено, а погледът му премина по тялото ѝ. Прозрачната ѝ дреха се вееше, развяна от вятъра.

— Аз съм сигурен, че ще ти повярват. — Той я вдигна и прехвърли през оградата. — Не, по-добре да дойда с теб.

Мисълта, какво би могъл да направи Пол на Ян, ако го хванеше вътре, уплаши Тейла.

— Не! — извика тя, като го сграбчи за ръката. — Всичко може да ти се случи. Всичко!

Челюстта на младия мъж се отпусна и той зяпна от изненада.

— На теб не ти е безразлично, нали? — възкликна той.

— Просто си тръгвай. Сега!

Тя се обърна, вдигна меката материя на своята дреха в ръце и избяга от него. Лейвъри стоеше на мястото си изумен не толкова от това, което тя беше казала, а от начина, по който го беше изразила. Тейла наистина не беше безразлична към него!

И все пак тя желаше да се върне в леглото на Пол Хатуей!

Щеше ли той изобщо някога да разбере тази жена?

Като я гледаше как приближава къщата, Ян нервно потупваше револвера си, а после въздъхна с облекчение, когато тя отвори вратата и влезе вътре. Мъжът изтръпна, защото беше видял облак прах, вдиган от конници в далечината, които яздеха към ранчото.

— Хатуей — прошепна той.

Погледна към стаята на Тейла. Когато я видя да стои там до един отворен френски прозорец, Лейвъри започна да диша много по-леко и ѝ изпрати един далечен поздрав.

Поне за момента тя беше в безопасност.

Ян яхна коня си и препусна бързо, за да се отдалечи.

ГЛАВА СЕДМА

Денят течеше тягостно бавно, изпълнен със спомени от предишната нощ. Нима можеше да забрави влудяващата целувка на Ян? Или силните му ръце, които я притискаха до мускулестите му гърди?

Нима можеше да забрави главозамайващото желание, което заливаше цялото ѝ тяло и заплашваше да погълне и последните искрици свян и разсъдък? Само при мисълта за него изпадаше в екстаз.

През целия ден Тейла се бореше с мислите си, като обикаляше механично из старите стаи на мисията, оглеждаше мебелировката, която в по-голямата си част беше скъпа, и обмисляше кои домашни задължения да остави на слугите и кои ще трябва да поеме сама.

В библиотеката на Пол тя обходи пълните с тежко подвързани книги лавици, удивлявайки се колко многостранна е личността на този мъж. Той беше интелигентен. Имаше изискани обноски. Обличаше се елегантно. Беше ловък и дипломатичен — дотолкова, че успя да заблуди Дейзи Оудъм.

Но тези, които познаваха Пол Хатуей отблизо, виждаха, че всички тези качества са само добре изградена фасада. Този човек беше усвоил до съвършенство уменията да се прикрива зад външната си представителност и мнимите си достойнства. В действителност отдавна беше продал душата си на дявола!

Слънчевата светлина проникваше в стаята през цветните стъкла на прозорци, разположени високо над библиотечните шкафове, и играеше в многоцветни отражения върху стените и мебелите. Погледът на Тейла се спря върху масивно дъбово бюро, което стоеше в средата на стаята на красиво овално килимче. Висока купчина папки и пръснати около тях листове покриваха гладката му повърхност.

Сърцето ѝ сякаш спря за миг, погледът ѝ стоеше прикован в книжата. Навярно те разкриваха някоя от незаконните дейности на този мъж? Тя се намръщи и отхвърли тази мисъл. Пол не беше човек, който ще остави неприбрани документите, които го разобличават.

Очите ѝ се плъзнаха към чекмеджетата. Запита се дали някоя от тайните на Хатуей не е скрита в тях.

Днес, като прехвърляше дрехите от скрина в стаята си, Тейла се бе спряла на една памучна рокля с дълга набрана пола и стегнат корсаж, бродирай с бели ириса. Платът на дрехата прошумоля около глезените ѝ, когато тръгна решително към бюрото.

Преди да продължи проучванията си, момичето погледна към затворената врата на библиотеката и се послуша внимателно. Но не чу нищо обезпокоително и дръпна едно от чекмеджетата, после опита второ, трето...

— Трябваше да се досетя — прошепна тя, като се отдръпна гневно. — Заключени. Всички са заключени.

Младата жена седна на едно канапе, което се намираше срещу зидана с камък камина, и се загледа в студената сива пепел. Дори и да открие нещо против Пол Хатуей, как би могла да го използва? На кого да го предаде? Тя беше изолирана тук. Безпомощна затворница.

Някъде отвън зачаткаха конски копита и Тейла скочи на крака. Бързо прекоси библиотеката и се втурна към прозореца в салона. Като отдръпна пъстрата завеса, тя видя как няколко конника, начело с Пол, напускат ранчото.

— Излиза и се връща през цялото време, но никога не казва къде ходи — прошепна на себе си момичето. — Чудя се колко дълго ще отсъства този път.

Когато Пол и хората му се изгубиха от погледа ѝ, тя почувства облекчение. Щом го нямаше, беше свободна да прави каквото пожелае — освен да бяга. Девојката се надигна на пръсти, за да види река Мърей и гъсталака. Снощи на лунната светлина, докато двамата с Ян се отдалечаваха от ранчо Хатуей, се бе възхищавала на красивата растителност край реката. Колко хубаво би било да си набере цветя и да ги натопа във ваза в стаята си! Щяха да я ободряват и разтушват в самотата ѝ.

Ще го направя — зарече се тя усмихната. С енергична походка излезе на главния вход, повдигна леко широките поли на роклята си и се втурна надолу по стълбите... Тейла спря уплашено, когато един едър, пъпчив мъж се измъкна от сенките и ѝ прегради пътя.

— Накъде така, мадам? — запита той, скръсти заплашително ръце на гърдите си и изплю сдъвкан тютюн през лявото си рамо. —

Наредено ми е да ви държа под око. — Той се усмихна накриво и откри жълти, изпочупени зъби. — Това не е трудна работа. Много по-приятно е, отколкото да яздиш кон през Шубраците.

Момичето си представи каква животинска сила е скрита в това едро тяло и куражът ѝ я напусна, но само за миг. Трябваше да излезе поне за малко, иначе щеше да полудее затворена. Необходимо беше да устои, иначе щеше да зависи не само от Пол Хатуей, но и от неговите подчинени.

— Махни се от пътя ми — рече тя, като постави ръце на кръста си. Погледна го в очите и смело издържа погледа му. — Каквото и да казва съпругът ми, аз имам право на известна самостоятелност. И ако не се подчиняваш, ще се погрижа да бъдеш уволнен.

Мъжът избухна в смях и изгледа Тейла от главата до петите.

Но тя не можеше да бъде разколебана така лесно.

— Ще го направя — повтори тя уверено, но всяка фибра на тялото ѝ трепереше от страх пред този едър човек. Хрумна ѝ една мисъл. За съпругата на господаря винаги има сигурен начин на защита. Щеше да се възползва от положението си на негова жена, каквото и да ѝ струва това.

Като пристъпи към мъжа, Тейла сложи ръка на корсажа си.

— Или ще се махнеш от пътя ми, или ще си разкъсам роклята и ще се закълна на съпруга си, че си посегнал на честта ми — заплаши тя с блеснали очи. — Е, какво избираш? Да се оплача на Пол? Или само да се поразходя край реката и да си набера цветя?

Тя знаеше, че рискува — не само с този човек, но и с Хатуей. Той можеше изобщо да не се интересува, че един от неговите хора е посегнал на нея. Или щеше да се вбеси, ако не иска хората му да открият, че жена му го интересува толкова малко.

Сигурно неговите хора не бяха посветени в тайната му.

Те едва ли знаеха за лъжливия брачен обет, едва ли подозираха за фалша в техните отношения.

Победоносна радост я обзе, когато видя как мъжът пребледнява, а очите му се изпълват със страх. Тя дръзко направи още крачка напред и го накара да отстъпи.

— Е, добре! — настоя жената. — Избра ли? — Погледна нагоре. Слънцето клонеше на запад. — Казвай бързо или ще се стъмни, докато мислиш. Не ми допада идеята да се разхождам сама по тъмното край

ония Шубраци. Искам само да си откъсна малко цветя и да се прибера вкъщи.

Мъжът махна ядосано с ръка към реката:

— Върви пък, дяволите да го вземат. Нямам намерение да споря с такава нахакана жена. Да върви всичко по дяволите, не искам да се превивам под бича заради нещо, което не съм извършил.

Ръцете на Тейла се отпуснаха до тялото ѝ от изненада.

— Да се превиваш под бича? — меко попита тя. — Да не искаш да кажеш, че...

Момичето не успя да довърши въпроса си. Мъжът ѝ обърна гръб, влезе в конюшната и затръшна вратата след себе си. Сърцето ѝ се сви. Този човек се страхуваше от Пол. Той сигурно бичуваше непокорните, не само робите-аборигени, но също и хората, които наемаше.

Дали няма да бие и нея, ако се разгневи много?

Само при мисълта за това ѝ прилошаваше.

Но нищо не можеше да я накара да се откаже от това, което беше решила. Тя повдигна полите на роклята си и се затича към реката. Трябваше да се прехвърли през оградата. В бързината памучната ѝ рокля се беше закачила и платът силно изпращя. Когато стъпи на земята и се огледа, видя, че широко парче от полата ѝ виси на конец, но само се засмя. Имаше още много рокли в скрина. Младата жена продължи пътя си край красивите дървета и цветя, които ограждаха река Мърей.

Тейла бе очарована от величествените червени каучукови дървета, които засенчваха местността и я приютиха при нейната самотна разходка. Дънерите им преливаха от алено в кремаво, а тънките им синьо-зелени листа изпускаха евкалиптов мирис.

Момичето ходеше от дърво на дърво и се удивляваше на яркочервените, подобни на ягоди, капки каучук, избили по кората. Беше чела, че тези евкалипти могат да живеят до петнадесет хилядолетия, а е достатъчен един пролетен разлив на три години, за да покълнат семената им. Прекалено обилните дъждове им вредяха не по-малко от сушата. При пътуването си от Аделаида до ранчото на Пол, тя беше видяла големи призрачни гробища от мъртви дървета, изправени сред обширни наводнени равнини.

Силен порив на вятъра разклати светлозелената, висока до коленете трева, през която крачеше Тейла, Кестенявата коса на

момичето падна върху лицето ѝ, а крайчетата зашибаха бузите ѝ. Тя вдигна непослушните кичури, пое дълбоко въздух и се огледа радостно, защото вятърът бе напоен със сладък, упоителен мирис на цветя. Девојката развълнувано се опитваше да открие откъде идва този аромат. Желаете да отнесе точно тези цветя в стаята си. Довечера тяхното благоухание ще я приспи, дори ако светът навън все така е изпълнен с опасност, болка и тъга.

Тя възкликна от изненада, когато откри източника на сладкия аромат. Над нея, като хиляди слънчеви кичури, се поклащаха тежките и дъхави цветове на акация, същото дърво, което в родината ѝ Англия наричаха „златен дъжд“. То имаше яркожълти багри.

Изпъна се и протегна ръка към най-долната клонка, но не успя да я стигне. Обзе я разочарование, защото така много искаше тези златисти цветове. Нищо не можеше да се сравнява с тяхното благоухание, дори скъп френски парфюм от изящно стъклено флаконче.

— Мога ли да ги помогна, мила?

Този глас, който внезапно наруши тишината, стресна Тейла, но тя го позна и почувства странно замайване. Ян.

Беше Ян Лейвъри!

Обърна се. Гореща вълна обля цялото ѝ тяло, когато откри, че мъжът небрежно се е облегнал на съседното акациево дърво, кръстосал е краката си и я гледа.

— Ти! — продума момичето с треперещ глас. — Откога си тук?

— Достатъчно отдавна, за да знам, че искаш букет от тези цветове, но не си достатъчно висока, за да ги стигнеш — отвърна Ян. Той бавно измери с поглед ръста ѝ, преоткривайки наново безупречните черти на лицето ѝ и плавните извивки на нейното тяло. Корсажът на роклята ѝ откриваше плътните ѝ гърди, чието движение издаваше нейното вълнение: знак, че присъствието му не ѝ е безразлично.

Но какво желание събуждаше появата му у нея? Да побегне? Или да потъне в прегръдките му? Готов ли беше отново да бъде обиден от нейната преданост към Пол Хатудей, законния съпруг?

„Явно — помисли си той. — Иначе какво търся тук?“

— Да, изглежда ще трябва да си потърся друг букет — каза младата жена. Цялата беше разтърсена от присъствието на Ян, но се

насилваше да бъде безразлична към него. Ако той настоява да идва тук и Пол го срещне... Не искаше да мисли за последствията.

— Няма да се наложи, ако действително искаш тези цветове — успокои я Лейвъри, отблъсна се от дървото, на което беше облегнат, и се приближи към нея. Застана близо до момичето, протегна ръка над самата ѝ глава и откъсна една клонка акация.

С грейнали очи той се наведе към Тейла и закрепил цвета в гъстите ѝ коси.

— Както виждаш — усмихна ѝ се той, — готов съм да оберая цяло дърво за тебе. Само кажи и всички вази у вас ще бъдат пълни с красивите багри на акацията.

Девојката вдигна ръка и докосна нежната китка в косите си. Ян стоеше толкова близо до нея, че тя можеше да погали загорялата му бронзова буза и да прокара пръсти по разрошената му, червеникава коса. Можеше да се надигне и да докосне с устните си неговите.

О, толкова силно копнееше да го направи, че беше невъзможно повече да отрича чувствата си към този мъж.

Но трябваше да потисне желанията си и да го накара да си отиде! Нямаше друг избор освен да го убеди, че не иска повече да го вижда. Никога.

— Не си прави труда да обираш дървото — рече тя с леден глас. — Покрай реката е пълно с цветя. Те също ми харесват.

Наблюдавайки изражението му, тя извади цвета от косите си и го пусна на земята. Когато видя внезапната болка в очите му, се почувства непоносимо виновна. Момичето не искаше да отхвърли милия му дар. Но се налагаше! Заради самия него!

Ян беше засегнат от постъпката ѝ, но не можеше да повярва, че това поведение е искрено. Със същата сигурност, че звездите не светят денем, той знаеше, че тя се преструва. Но защо? Ще разбере ли някога защо?

— Тогава ще се поразходя с теб и ще ти помогна да си откъснеш каквото ти хареса. — Той плъзна ръка на кръста ѝ и я поведе. — Ей там напред, точно под дърветата край реката, расте едно диво растение, което навярно ще те заинтересува. Има пъстри цветчета, които са сухи и могат да се съхранят с години. Ела да ти го покажа. Сигурно ще ти хареса.

Като си припомни колко леко я беше отвлякъл той снощи, Тейла стана неспокойна. Ако я подмамеше да се отдалечи от ранчото, дали нямаше да опита пак? Не беше ли променил вчерашното си решение да я върне къщи и дали не съжаляваше вече за тази си постъпка?

Като се отскубна от него, младата жена се извърна и запита остро:

— Защо си тук? Играеш си с мене, преструваш се на приятел, само за да ме отвлечеш отново? Ако за това си дошъл, знай, че този път ще се боря докрай. Никога отново няма да ме отведеш от ранчо Хатуей. Никога!

Отчаян от нейното упорство, без да вярва, че тя е толкова загрижена за Пол, Ян я сграбчи за раменете.

— Мила, просто минавах насам и те видях сама край реката. — Гласът му беше дълбок и тревожен. — Не разбираш ли, че това е неразумно? Не бива да се разхождаш далеч от имението сама.

— Ха! — възкликна Тейла и гневно тръсна глава. — Минавал насам. Не виждам кон наоколо. Ако само си се отбил, къде е жребецът? — Тя се взря в гъстата зеленина. — И Хоуки не виждам. — Загледа го с присвити очи. — Дошъл си сам нарочно, за да ме подмамиш далеч от ранчото, а може би и за да ме отвлечеш и съблазниш. Иначе защо ще си сам? Двамата с туземеца сте неразделни, нали? Следиш ме. Чакаш да изляза от къщи. Нямам право да остана сама и за минута — или Пол, или ти — все някой ме следи.

— Тейла, това, да те съблазня, не един път ми е минавало на ум — изстена Ян. — Но да те отвлека! Ако исках, нима мислиш, че ще стоя и ще споря с теб? По дяволите, щях просто да го направя. А също и всеки друг, който би минал оттук. — Огледа я внимателно, после отново се взря в очите ѝ: — Не виждам оръжие. Ти си на произвола на всяко двукрако или четирикрако същество, което се мотае из храсталака.

— Но ако не е нарочно, ако просто си минавал, къде е жребецът ти? Къде е Хоуки?

Ян свали ръце от раменете ѝ.

— Конят ми? Скрих го ей там под дърветата. — Той посочи групичка червени каучукови дървета. — Исках да ти покажа колко лесно е някой да се промъкне до тебе, без да го усетиш. Що се отнася до спътника ми, той остана с неговите хора да подготвят поход до

морето. Ще събират лебедови яйца. За известно време ще се движа сам.

— Дори да правиш това само от грижа за мен, няма нужда. Не ми трябва пазач. Оцеляла съм до осемнайсет годишна възраст, ще се справя и занапред.

— О, така ли? — Ян настръхна и сложи ръка на един от колтовете си. Наклони глава до лицето ѝ. — Мое невинно наивниче, позволи ми да ти разкажа някои неща за Шубраците. Това е проклето място, където глутници динго нападат хората и ги разкъсват на парчета. Тук се крият избягали затворници, които са съвсем подивели и проливането на кръв е развлечение за тях. Каторжници се спасяват от затвора в Аделаида всеки ден. Те просто оставят инструментите си и се измъкват, щом надзирателят си обърне гърба. Мила, тук и най-якият мъж може да се превърне в жертва. Стой близо до къщата, А най-добре — не излизай изобщо навън.

Тейла пребледня, като чу на каква опасност се е изложила, но продължаваше да вири брадичка:

— Не се нуждая от твоите обяснения. Кажи ми направо — дошъл си тук да ме следиш.

Като видя, че ще продължава да спори, неспособен да я убеди с думи, Ян я сграбчи и силно я притисна.

Момичето откри, че не може да се съпротивлява. Задържаха я не само яките му ръце, но и внезапното желание сама да се притисне в него. Дъхът му пареше лицето ѝ. Очите му, потъмнели от страст, не се откъсваха от нейните. Той не я целуна. Някаква невидима сила го накара да се въздържи и да я пусне.

В най-напрегнатия момент Лейвъри си бе припомнил как бранеше тя своя брачен обет, колко упорито се съпротивляваше на ухажването му. Той се обърна, отиде до реката, седна на брега и започна да мята камъчета по гладката водна повърхност.

Изпълнена с дълбок копнеж, несвикнала на такива разтърсващи чувства, Тейла се поколеба за миг, а после отиде и седна до него. Тя късаше стръкчета трева и ги мачкаше между пръстите си.

— Трудно е да те разбере човек — рече Ян. — Ти си чужденка в една напълно непозната страна. Аз ти предлагам приятелска ръка, а на теб сякаш ти прави удоволствие да я отсечеш. Защо? Имам само добри намерения спрямо теб.

— Съжалявам — прошепна момичето. И действително страдаше дълбоко, но не смееше да разкрие истинските си чувства. Трябваше бързо да промени разговора. Ако той успееше да надникне в душата ѝ, щеше да узнае колко фалшива е била всяка нейна гневна дума. — Разкажи ми нещо за себе си — предложи тя. — Каквото и да е. За родителите си, например. Ще ми бъде интересно.

Лейвъри я погледна изненадан. Очакваше, че тя ще побегне при първа възможност, а вместо това седеше до него, като че ли действително търсеше компанията му. Беше наистина объркан.

— За родителите ми? — повтори той като я гледаше въпросително.

— Да, разкажи ми, моля те — настояваше Тейла. Тя искаше да се помирят, но без да му дава повод за по-задълбочена връзка. — Ян, никога няма да забравя, че ти ми спаси живота. Дължа ти обич и признателност. Но, моля те, разбери, че не съм свободна да ти предложа повече. Съпругът ми...

— Е, да, знам — прекъсна я той, като потисна въздишката си. — Ти си омъжена жена. Нима си мислиш, че мога да забравя този факт? Ти ми го напомняш толкова често.

Младата жена сведе очи.

— Ако не можем да бъдем само приятели, най-добре е веднага да си тръгна — прошепна тя. Но ръката на Ян легна върху нейната и тя не се отдръпна.

— Не, недей — рече дрезгаво Ян. После се огледа — небето между евкалиптовите клони потъмняваше. — Но не може и да останеш дълго тук. Скоро ще се мръкне.

— Да, знам — отвърна Тейла. Обзе я страх при мисълта за всички опасности, които криеше нощният Шубрак. Пол също можеше да се върне и да открие, че я няма. — Трябва да си тръгвам.

Сепна я шум, който идваше от брега, едва на няколко крачки от тях. Можеше да види как от една дупка в земята се подаде плоска човка, след нея изскочи мъхнато телце. Животинчето цопна във водата и направи няколко кръга, преди да се гмурне под повърхността.

— Какво беше това? — тихо попита тя.

— Птичечовка — поясни Ян. — Тя излиза да се храни вечер, по тъмно. Дупката, откъдето се измъкна, е вход на тунел, който води до нейното гнездо. — Пъргавото животинче се показва отново над водата,

приплясна с опашка и пак изчезна. — Гмурка се до дъното на реката, където търси храна, като преравя тинята с човка — обясни Лейвъри.

— Толкова смешна е тази птичечовка! — възкликна Тейла. — Ключът ѝ прилича на патешки, а има козина като бобър.

— Да, едно от многото необикновени австралийски същества — усмихна се мъжът. — Птичечовката е бозайник, но малките ѝ се излюпват от яйца и ближат млякото, което се отделя от жлезите върху корема на майка им, докато пораснат достатъчно, за да могат сами да ловят червеи и насекоми.

Младата жена загледа Ян.

— Знаеш толкова много за Австралия, а всъщност си дошъл от Америка — удиви се тя. — Щеше да ми разказваш за себе си. Моля те.

— Щом настояваш. Макар че в живота ми няма нищо интересно.

Не обичаше да споделя личните си преживявания, но с нея това му се струваше естествено.

— Да, роден съм в Америка, в Сиатъл. Баща ми почина, когато бях на осем години. Когато станах на петнайсет, майка ми се омъжи повторно за един австралиец, който беше дошъл в Америка да лекува болното си сърце. Тя отпътува с него за Австралия, а аз останах, за да продължа образованието си. Живях при една леля и едва преди няколко години дойдох тук, при майка си. Съпругът ѝ беше умрял от сърдечен удар, а тя не искаше да напуска Австралия.

— Къде живеете, Ян? — попита момичето. Изпита облекчение, че той все пак има дом, където да се прибере. Ако някога успееше да се отскубне от Пол, навярно би могла да заживее почтено и щастливо с Лейвъри и майка му.

Мъжът изведнъж се затвори в себе си.

— Не живея на определено място — той внимаваше да не каже някоя излишна дума. — През повечето време съм на седлото и непрекъснато се местя. Прескачам до майка си, само за да я наглеждам.

Надеждите на Тейла угаснаха. Той току-що обясни колко свободен и волен живот води. Едва ли ще се съгласи да се откаже от него и да се обвърже завинаги с жена и семейство.

Ян не искаше да говори повече за себе си. Обърна се към нея и взе ръката ѝ.

— Никога няма да забравя как онази акула обикаляше около теб. Ако не се бях случил наблизо...

Докосването му отново събуди желанията ѝ, пръстите му сякаш изгаряха кожата ѝ.

— Но ти беше там и ме спаси от ужасните ѝ челюсти — прошепна момичето. Очите му я омагьосваха. Тя се придвижи поблизо до него. — Знам, че вече съм ти благодарила, но трябва да го повторя. Благодаря ти, Ян. От все сърце. Как бих могла да ти се отплатя?

— Мила, не биваше да задаваш този въпрос — каза той с хриптящ глас. — Навярно не искаш да чуеш отговора.

Тейла не смееше да срещне пламналия му поглед.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя невинно, но гласът ѝ ликуваше.

Мъжът я обгърна с ръце и я притегли към себе си.

— Страхувам се, че ако си поискам целувка за награда, ще ме обявиш за негодник, който преследва омъжени жени.

Главата ѝ се замая и тя премигваше щастливо срещу него:

— Искаш да провериш дали действително е така?

Толкова дълго го бе отблъсквала, но сега изглежда беше изгубила контрол върху поведението си. Сърцето ѝ биеше така, сякаш щеше да изхвъркне.

— И защо да не ме целунеш? — прошепна тя. — Правил си го вече, без да се интересува, че нося халка.

— Не брачният пръстен прави хората съпрузи — отвърна Ян, като галеше меката ѝ блестяща коса. — Любовта между мъжа и жената, споделените чувства създават семейството. Иначе то е само фасада.

Руменина изби по бузите на Тейла. Чудеше се дали той не знае, че го е заблуждавала през цялото време. Може би беше достатъчно проникателен да разчете в погледа ѝ, да отгатне по изражението ѝ, че тя живее с една лъжа и едва понася това положение.

— Скъпа, никога няма да забравя първата ни целувка — продължи мъжът с глух глас. — Нито устните ти... нито нежната ти кожа...

В някаква сладка замая, като изпаднала в транс, девойката затвори очи и почувства как устните на Ян се приближават към

нейните. Притихнала в прегръдката му, тя усети как цялото му тяло се напруга и изпълва с желание. Беше мечтала за този миг, беше го рисувала във въображението си. Не можеше да устои на неговата пламенност повече! Цялото ѝ същество затрептя от копнеж. Той я положи на земята. Ръката му се плъзна под полата ѝ и тялото сякаш се разтопи от непознато до сега сладостно желание.

Но когато ръката му достигна вътрешната страна на бедрата ѝ и започна да я гали нежно през коприненото бельо, внезапно се уплаши. Страхуваше се от дивия глад, който се надигаше в нея, от страстното влечение, което я поглъщаше цялата. Къде ѝ беше умът? Как може да забрави заплахите на Пол? Нейна беше вината, че е загубила представа за действителността.

Тя заудря гърдите на Ян, изтръгна се от обятията му и бързо скочи на крака.

— Моля те, забрави какво се случи! — извика разплакана, като оправяше полите на роклята си. — Моя беше вината да го допуснах. Толкова съжалявам.

Тейла побягна като ридаше силно и имаше усещането, че сърцето ѝ ще се пръсне. Чувстваше се така засрамена, така пропаднала, така застрашена от силните си чувства към този мъж! Малко беше останало да направи фатална грешка — и то с човек, за когото никога нямаше да се омъжи. Можеше да направи стъпка, която да провали целия ѝ живот, а също и бъдещето на сестра ѝ.

Като изкачи слепешката оградата, младата жена притича през широкия двор и се скри в сянката на конюшната, за да си поеме дъх. Нервно опипвайки брачната халка, тя надникна зад ъгъла. Видя Пол, който се задаваше на кон от същата посока, от която беше дошла. Тейла пребледня. Какво ще стане, ако той открие, че е била с Ян?

Въздъхна с облекчение, когато Хатуей слезе от коня и се прибра вкъщи. Момичето заобиколи сградата, влезе през задния вход и по стълбите за прислугата стигна до стаята си. Тя затвори вратата и се хвърли разплакана на леглото. Беше така объркана, така отчаяна!

Ян постоя в недоумение, много разочарован, после отиде при коня си, яхна го и се изгуби в Шубраците.

Танер Макшейн, висок и плешив мъж, крачеше напред-назад в затворническата си килия в Аделаида. Спря се до леглото, извади

скрито въже и го намота под ризата си. После се зае да остри нож, откраднат от кухнята на затвора. Беше намислил да избяга тази нощ. Пол Хатуей скоро щеше да бъде мъртъв. Заради него той гниеше в затвора.

Танер беше главатар на банда рейнджъри. Той и Пол ръководеха две враждуващи помежду си групировки. Хатуей го беше натопил преди няколко месеца и сега той излежаваше присъда, докато съперникът му се разхождаше на свобода.

Властите не повярваха на Макшейн, когато той каза, че Пол Хатуей е водач на банда и трябва да бъде арестуван, дори обесен за престъпленията си. Не знаеше защо не го изслушаха. Между затворниците се говореше, че противникът му плаща добре на властите за тяхното мълчание и закрила.

В затвора многократно бяха бичували Танер и той проклинаше Пол за всеки удар, разкървавил гърба му. Цял живот щеше да носи белези по тялото си заради него. Но той щеше да бъде по-милостив към Хатуей. Ще му направи само един белег — диря от въже, впито във врата, за да спре дъха му завинаги.

— О, тази нощ — шепнеше си той и си представяше как съперникът му се гърчи, докато въжето се затяга около шията му.

ГЛАВА ОСМА

Беше чудна лятна утрин. Ярка слънчева светлина струеше през големите прозорци на салона. С безупречни обноски на джентълмен Пол въведе Дейзи Оудъм и я настани удобно в плюшеното кресло срещу Тейла.

— Е, мила, колко се радвам да те видя отново! — поздрави весело Дейзи. После прибра няколко паднали къдрици под екстравагантната си сламена шапка с щраусови пера и разглади бухналите копринени поли на роклята си. Креслото проскърца под тежестта ѝ.

Погледът ѝ обиколи богато украсената стая, като преценяваше стойността на предметите, а после отново приветливо се спря на момичето.

— Изглежда, че много добре си настанена — рече тя. Стрелна с очи Пол и кимна одобрително. — Но няма и причина да бъде другояче. Явно съпругът ти нищо не ти отказва.

Тейла се усмихна на Хатуей. Той отиде до нея, наклони се, за да я целуне по устните, и приседна на ръчката на креслото така, че да може да прегърне с ръка раменете ѝ.

Пресилената усмивка на младата съпруга не убягна от зоркия поглед на Дейзи.

— Щастлива си, нали, мила? — запита тя внимателно. — Всичко е наред, предполагам.

Жената явно показваше своето съмнение, че тази мила семейна сцена е възможна в нейно отсъствие. Въпросът хвърли момичето в паника. Ако нейната покровителка не бъде убедена, че всичко е наред, Пол ще има причина да я обвинява. Виада можеше да пострада!

Тейла вдигна лице към мнимия си съпруг и се постара да си придаде израз на обожание към този човек. Докосна нежно бузата му, после постави ръка на тила му и наклони главата му към устните си. Целуна го страстно със затворени очи и вложи цялата си артистичност, за да бъде естествена, като си представяше, че целува Ян.

Когато почувства, че не може да издържа повече допира на мокрите му, лепкави устни, тя се отдръпна, извърна се и се усмихна на Дейзи.

— Никога не съм била така щастлива! — възкликна тя с пресилено задоволство. — Пол е идеалният съпруг. Не мога да искам повече от това, което той ми дава. — Тя вдигна очи към мъжа и му подари нова, пълна с обожание, усмивка. — Така съм му благодарна!

Хатуйей също ѝ се усмихна, като се постара да скрие изненадата си. Беше покорен от играта на Тейла и си помисли, че тя е сбъркала призванието си. Трябвало е да стане актриса. Дори в театъра не беше виждал такова блестящо изпълнение.

— Скъпа, аз съм този, който трябва да бъде благодарен — рече той и погали косите ѝ. — Ти си чудесна съпруга. Толкова си красива. Никога не съм срещал друга толкова хубава жена. И тази прелест е моята съпруга! Моята любов!

Дейзи пое нервно дъх, завладяна от гледката на двама влюбени, които не крият чувствата си. Напразно се бе съмнявала. Неловкото им донякъде поведение се дължеше на нейното присъствие, нарушило страстното им уединение. Когато двама млади се обичат толкова силно, те прекарват по-голямата част от времето си в леглото. Тя не искаше да им се натрапва, затова се надигна от креслото.

— Трябва да вървя — каза тя, усмихвайки се ту на Пол, ту на Тейла. — Днес трябва да се отбия на много места. Надявам се, че и другите ми момичета ще са щастливи като тебе, мила. За мене е голяма радост и удовлетворение да откроя, че са доволни в новите си домове.

Отчаяние обзе младата жена. Не искаше Дейзи да си тръгва, но осъзнаваше, че дори тя да остане, това нямаше да ѝ помогне. Беше безправна затворница. Не знаеше какво да очаква утре, след седмица, след година.

— Няма да си тръгнеш толкова бързо, нали? — рече Тейла и взе чайника. — Ще поседиш с нас. Нуждаеш се и от чаша чай и малко кейк, преди да се заемеш с работа.

Дейзи потупа големия си корем:

— Мила, едва ли се нуждая от чай и кейк. — Тя се засмя от сърце. — Бога ми, ако си похапвам във всеки дом, в който ще се отбия днес, ще счупя кабриолета и няма да мога да се прибера в града.

Като видя, че момичето се опитваше да задържи гостенката, Пол застана нащрек. Приятното впечатление, което бяха създали, заплашваше да се разруши, ако проникателната жена забележи и най-малкото безпокойство у съпругата му.

Съобразявайки бързо, той хвана Оудъм за лакътя и я поведе навън.

— Хайде, хайде, Дейзи, недей да се клеветиш сама — заговори той меко и убедително. — Ти си толкова привлекателна жена. Остави приятелите ти да съдят за това. Не се притеснявай, разбираме колко си заета. — Той погледна Тейла през рамо. — Нали, скъпа?

Девойката остави чайника. Цялата трепереше от неговото „скъпа“. Но тя помнеше дълга си. Трябваше да изиграе ролята на съвършена съпруга и домакиня докрай. Като пое дълбоко дъх и вдигна смело глава, тя тръгна да изпрати гостенката до входната врата.

— Моля те, отбий се скоро пак — рече тя учтиво. — Някога, когато ще имаш време да седнеш с нас на чай. Така се радвам на посещенията ти! — Острият поглед на Пол я смути. — Но съзнавам, че си заета и имаш толкова други неща, за които да мислиш.

Дейзи тежко въздъхна, като пое от домакина любезно подадената чантичка.

— Понякога ми идва много — призна си тя, пъшкайки. — Съмнявам се, че в скоро време ще успея да дойда пак да те видя, мила. — Тя се усмихна първо на Пол, после на Тейла. — Скъпи мои, вашата взаимна любов ми стопли сърцето! Не се нуждаете от досадница като мене да ви се пречка.

Едрата ѝ фигура запълни тесния портал на къщата, пред който чакаха коня и кабриолета ѝ. Тя целуна момичето по бузата и енергично разтърси ръката на собственика.

— Радвам се, че дойдох. Много се радвам.

Младата жена пресилено се усмихваше, докато Хатуей водеше Дейзи надолу по стълбите и ѝ помагаше да се качи в кабриолета. Тя помахаша за довиждане, после отчаяна се прибра в къщата. Пръстите ѝ трепереха след изживяното напрежение и едва успя да си налее чай. Изтощена се свлече на най-близкия стол и започна да отпива от топлата течност. Цялата се стегна, когато чу стъпките на Пол.

— Беше много убедителна, Тейла — рече той, като пристъпи към шкафчето с напитки и си наля уиски. — Но едва не провали всичко,

като взе да уговаряш гостенката да остане. — Той застана до нея и я загледа строго. — Следващия път, ако има такъв, бъди по-внимателна. — Изпи уискито на един дъх и тракна чашата на масата. — Надявам се, че разбираш.

Като остави чая, момичето се изправи рязко и изгледа Пол.

— И аз се надявам, че разбираш — каза тя и се изплю в краката му.

Без да дочака реакцията му, Тейла се обърна и хукна към стълбите, но не успя да избяга. С няколко скока той я настигна, сграбчи я за китката и я извъртя към себе си.

— Ще забравя за това — изсъска Пол гневно. — Но да не се повтаря.

Като се дърпаше, тя се изплю повторно в краката му и изохка, когато мъжът я удари.

— Това е нищо в сравнение с наказанията на аборигените, когато не ми се подчиняват — изръмжа той в самото ѝ лице. — Ако си играеш с огъня, ще се опариш.

Девојката го гледаше, а очите ѝ блестяха диво. Хатуей я блъсна и тръгна към външната врата.

— Имам да върша работа — отсече той. — Помогни на Хонора в кухнята. Върви и събери яйцата. Заеми се и ти с някаква работа — нареди мъжът заповеднически.

И излезе, затръшвайки вратата след себе си.

Тейла остана смазана, бузата ѝ гореше от удара. Отиде до прозореца и повдигна пъстрата завеса. Пол събираше хората си и след кратък разговор, всички се качиха на конете и се изгубиха от погледа ѝ.

— Къде ли отиват? — прошепна тя, като си припомни предупрежденията на Ян и вероятността Хатуей да е замесен в някакви грозни деяния. — И пак ме оставя сама. Тази негова потайност. Знае, че няма да се опитам да избягам. Държи ме като завързана и аз нищо не мога да направя. Ян, Ян, да можех да ти се доверя. Само да можех...

Мътна светлина се процеждаше през мръсните и тесни прозорци на затвора в Аделаида. В тази мрачна обстановка стоеше Лейвъри и наблюдаваше работата на един художник, който се мръщеше на лошото осветление.

— Колко време ти трябва да направиш скица на Танер Макшейн?
— препираше Ян. — Не мога да тръгна да търся някого, без да знам как изглежда. Бързай, моля те!

— Нямаше много време. Извикаха ме тази сутрин — копелето е избягало през нощта — промърмори художникът. Дългите му, тънки пръсти се движеха бързо и ловко и върху хартията се появяваше едно отблъскващо лице. — Той изгледа ловеца изпод рунтавите си руси вежди. — Нямаш търпение да пипнеш наградата, а, приятел? Не ти ли се случва да ти опърлят кожата? Малко е опасно да ходиш на лов за скалпове.

Ян така стисна дръжките на пистолетите си, че пръстите му побеляха.

— Ти направи рисунката, аз ще се справя с останалото — изръмжа той.

Обърна се и го остави да работи. Отиде при съдията и седна срещу него. Свойски, като вътрешен човек, вдигна крака на бюрото и ги кръстоса при глезените.

— Що за човек ще ловя този път, Адам? — попита той, като барабанеше с пръсти по ръчките на креслото. — Разкажи ми нещо за Танер Макшейн. Това име нищо не ми говори. За пръв път ли е в затвора в Аделаида? За пръв път ли бяга?

Адам, енергичен мъж на тридесет години, се протегна над бюрото, за да му предложи пура, но се отпусна пак назад и сам я лапна, защото Ян отрицателно завъртя глава. Придърпа една керосинова лампа, повдигна стъклото и запали пурата. Дръпна силно няколко пъти и бутна лампата на мястото ѝ.

— Танер Макшейн? — кимна той и се изтегна удобно на стола. Пръстите му си играеха със златните копчета на твърдата синя униформа. — Тук в затвора е нов, но аз го знам отдавна. Опасен човек е, тревожа се, че се е измъкнал навън да прави поразии.

Заинтригуван, Ян смъкна крака от бюрото и се наведе към Адам.

— Кажи ми — попита той, като гледаше над една купчина книжа, натрупани на бюрото — защо е окошарен?

Съдията извади пурата от устата си и я изтръска на пода.

— Пол Хатуей е причината. Той вкара този кучи син в затвора. Обвинението беше, че Танер е откраднал добитък от него. Но, ако зависеше от мене, този престъпник отдавна щеше да бъде осъден по

съвсем други причини. Всеизвестно беше, че той е главатар на рейнджърска банда, която граби и убива из цяла Австралия. Просто нямахме доказателства.

— Затова ли никога не сте ми казвали за Танер Макшейн и той се е разхождал необезпокояван? Защото сте нямали потвърждение? — Лейвъри не можеше да повярва. — Друг път не сте се нуждаели от толкова много данни. Този случай да не е с нещо по-особен?

Адам очевидно беше раздразнен от неговото недоверие. Той се намръщи:

— Ян, тук аз съм закона. Тъй че мери си думите, ако искаш да продължавам да ти давам сведения, за да пълниш джобовите си със злато, като ловиш затворници и ми ги връщаш.

Младият мъж се отдръпна и се облегна на стола, като гледаше съдията все по-подозрително. Стаята се изпълни с напрегната тишина.

После той прибра ръце на скута си и ги сви гневно.

— Добре. Няма да те разпитвам повече за този престъпник. — Говореше бавно, като мереше думите си. Внезапно му бе дошла друга тревожна мисъл — Тейла! Ако Танер Макшейн тръгне да си откъщава на човека, който го е вкарал в затвора, ще се запъти право към ранчото на Пол. Англичанката можеше да бъде отвлечена или убита в престрелката. Кажи ми какво знаеш за Пол Хатуей. Възможно ли е и той да е замесен в дейността на рейнджърските банди?

— Не. — Адам отново лапна пурата. — Репутацията му е безукорна. Както ти казах вече, разпитал съм за него. Защо да се занимаваме с такива хора, когато има истински престъпници, избягали на свобода и застрашаващи живота на гражданите?

Ян отново потъна в мълчание. Беше изненадан. Обяснението за Хатуей не му звучеше убедително. Но сега не беше момента да го оспорва. Друг мъж заплашваше Тейла — Танер Макшейн.

Като скочи от стола, той мълчаливо кимна на съдията и се върна при художника. Закрачи около него в нетърпеливо очакване да бъдат прибавени последните щрихи към портрета. Когато човекът му го подаде, той благодари с нервна усмивка, сгъна листа на четири и го прибра в джоба на ризата си.

Ловецът бързо излезе от затвора, метна се на коня си и препусна в галоп. Надяваше се да стигне в ранчото на Пол преди Танер Макшейн.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Тейла предпазливо пристъпи в конюшната. Червеникавокафявата ѝ коса днес бе сресана назад и вързана с жълта панделка, която се съчетаваше с шарките на памучната рокля с бухнали ръкави и дълбоко деколте. Стискаше в ръка кошница и внимателно се оглеждаше. Знаеше добре къде е складирана сламата и разположението на ползите на кокошките, но изпитваше неприятното чувство, че не е сама в това сумрачно и огромно помещение. Работниците на Пол не ѝ вдъхваха доверие, но изглежда днес всички те бяха отишли заедно с него някъде извън ранчото. Можеше необезпокоявана да събере яйцата. Щеше да бъде забавно да поостане и да се полюбува на малките златисти пиленца от първите люпила.

Като се увери, че няма нищо, което да я заплашва, Тейла влезе навътре и тръгна от полог на полог. Прибираше още топлите яйца и внимателно ги редеше, когато внезапно нещо прошумоля над главата ѝ. Момичето се стресна и изпусна кошницата. Стомахът ѝ се сви от страх. Тя вдигна глава и погледна нагоре. Оттам се посипа слама и напраши очите ѝ.

Като плюеше пращинките и бършеше сеното от лицето си, тя се взираше уплашено към горната част на конюшната. Оттам надникна лицето на Ян и се усмихна:

— Е, как е, госпожо? Носят ли кокошките?

Тейла беше загубила ума и дума. Отдъхна си, като разбра, че няма истинска опасност, но ясно си припомни вечерта край река Мърей, когато той едва не я съблазни.

О, защо просто не я остави на мира!

Но тайно в душата си тя не искаше това. Беше странно, но неочакваните му посещения ѝ създаваха чувство за сигурност — поне докато беше с него. Ала постоянно съществуваше опасност Пол да го открие и да изкара нея виновна, а оттам и сестра ѝ.

Ядосана, младата жена изправи падналата кошница. Тя не искаше да се чува разговора им, затова се изкачи по стълбата до горе.

— Какво правиш тук? — тихо прошепна момичето. Беше вече стъпила до Ян — те стояха на колене един срещу друг, а лицата им почти се допираха. Днес той беше гладко избръснат и гневът ѝ бавно я напускаше, като гледаше колко по-красиво е лицето му така. — Видя ли какво направи? — продължи Тейла, като се опитваше да скрие истинските си чувства зад резки думи. Не трябваше да се издава. Толкова много зависеше от това! — Счупих половината яйца заради тебе. И изобщо защо не се махнеш от живота ми? Защо продължаваш да ме преследваш?

— Мога да ти помогна да досъбереш яйцата, ако това те тревожи — подразни я Ян, а очите му закачливо просветваха. Протегна ръка към бузата ѝ. — Но не е там работата, нали?

Тейла плесна ръката му.

— Не се ядосвам заради тези пусти яйца, знаеш го много добре.

Съпротивата ѝ отслабна, тъй като мъжът се зае да развързва панделката от косата ѝ.

Тя отново го плесна, но не беше достатъчно бърза. Жълтата лента остана в ръката му.

— Ти си този, който ме ядосва. Винаги! Как да те убедя, че не искам да имам нищо общо с теб?

Ян пусна панделката настрана. Протегна ръка и очерта с пръсти линията на лицето ѝ. Допирът му я прониза цялата. Ръката му се спусна надолу, мушна се в дълбокото ѝ деколте и обхвана гърдите ѝ. Обля я гореща вълна. Дъхът ѝ секна.

Дълго потисканият ѝ любовен копнеж се, събуди с цялата си сила, но този път, о, този път желанието ѝ беше така мъчително и сладостно.

— Не вярвам на думите ти, Тейла — шепнеше той, докато я притискаше към меката слама. — Целувките не лъжат. Помниш ли ги. Бяха истински, горещи и страстни. За мене е така. Не е възможно и ти да не си чувствала същото.

— Пусни ме — молеше момичето, като се опираше с юмруци на дъските — Не искам. Пак си ме следил, за да ме хванеш, когато съм сама. Какво друго мога да си помисля за теб? — Тя прехапа долната си устна. — Пак си забравил, че съм омъжена.

Погледът на Ян беше потъмнял. Той се засмя и устата му затърси устните ѝ.

— Пак ли? — рече той, като галеше гърдите ѝ с ръка и ги мачкаше през плата на роклята. — Говориш за един фалшив брак. Как можеш да уважаващ мъж, който те е купил? Как можеш да приемаш любовните му клетви сериозно? — Той прокара пръсти през къдриците ѝ, сложи длан на тила ѝ и притегли лицето ѝ по-близо, докато другата му ръка разголваше раменете ѝ. — Аз съм единственият мъж, на когото можеш да имаш доверие, Тейла. Всички мои думи и дела са искрени. Нека ти покажа какво значи да обичаш истински. Тук. Сега.

Устните му се впиха в нейните. Целувката му беше опиянителна и я потопи в море от усещания. Ръцете му се движеха по вече оголените ѝ гърди и галеха пламналата ѝ плът. Връхчетата на гърдите ѝ се стегнаха. Без сама да усеща, тялото ѝ се притискаше към неговото, устните ѝ сами търсеха неговите.

Мускулите на Ян се напрегнаха и втвърдиха от допира на копринената ѝ кожа. Ръцете му бавно отстраняваха дрехите ѝ, устните му вече галеха шията ѝ и изтръгваха дълбоки, пълни с копнеж въздишки.

Когато свали и последното късче плат от нея, младият мъж се отдръпна и започна да се любува на нейното издължено, крехко тяло, на тънкото ѝ кръстче, на дългите бедра и правилните прасци. Видът ѝ накара сърцето му да забие така силно, че едва си поемаше дъх.

— По-добре ме остави — помоли Тейла с последните остатъци от съпротивителна сила, протегна се към роклята си, но Лейвъри хвана ръката ѝ. — О, Ян, моля те, недей! Не бива.

Той се наклони към нея и я сграбчи в ръцете си. Дланите му шареха по цялото ѝ тяло и предизвикваха тръпки на удоволствие.

— Тейла, целуни ме още веднъж и после, ако все още настояваш, ще те оставя — прошепна той, а дъхът му гъделичкаше ухото ѝ. Ръцете му я докарваха до полуда. Той впи устни в нейните в страстна целувка.

Когато тя се присегна и започна да откопчава ризата му, цялото тяло на Ян потрепера от възбуждане. Тя го приемаше. Нямаше вече да се съпротивлява срещу взаимното им привличане.

Момичето отлепи устни от неговите и го загледа замаяно. Пръстите ѝ трепереха, докато бавно го разсъбличаше. За първи път беше толкова дръзка с мъж. Всички мисли за Пол и дори за сестра ѝ бяха погълнати от огромната ѝ любов към Ян, който беше навлязъл в

живота ѝ и отказваше да си отиде. Сега и тя не искаше да го пусне. Щеше да приеме неговата любов и да я пази като скъп спомен до края на живота си, защото това щеше да бъде за пръв и последен път.

Като свали дрехите му, остана поразена от ширината на неговите гладки мускулист рамене, от къдравите косъмчета, които се спускаха надолу към слабините му, от твърдия му, плосък корем. Сложи ръка на набъбналата му плът и той затвори очи, изгарящ от желание и нежност. Мъжът я обгърна и страстно я повали по гръб.

Внезапно момичето беше обхванато от паника. Тя заблъска по гърдите му. Ян щеше да открие, че е девствена. Щеше да разбере, че не е спала с Пол, въпреки че се кълнеше в съпружеска вярност.

Какво щеше да си помисли той за нея? Сигурно ще настоява да я отведе със себе си, щом нищо не я свързва със съпруга ѝ.

— Ян, не мога — извика тя. Сълзи се стичаха по бузите ѝ. — Не мога. Просто не мога.

Но устните му изтриваха сълзите ѝ, а нежните му милувки заличаваха нейните страхове. Тя зарови разплаканото си лице в мускулестите му рамене.

— Нищо. Люби ме — прошепна тя. — Моля те, люби ме. Не мога да издържам вече.

Телата им жадно се вкопчиха едно в друго. Той я галеше с устни. Пръстите му нежно потънаха в нейната плът и повдигнаха таза ѝ нагоре. Тя го прие с желание и обви крака около кръста му. Изваяна по контурите на неговото тяло, тя отвърщаше на ласките му, замаяна от страст и нежност. Чудните усещания, които я изпълваха, бяха сладостни до болка.

Ян не можеше да задържи ръцете си на едно място. Те трескаво бродеха по извивките на тялото ѝ, сякаш гладеха меко кадифе.

Погледите им се срещнаха и задържаха в безмълвно разбирателство и взаимен екстаз. Тя ликуваше, защото знаеше, че му принадлежи телом и духом и че никога няма да изпита същото блаженство в прегръдките на друг мъж. Движеше ги един и същи порив, дъхът им се сливаше, сърцата им биеха в един ритъм, докато най-накрая пулсът им се забави и успокои.

Като се отдръпна от нея, Ян легна по гръб и пое дълбоко въздух. Пот избиваше на челото му.

— Не можеш да съжаляваш за това, което се случи. — Той все още я прегръщаше с една ръка и се надигна, за да я целуне отново. — Кажи ми, че не съжаляваш.

Магията си беше отишла. Тейла погледна действителността в очите и осъзна колко неразумно се е държала и колко много щяха да й струват тези щастливи мигове. Тя отблъсна любимия мъж и засъбира дрехите си, плачейки. Започна да облича роклята си, но той я сграбчи за китката и я обърна към себе си. Гледаше я така смаяно, че тя избърса сълзите от очите си и проследи погледа му. Едва сега забеляза, че бедрото ѝ беше изцапано с кръв.

— Ти... си била девствена! — ахна Ян, поразен от това откритие. Дръпна Тейла към себе си и тя падна на колене пред него. — Защо не ми каза? — Вдигна ръката ѝ и погледна брачната халка, после се взря в очите ѝ. — Омъжена си. Носиш пръстена му. И защо той не е...

Уплашена от въпросите му повече, отколкото от кървенето, за което никой не я беше предупредил, тя се отскубна от нето и му обърна гръб. Беше си позволила да забрави сестра си заради своята егоистична и порочна страст. Обърна се към него, зашлеви го през лицето и избухна в сълзи.

— През цялото време си ме преследвал не за да ме спасиш от Пол Хатуей, а за да удовлетвориш похотта си. — Тя бързо закопча роклята си, така че голотата ѝ да не привлича повече погледа му. Седна на една бала слама и нахлузи първо едната обувка, после другата. — Не знам къде ми беше умът! Възпитавана съм толкова строго. Как можах да пропадна толкова бързо, да се превърна в лека жена?

Засегнат дълбоко и разтревожен за нея, Ян бързо нахлузи бричовите си и успя да я спре, тъкмо когато заслиза надолу по стълбата.

— Тейла, чакай! — той я държеше за китката. — Не си отивай така. Ти не си виновна за нищо. Не си лека жена. Приказваш глупости. Толкова сладка и невинна. Аз съм негодник, че те поставям в такова положение.

Мъжът повдигна брадичката ѝ с показалеца си. Тя погледна нагоре към него с насълзени очи, пълни с обожание.

— Но не си мисли, че съм само един измамник. Скъпа, след като те спасих от онази акула, се влюбих в тебе лудо и всеотдайно. Зная, че и ти изпитваш същото към мен. Това, че Пол Хатуей пръв е сложил

пръстен на ръката ти, не може да попречи на нашата взаимна любов. — Той я притегли към себе си и я прегърна. — Това, което преживяхме, беше красиво. Беше значимо и истинско. Не се чувствай виновна. Не бива да си тръгваш с такива мисли.

Тейла попиваше всяка негова дума и така ѝ се искаше да вярва, че той я обича и говори откровенно! Можеше да ухажва толкова други красавици. Кораб след кораб, пълни със самотни жени, акостираха до бреговете на Австралия. Но ѝ беше трудно да му повярва. Ако думите му бяха искрени, защо той не я поиска, когато беше в „Оудъм“? О, защо?

— Пусни ме — задърпа се тя. — Не искам да слушам повече безсмислените ти уверения. Направи достатъчно. И душата, и тялото ми са опетнени за цял живот заради теб. — Тя изхълца, сълзи течаха по бузите ѝ. — Не искам да те виждам повече. Върви си!

— Ще си отида, но преди това искам да ти кажа, че съвсем не дойдох тук, за да те съблазня — отвърна той, хвана я здраво за раменете, разтърси я, за да го погледне в очите. — По дяволите, ще ме изслушаш ли?

— Всичко ли правиш насила? — жената вдигна гордо глава.

— Само това, което смятам за необходимо. А сега трябва да ме изслушаш. Чуй каквото имам да ти кажа и ще си отида.

— Няма значение кога ще ме пуснеш, защото аз винаги ще те мразя, Ян Лейвъри — рече тя, като сама страдаше от думите си. Сведе очи, защото не можеше да издържа погледа му. Обичаше го до болка.

— Тейла, не съм дошъл тук, за да те задирям. Преследвам един избягал каторжник, който търси Пол, за да го убие.

— Нима си мислиш, че ще ти повярвам? — засмя се тя горчиво, като го гледаше предизвикателно. — Какво те засяга, че някой искал да убие съпруга ми? Нали ще ти бъде по-лесно да ме преследваш, ако е мъртъв? Да ме отвлечеш и да ме държиш като наложница, като робиня?

Ян пусна раменете ѝ и нервно прокара пръсти през косата си.

— Наложница! Робиня! — възкликна той.

Тейла поднови нападите си срещу него:

— Не си ли златотърсач? Какво общо имаш с избягалите каторжници?

Лейвъри навличаше дрехата си от еленова кожа, украсена с ресни. Тя го огледа и допълни подигравателно:

— Май не ти е провървяло на златните полета. Изглеждаш ми беден като църковна мишка.

Младият мъж я погледна озадачено никога не ѝ беше казвал, че е златотърсач. Изглежда дрехите му от еленова кожа я бяха довели до това заключение. Да, лесно беше да го вземат за авантюрист, тръгнал да си търси късмета. Той се поколеба. Много жени с добро възпитание считаха мъжете като него за коравосърдечни главорези, но нямаше друг изход, освен да ѝ разкрие с какво се занимава.

— Тейла, не съм златотърсач. Ловя избягали затворници срещу възнаграждение. Дойдох тук, за да търся един каторжник — Танер Макшейн, но не толкова заради наградата от две хиляди лири, определена за главата му, колкото за да предотвратя някоя престрелка между него и Пол, в която и ти би могла да пострадаш.

Момичето го гледаше недоверчиво.

— Бога ми, бива те да съчиняваш истории — изсмя се тя и сложи ръце на кръста си. — Ти си лъжец. Бях глупава да повярвам, че си нещо друго освен негодник.

Преди Ян да успее да я задържи, тя се спусна по стълбата. Щом стъпи на пода, грабна кошницата с яйца и побягна. Той понечи да я последва, но се опасяваше, че някой от хората на Хатуей може да се върне и да го забележи.

Лейвъри беше объркан. Поразяваше го разкритието, че той е първият мъж в живота ѝ. Разтърси глава. Навярно преценката му за много неща е била погрешна. За Пол например, който в крайна сметка не се беше възползвал от правата си на съпруг.

Ами Тейла? Припомни си нейната преданост към един мъж, чиято привързаност не беше достатъчно силна, за да я люби. В неговите прегръдки тя беше дала много повече, отколкото на законния си мъж. Но въпреки всичко отказваше да напусне Хатуей! Защо?

Навярно той се държеше добре с нея.

Ян реши засега да остави Пол и Тейла. Явно Танер Макшейн не беше в ранчото и трябваше да го потърси в Шубрака. Поне за известно време това щеше да го отвлече от обърканите му мисли за жената, която беше откраднала сърцето му.

Тейла остави кошницата с яйца в кухнята на Хонора и се уедини в стаята си. Хвърли се на леглото разплакана и заудря с юмруци по дюшека. Беше объркана и засрамена! Позволила бе на един случаен мъж, на един изкусен лъжец да я съблазни. Беше отговорила на страстта му!

О, как можа!

Сега той имаше основание да се надява на нови срещи.

Ян никога вече нямаше да я остави на мира. Сигурно Пол ще разбере и ще си го върне не само на нея, но и на сестра ѝ.

Младата жена се надигна и опипа халката на безименния си пръст. Омразата ѝ към Хатуей бе по-силна от разтърсващата я страст към ловеца. Би желала съпругът ѝ да е мъртъв и никога, никога да не бе срещала Ян Лейвъри.

О, ако родителите им бяха живи и тя можеше да се върне в Англия, където животът беше толкова по-спокоен и по-прост!

— Виада, нещата не се подреждат, както аз си представях — прошепна тя. Отиде до прозореца и се загледа в яркото синьо небе. — Може никога повече да не се видим, сестричке. И навярно така ще бъде по-добре за теб. Сега аз съм пропаднала жена. — Тя сподави риданията си. — Сигурно не съм по-добра от онези проститутки, които обикалят нощем улиците на Лондон и се продават на всеки, който може да плати.

Тейла отпусна глава. Образът на Ян отново изплува в съзнанието ѝ и това беше достатъчно, за да я изпълни със страстно желание.

Който обичаше толкова силно един мъж, правеше грях. Тогава Бог да я пази, защото тя обичаше Лейвъри с цялата си душа.

Пол надничаше от прозореца на една колиба и скришом наблюдаваше членовете на бандата си. Един от тях трябваше да заслужи достатъчно доверие, за да му възложи тази опасна задача. Едва ли щеше да му хареса, но нямаше да може да откаже, понеже парите щяха да го съблазнят.

Хатуей свали очилата си и разтърка очи с опакото на ръката, след което се отпусна на стола. Въздъхна дълбоко, облегна глава и затвори очи. Напоследък го обземаше чувство за постоянна несигурност, сякаш невидима примка бавно, но сигурно се затягаше около него.

Той пак разтърка очите си, като се опитваше да изтрие образа на Тейла от съзнанието си. Струваше му се, че тя е причината за неговите страхове. Сякаш единствено тя беше в състояние да заплаши цялото му съществуване. Но не можеше да събере достатъчно решителност, за да заповяда да я изпратят надалеч или убият. Нещо в нея го вълнуваше, проникваше дълбоко в душата му и му напомняше, че някога е бил друг човек и се е страхувал от Бог. Тя събуждаше нещо човешко у него.

— Подобни чувства са твърде опасни — каза си той, отвори очи и се загледа навън. — Но аз все още не мога да я убия!

Пол присви злобно очи.

— Но ако умра аз, ще трябва да умре и тя — прошепна той дрезгаво. Нямаше да я остави да изживее живота си с Ян Лейвъри. Знаеше, че тя ще отиде при него, ако няма съпруг, който да я задържа. Беше сигурен, че се е влюбила в този мъж още в деня, в който пристигна, когато се целунаха на кея. Беше уверен, че тя оттогава непрекъснато мисли за него, а и той също не я е забравил.

Веждите му се смръщиха. Посегна към бутилката и си наля чаша уиски. Трябваше да състави план и да избере човека, който да я убие след неговата смърт. Хатуей изпи питието на един дъх и тракна чашата на масата. Кой от хората му беше най-алчен? Кой беше готов да направи всичко за шепа злато? Стана и отново се загледа през прозореца. Погледът му се спря на Кенет Озиър, после си помисли за Ридж Уагнер, който беше заминал за Сидни, за да си отдъхне от разбойничеството. Тези двамата бяха основните кандидати за това мръсно дело. Скоро един от тях щеше да стане по-богат, отколкото някога си е представял!

Да, оставаше само да направи избора си.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Увита в халата си, Тейла седеше на ръба на леглото. Цялата трепереше, като гледаше Пол, изправен до нея, с чаша козе мляко в ръка. Свещта на нощното шкафче едва осветяваше спалнята. Пламъкът хвърляше странни танцуващи сенки по лицето на мъжа и му придаваше онзи зловещ израз, който така му подходеше.

Душата ѝ беше разтърсена от преживяното с Ян и сега едва издържаше присъствието на Хатуей. Не беше излизала, откакто се добра от конюшната в стаята си. Беше се надявала на малко усамотение, в което да изживее случилото се и да обмисли безотговорното си поведение към този мъж, в когото беше влюбена.

Но нима можеше да забрави, че е затворница на Пол и е винаги на негово разположение? Беше изгубила собствените си права в момента, когато напусна Англия.

— Лицето ти е много зачервено тази вечер, Тейла — каза мъжът, а бузата му нервно потрепваше. — Да не си стояла много на слънцето днес? Явно не само яйца си събирала.

Сърцето на момичето замря от страх. Дали Пол не знаеше на какво се дължи руменината ѝ? Играеше ли си с нея? Да не би да са хванали Ян, когато е излизал от конюшната?

Премаля ѝ от тази мисъл. Но ако го бяха заловили, навън щеше да се вдигне врява и тя щеше да чуе. Той никога не би се оставил да го хванат, без да се съпротивлява, а никакви изстрели не бяха нарушавали тишината на ранчото през този ден.

Не. Пол подпитваше просто така, за да я притесни. Искаше да ѝ покаже, че няма право на личен живот. Ако зависеше от него, той би следил всяка нейна мисъл, всяко чувство, всяко желание...

— Днес работих много из проклетото ти ранчо, благодаря — отсече Тейла троснато. — Аз съм ти робиня, нали? Работих с другите ти слуги цял ден — от сутринта до мръкване. Доволен ли си?

Мъжът стисна зъби и гневно, процеди:

— Ще бъда доволен, ако се възползваш по-добре от удобствата, които ти предлагам в тази ферма. Ти не си робиня. Робините не живеят в стаите на господаря и не си сменят копринените рокли всеки ден.

Тя го погледна въпросително:

— И защо ми предлагаш всичко това, като изискваш от мене същото, което искаш от слугите си? — гласът ѝ трепереше. Скръсти ръце на гърдите си и го загледа гневно. — Няма нужда да ми отговаряш. За момент забравих, че съм тук, за да ти предам представителност в очите на обществото. Измами Дейзи Оудъм. Ще измамиш и всички останали. Ще ми се, да им кажа що за ненормален човек си. Искам да се върна в Англия.

— Знаеш какво ще ти се случи, ако се разприказваш — изсъска Пол в лицето ѝ. — Ще се върнеш в Англия, наистина, но в дървен костюм. Искаш ли сестра ти да те посрещне в сандък от борови дъски?

Той ѝ тикна чашата с мляко.

— Сега изпий това и си лягай. Днес ми дойде до гуша от теб. Утре се дръж по-прилично или...

Тейла пребледня.

— Или какво? — ахна тя. Пол само ѝ посочи чашата.

— Изпивай го — изръмжа той. — Аз имам още работа. — И гневно излезе.

Младата жена остави млякото на нощното си шкафче и бавно съблече халата си. Легна си отчаяна и се сви на кълбо под завивките. Втренчено гледаше трептящото пламъче на свещта, а по бузите ѝ се стичаха сълзи. Тя се опитваше да не мисли за Хатуей и заплахите му. Отново в съзнанието ѝ изплуваха спомените за Ян и я погълнаха цяла. Като се изключеше краткото вмешателство на Пол, тя едва ли бе способна да мисли за нещо друго освен за миговете, прекарани в неговите обятия. О, така го обичаше!

Но какви бяха неговите чувства към нея? Защо така настойчиво се опитваше да я задържи? Обичаше ли я наистина? Дали не се беше спрял на нея, защото за него бе двойно предизвикателство и двойна победа — да отнеме жената на друг мъж?

Нищо чудно. Всеки ден в Австралия пристигаха толкова жени, които търсеха мъжка компания. За красив мъж като Ян не представляваше никаква трудност да си намери любовница.

Като се опитваше да се отърси от спомена за сладкото премаляване, до което я довеждаха устните и ръцете му, тя силно стисна затворените си очи. Но нищо не помагаше. Дори сега бе завладяна от чудните усещания на тези минути, сърцето ѝ биеше учестено. Любимият я беше отвел в рая. Знаеше, че колкото и да се бори с чувствата си, ако има възможност, тя отново и отново ще се подчинява на неговата страст.

Като легна по гръб на леглото, Тейла загледа тавана.

— Ян — зашепна тя. — Кой си ти, Ян?

Беше ѝ казал, че лови избягали затворници. Истина ли беше? Звучеше убедително!

И така да беше, тя изпитваше смесени чувства, като знаеше, че той преследва затворници, за да ги връща в Аделаида срещу заплащане. В мислите си се отвращаваше от човек, който изкарва прехраната си с лов на хора, но в същото време се прекланяше пред смелостта му да преследва опасни престъпници, всяващи страх в цяла Австралия. Но най-силно беше чувството на признателност към този мъж. Той закриляше не само тъмнокожите, но и белите хора.

Ако е човек на закона, разбира се!

Беше така уморена, така разпъната от противоположни чувства и мисли. Погледът ѝ падна на чашата с мляко.

Навярно това беше лекарството за нейното безпокойство. Пол ѝ го донесе, за да го изпие преди лягане и каза, че чаша топло мляко ще ѝ помогне да се отпусне.

Като търсеше отчаяно с какво да залъже сетивата си, за да изтрие спомена от прегръдките на Ян, Тейла протегна ръка и взе чашата. Помириса течността и се поколеба, защото не беше сигурна, че иска да пие козе мляко. Но чашата стопли дланите ѝ и този приятен допир я успокои. Топло мляко преди сън! Едва ли ще се различава много от кравето.

Младата жена отпи малко и веднага изтръпна, а лицето ѝ се разкриви в гримаса на отвращение. Козето мляко не приличаше на никое друго, което някога беше пила. То някак горчеше. Езикът ѝ тръпнеше от този вкус.

Но толкова ѝ се пиеше нещо топло, че тя си припомни какво я убеждаваше майка ѝ, когато като малка трябваше да изпие някое неприятно лекарство. Казваше ѝ да задържа дъха си, докато го

преглъща. Обясняваше ѝ, че ще ѝ бъде само от полза и изобщо няма да му усети вкуса.

Като последва съветите на майка си, погълна на бързи глътки горчивата топла течност, потръпвайки. Върна празната чаша на нощното шкафче и изтри устни с опакото на ръката си.

Не след дълго започна да премигва, защото ѝ се струваше, че свещта на шкафчето гори с двоен пламък. Разтърка очи и погледна отново. Сега виждаше три свещи вместо една и усещаше странна празнота в стомаха си.

Зави ѝ се свят. Тейла се взря в изпитата чаша.

— Да не ме е отровил? — прошепна тя и се свлече на леглото. Очите ѝ неволно се затваряха. Тялото ѝ отначало натежа, после странно се схвана, дишането ѝ стана равномерно и тя заспа дълбоко.

Започна да сънува. Плуваше в океана. Около нея кръжаха акули, от острите им зъби капеше кръв, очите им зееха кухо, а по телата им нямаше плът — само костите им стърчаха по оголените риби скелети. Ян плуваше зад тях, диво сечеше с ръце водата и се опитваше да я достигне, но оставаше на едно място. Някаква тъмна невидима сила го държеше неподвижен.

Тейла се опита да изпищи, но от устата ѝ не излезе звук.

После сънят ѝ я пренесе на сушата. Отново я заплашваха остри окървавени зъби, но сега те принадлежаха на глутница кучета динго. Бяха я заобиколили в Шубраците, ръмжаха с блеснали червени очи и настъпваха към нея. Застанал зад тях, Ян се опитваше да извади един от своите револвери, но той сякаш беше залепнал за кобура. Напразно го дърпаше! Мъжът я гледаше безпомощно и ужасено, докато кучетата свиваха свирепия си кръг около нея...

Внезапно кошмарът изчезна и Тейла се озова между съня и действителността. Остър вик беше разкъсал тихата австралийска нощ. Отначало си помисли, че писъкът е неин собствен, но го чу отново и се увери, че не е. Беше достатъчно будна, за да разбере откъде беше дошъл — някой викаше отвън, близо до къщата.

Цялата изтръпна, когато дочу нов, смразяващ кръвта вик. И още един. И още един.

— Трябва... да видя... кой... — шепнеше си тя, като се опитваше да раздвижи непослушните си крака. Успя да ги провеси отстрани на леглото, но ѝ се зави свят, погледът ѝ отново се беше замъглил.

Празната чаша на нощното шкафче заплува пред очите ѝ.
— Проклет да е! — ядоса се младата жена. — Той ме е упоил.

Обзе я решителност. Вдигна с ръце единия си крак и го постави на пода, после повтори същото трудно движение с другия.

Като трепереше и залиташе от слабост, Тейла се надигна и се насочи към прозореца отсреща. Нов остър, пронизителен писък накара косата ѝ да настръхне. Посегна да се задържи за перваза, но ѝ се зави свят и тя се строполи на пода. Дишаше тежко, главата ѝ лежеше на студените твърди дъски.

Бавно извърна очи към леглото. Трябваше да се върне обратно. Необходимо беше да си отспи. Няма друг избор.

Младата жена се влачеше бавно, тя стигна до кревата, сграбчи дюшека и се издърпа нагоре. Най-накрая легна, сви се и отново потъна в дълбок сън. Този път без кошмари.

Носеше се в безкрайно празно пространство, където цареше тишина и тъмнина.

Лунната светлина очертаваше силуета на самотен конник, който наблюдаваше фермата на Хатуей от близката скала. Танер Макшейн се наведе от седлото и се загледа надолу към ранчото. Мършавите му пръсти пригладваха плешивината на челото му, а устните му злоещо се усмихваха.

Той чу свистене на бич, който се впиваше в крехко тяло и женски писък. Тихичко се засмя. Пол се беше върнал към старите си навици. Познаваше това копеле като пръстите на ръката си. Този луд човек изпитваше по-голямо удоволствие да измъчва жените, отколкото да спи с тях. Доколкото можеше да си спомни, никога не беше виждал Хатуей да прибира жена в леглото си.

Мъжът слезе от коня, завърза го за клона на един евкалипт, коленичи и продължи да наблюдава нощния живот във фермата. Цял ден бе пресичал пътя на Ян Лейвъри и едва бе избягнал срещата очи в очи. Беше стигнал ранчото тъкмо навреме, за да забележи как Тейла влиза в конюшната със своята кошница за яйца. После я видя да излиза припряно, а Ян да се появява скоро след нея. Танер пак се закиска, сивите му очи заблещукаха при мисълта какво се е случило в хамбара. Би дал всичко, за да види как тази красива млада жена се съблича пред

снажния ловец. Дори сега се възбуждаше, като си представяше как двамата са се търкаляли в сеното.

— Е, тя със сигурност не е тук, за да прави същото с Пол Хатуей — прошепна затворникът, като гледаше с нарастващ интерес как извличат нечие безжизнено тяло от конюшните.

Лунната светлина му позволи да различи тъмната плът на аборигенско момиче. Беше гола, а по тялото ѝ имаше червени ивици, от които течеше кръв.

— Нито пък е тук, за да я третираш като тази туземка — рече си той и потръпна, като видя как метнаха тялото в един плитък гроб зад конюшните. — Чудя се колко гроба има вече там?

Танер отклони поглед и насочи вниманието си към къщата, където една свещ все още гореше и меката ѝ светлина струеше през дантелените завеси на френски прозорец. Отдавна наблюдаваше къщата и знаеше, че това е стаята на Тейла. Усмихна се замислено. Тя беше една от многото хубавици, които бяха спали в това помещение. Чудеше се докога ще остане в ранчото. От време на време някоя млада жена изчезваше и вече никой нищо не чуваше за нея.

Погълнаха го спомени за дните, когато двамата с Пол бяха неразделни. Яздеха заедно като членове на една рейнджърска банда. Всяваха ужас навсякъде, където се появяваха. Отвличаха повече жени-аборигенки от всички други банди, взети заедно, и джобовите им винаги бяха пълни. Тогава търговията с роби беше доходна. Сега от нея не се печелеше много, но изглежда Пол все още се занимаваше с нея.

Хатуей ставаше все по-алчен, спомни си Танер и сви ръце в юмруци. Престана да дели на две с приятеля си и вземаше лъвския пай от плячката. Най-накрая се спречкаха и Макшейн трябваше да го напусне и да поведе своя собствена банда.

Очите на разбойника блеснаха. Ех, славно беше да се опълчи срещу Пол, да бъде негов съперник. Той се засмя. Но после се намръщи, Беше загубил битката. Противникът му го прати в затвора, като си мислеше, че бившият му приятел ще гние там, докато той ставаше все по-богат и по-богат.

Танер Макшейн се изправи, постави ръце на хълбоците си и се засмя заплашително.

— Дойдох да ти отмъстя, Пол — изсъска той. — Но засега няма да те убивам. Първо ще ти открадна новата бяла кобилка. Не мога да се сетя за нещо по-опасно за теб. Вече едва намираш оправдания за жените, изчезнали от тази къща. Какво ще кажеш на Дейзи Оудъм сега? А?

Свали постелката си от коня, който беше откраднал от друга ферма, при това заедно с револвери и куршуми, както и дрехи, които прикриваха затворническата му външност и му придаваха представителен вид. Постла си на земята, постави пистолета до главата си и се изтегна по гръб.

Танер кръстоса глезени и се отпусна, дори задряма. Ех, да открадне тази хубава жена от Хатуей! Утре, когато Пол и бандата му тръгнат да вършат мръсната, си работа, той ще я отвлече. Усмихна се накриво. Кой знае? Може би тя ще хареса компанията му. По-добра е от тази на бившия му приятел. Тя не беше отказала да се търкаля в сеното с онзи ловец на престъпници, нали?

Мъжът се засмя отново и се унесе в сън, доволен от себе си и от начина, по който се подреждаха нещата.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Този ден Тейла шеташе машинално из голямата къща. Тя изнесе едно дървено корито през задната врата и го обърна на една страна. Водата се изля, като остави кръгчета пяна и бързо се просмука в сухата, напечена от слънцето, земя. Младата жена остави коритото, изпъшка и се изправи.

В този миг една яка ръка запуши устата ѝ, друга я сграбчи за кръста и дрезгав глас заплашително прошепна в ухото ѝ:

— Ако се дърпаш, ще ти извия врата като на пиле. Тъй че — кротичко. — Танер Макшейн се засмя тихо. — Никой не е останал в ранчото освен чернилките. И да пициш — няма полза. Оня будала сигурно си мисли, че няма как да избягаш. Кълна се, че те изнудва, за да стоиш тук. Защо иначе Ще му переш панталоните в тази мръсна луга? Доколкото мога да забележа, твърде си хубава, за да вършиш черната работа заедно с туземците.

Макшейн още по-здравео притисна талията ѝ и я накара да изохка от болка.

— Не съм тук за приказки — изръмжа той. — Дойдох, за да те отведа далече от този кучи син. Бих искал да му видя физиономията, когато открие, че те няма. Ще побеснее. Ще му пратя вест, че аз съм те отвлякъл. Това ще го накара да издере земята.

Сграбчена здраво, Тейла нямаше никакъв друг избор освен да върви с Танер, а той я мъкнеше извън имението. Тя отчаяно се оглеждаше с надеждата, че някой ще забележи отвличането ѝ. Но нападателят ѝ беше прав. Цялата ферма беше опустяла.

Къде бяха хората на Пол? Те сякаш изчезваха в негово отсъствие. Все пак някой трябва да е останал, за да надзирава нея и ранчото.

Толкова беше искала да се отскубне от пленничеството при Пол Хатуей, но не и на такава цена. Новият ѝ противник не беше по-добър от стария, само по-непознат.

Едва когато стигнаха скрития му кон и той я вдигна на седлото, тя успя да го разгледа по-добре. В похитителя ѝ нямаше нищо особено,

той съвсем не се различаваше от хората по кея в Аделаида. Беше облечен в панталони от кожа на кенгуру и риза, която беше пусната свободно и подчертаваше дългата му мършава фигура. Беше плешив, с крив нос и остър профил на ястреб. Тъмносивите му очи я гледаха доброжелателно. Само гънките около стиснатите му тънки устни издаваха, че е озлобен и напрегнат.

Погледът ѝ падна върху тежките револвери, препасани от двете страни на бедрата му, и тя изтръпна.

— Кой си ти? Защо искаш да ме отвлечеш? — попита тя със слаб гласец, когато той се метна на седлото зад нея. — Пол ще те намери и ще те убие.

— Значи си мислиш, че си много важна за онзи кучи син, а? — Танер сграбчи юздите и конят се завъртя в кръг. Заби пети в хълбоците му и го пришпори в галоп. — Няма да ми стигнат пръстите, за да изброи колко жени е измамил той и всичките са си мислели, че са много важни за него. — Мъжът се изкикоти. — Ти си само една хубава малка кукла и той ще побеснее, че са му я откраднали. Но се хващам на бас че ще те замести с друга за нула време.

Тейла пребледня.

— Ти ли си причината жените да изчезват от ранчото на Пол? — Конят рязко ускори ход и тя неволно се облегна на него, защото ръката му се стегна около талията ѝ. Къдриците ѝ се развяха, а роклята ѝ се вдигна над коленете. — Той казва, че са аборигените. Но си бил ти, нали? — Колкото и да ѝ беше трудно, тя се опита да се обърне и да го погледне. — Какво си направил с тях? Живи ли са? Никой нищо не знае.

Танер избухна в див смях:

— Аз да крада жени от Пол Хатуей? Ха-ха! Имам си по-важна работа.

— Но, сър, вие ме отвличате! — възкликна тя с широко разтворени очи.

Устните на мъжа се извиха в лукава усмивка.

— Ами да, точно това правя — кискаше се той. — Точно това правя.

— Но защо? — младата жена не знаеше как да се бори със страха си. — И кой сте вие?

— Няма значение кой съм и как се казвам. — Танер насочваше коня все по-навътре и по-навътре в Шубраците. — Но след като вече си при мен, смятам да се позабавляваме. Доста месеци минаха, откакто за последен път меко женско тяло се е притискало до твърдите ми кокали. Трябва да си наваксам, не мислиш ли?

Паника обхвана Тейла. Тя задраска по ръката му, но хватката около кръста ѝ дори не се охлаби. Тогава се извърна и започна да удря по гърдите му с юмруци, но ефектът беше същия. Той просто я гледаше от горе на долу и се кикотеше през цялото време.

Нищо не можеше да направи. Конят галопираше напред, а красивата зеленина на Шубрака се носеше край тях. Бяха изминали много път, тялото ѝ вече я болеше от бързата, продължителна езда, когато Танер дръпна юздите и спря коня край един от завоите на река Мъррей.

Отведе жребеца до водата и го остави да пие свободно. После се обърна към момичето. Очите му блестяха. Разхлаби колана си и го пусна на земята, после засъбува панталона си. Показа се калъф с нож, превързан на кръста му.

— Ела, сладка моя — рече той и простря ръка към нея. — Нека да ти доставя същото удоволствие, което получи вчера в конюшната. Позволи ми да ти дам няколко урока, които не може да ти покаже Ян Лейвъри. Аз съм пълнокръвен австралиеца, мадам. Ние в Австралия знаем да любим по-добре от най-добрия американец.

Лицето на Тейла пламна. Тя сложи длани на бузите си, опитвайки се да скрие руменината си.

— Видял си ме вчера? — ахна тя. — Знаеш, че Ян е бил в конюшната?

— Мислиш, че ще се скриеш, така ли? — хилеше се подигравателно Макшейн. — Скъпа, имам очи и на тила си, знаеш ли?

Той ритна събутите бричове настрана.

— Ела, кукло. Ела при мен.

Жената се вцепени от страх. Започна да отстъпва, но той коленичи, извади един от револверите си и го насочи към нея.

— На твоето място не бих се опитвал да бягам — предупреди я той. — Носи ми се слава на отличен стрелец. Не те съветвам да проверяваш.

Тейла замръзна на място. Погледът ѝ отначало се прикова в дулото на пистолета, после попадна на оръжието, което все още висеше на кръста му. „Ножът!“ — проблесна в съзнанието ѝ. Само ако можеше да го вземе! Единственият изход беше да се преструва и да го накара да мисли, че е готова да му се подчини.

Като се насили да се усмихне, тя тръгна към него, разтърси коси и те паднаха като тежко наметало по крехките ѝ рамене. Пристъпваше бавно и се усмихваше изкусително.

— Имаш слава на добър стрелец — каза тя. — Аз пък, сър, съм любезна с мъжете, които ми допадат. Ти започваш да ми харесваш. Силен си. Смел си. Какво друго може да иска жената от един мъж? — Гласът ѝ стана подигравателен. — Ян Лейвъри е нищо в сравнение с теб.

Застана до него. Ужасно се страхуваше, че ще я сграбчи и повали, преди да успее да хване ножа.

— Погледни се само — Тейла сложи ръка на кръста му. — Не съм виждала по-добре сложен мъж. Сигурна съм, че жените си умират по теб. — Тя плъзна ръка надолу.

Мъжът преглътна. Трудно се сдържаше, но не можеше да я спре тъкмо сега.

— Точно така, мила, точно така — прошепна дрезгаво той. — Продължавай така и ще видиш, че Танер Макшейн ще бъде добър към теб.

Името му за момент отвлече вниманието ѝ, стори ѝ се, че го е чувала преди, но нямаше време да размишлява. Бързо откопча калъфа, сграбчи ножа и — без да мисли дали ще го нарани, или ще го убие — замахна! Острието се вряза в горната, мускулеста част на дясната му ръка.

От раната шурна кръв, затворникът изкрещя и изпусна револвера. Жената го грабна, вдигна и тежкия колан и побягна през Шубраците. Чуваше как той кълне подире ѝ, но знаеше, че няма да я последва веднага. Първо трябваше да се погрижи за раната си. Щеше да изгуби много кръв, ако не я пристегнеше навреме. Дано само успее да избяга достатъчно далеч и да се скрие. Пък и да я настигне, оръжието му беше у нея.

Коланът с пистолетите ѝ тежеше, полата се оплиташе в краката ѝ. Внезапно се спъна и се просна на земята. Полежа малко, като

охкаше и събираше сили. Тогава дочу шум в гъсталака. Страхът, че преследвачът ѝ ще я настигне и ще връхлети върху нея с коня си, бързо я изправи на крака.

Огледа се и едва не припадна от ужас. Видя, че е заобиколена от глутница кучета динго, които ѝ се зъбеа заплашително. Полудяла от страх, тя загуби представа дали сънува или кошмарът ѝ се сбъдва. Дивите зверове заръмжаха и започнаха да се приближават. Коланът натежа в ръката ѝ и ѝ напомни, че има оръжие.

Револверите. Никога не беше стреляла с толкова тежки пистолети. Щеше ли да се справи? Или беше по-разумно да бяга? Не, едва ли беше възможно. Кучетата щяха да я настигнат с няколко скока. Навярно ако успее да убие едно от тях, останалите ще се разбягат. Възможно е дори само шумът от изстрела да ти изплаши.

Пръстите ѝ трепереха. Измъкна един пистолет от кобура. Вдигна оръжието и се постара да го държи стабилно. Сложи пръст на спусъка и натисна. Тласъкът от изстрела я накара да изгуби равновесие, Отново се отзова на земята, но се изправи веднага.

Всички кучета се разбягаха със скимтене освен едно, което продължи да се промъква към нея. Тейла не успя да стреля повторно. Псето скочи, впи зъби в лявата ѝ ръка и я събори.

Болката я прониза като светкавица. Тя изпищя и сякаш в отговор на нейния писък есна изстрел. Тялото на животното се загърчи в конвулсии, челюстите му се разтвориха и то тупна тежко на земята до нея.

Замаяна и почти в истерия, младата жена видя как от Шубраците се появи Лейвъри. Колтът в ръката му още димеше, острият мирис на барут я накара да се опомни.

— Ян? — ахна тя, хванала окървавената си ръка. — Ти го уби!

Ловецът плъзна револвера обратно в кобура и се затича към нея. Като коленичи на едно коляно, той пое ръката ѝ и разгледа раната.

— Лошо разкъсване — каза той сериозно. — Ще трябва да го види лекар. — Пъхна ръка под полата ѝ и съдра ивица от памучната ѝ фуста. Погледна я с крайчеца на очите си и се зае да бинтова ръката ѝ.

Лицето на Тейла се кривеше от болка, докато превързваше раната.

Той отново бе тук, за да я спаси!

— Благодаря ти, Ян — прошепна тя, а сълзи избиваха в ъгълчетата на очите ѝ. — Ти отново дойде навреме, за да спасиш живота ми. И защо го правиш? Държах се толкова зле с теб!

— Да, наистина понякога се държеше ужасно. — Той продължаваше да увива грижливо ръката ѝ. — Но, Тейла, познавам кога ме лъжат. Мила моя, ти умееш да се преструваш, но не чак толкова добре. Знаех, че трябва да бъда търпелив и да чакам, докато разбере защо безразличието ти към мен е толкова голямо, че човек не може да му повярва.

Тя не искаше да се издаде, че присъствието му я вълнува силно, затова бързо смени темата.

— Мъжът, който ме отвлече, онзи ужасен Танер Макшейн, искаше да ме изнасили.

Ян впери в нея тъмните си очи.

— Значи онзи проклет кучи син е виновен за всичко това?

— Ти го познаваш? — учуди се Тейла, после ахна. — Боже мой! Сега си спомням къде съм чувала името му. Това е човекът, за когото ми говореше вчера. Избягалият затворник, когото преследваш. Значи наистина си бил в ранчото, за да ме пазиш от него.

— Нали ти казах — изсумтя ловецът неловко, като завърза крайчетата на бинта. — Точно него имах предвид.

— Но Ян, след като си го следил, как позволи да се случи всичко това? Къде беше?

— Не бях близо до фермата, когато се е промъкнал там. — Той ѝ помогна да се изправи. — Бях по следите му, но ги изгубих вчера в Шубрака. Случайно бях наблизил, когато чух изстрела.

Мъжът погледна дивия звяр в краката си — очите на кучето бяха замръзнали и гледаха безизразно нагоре.

— Добре, че дойдох навреме. Ти не умееш да стреляш. Това нещо щеше да те разкъса със сигурност.

Тейла потрепера. Пусна ръката му, но веднага се облегна отново на него, защото ѝ се виеше свят.

— Не се чувствам добре — каза тя със слаб глас и затвори очи.

Ян я подкрепи и се взря над рамото ѝ в гъсталака. Тревожеше го мисълта за Танер Макшейн, но първо трябваше да се погрижи за жената. Двете хиляди лири награда за залавянето на каторжника можеха да почакаат.

Вдигна я на ръце и я понесе към коня.

— Как успя да му избягаши? — запита той загрижено. — Къде е той сега?

Тя му се усмихна измъчено.

— Използвах старите трикове от книжките — призна си тя. — Преструвах се, че съм съгласна да се любим. Но щом си свали панталоните, аз моментално го обезвредих. Грабнах собствения му нож и прободох ръката му. — Усмивката ѝ изчезна. — Но после трябваше да бягам с всички сили. — Тейла пак се засмя. — Задигнах му колана с револверите, но не знам къде е той сега. Сигурно лежи и кръвта му изтича.

— О, ти си ранила това копеле! — възкликна радостно Лейвъри, докато я настаняваше удобно на жребеца.

— Да, но не много сериозно. — Тя хвана ранената си ръка, като внимаваше да не я удари в седлото. — Нямах достатъчно кураж да... да го пробода в сърцето.

— И това, което си направила, е било достатъчно, за да го спре. — Ян се метна на седлото зад нея. — Изисква се много смелост за такова нещо, Тейла.

— Моята не е достатъчно, изглежда — възрази тя. — Сега трябва все още да мислим за него.

Отново ѝ се зави свят. Тя наклони глава.

— Наистина не се чувствам добре. Лошо ми е... на стомаха.

— Ще те отведе обратно до ранчо Хатуей — отвърна Лейвъри и подкара жребеца.

— Ще ме върнеш там, без да спориш? — Младата жена не можеше да повярва. Обърна се, за да го погледне в очите. — Наистина? Без колебание ли ще ме отведеш там?

— Това е най-близката къща наоколо — гласът му беше безизразен. — Няма друг избор. Това ужасно ухапване трябва да бъде прегледано от лекар.

— Но ако Пол ме види с теб и те застреля без предупреждение?

— Защо ще стреля по мен, като вижда ясно, че те връщам в ранчото? Аз не те отвличам! — възрази Ян.

Той сведе поглед към нея, протегна ръка, хвана нежно брадичката ѝ и повдигна главата ѝ.

— Този път, но само за малко, Тейла, ние двамата с Хатуей ще забравим, че сме противници. Твоето здраве е по-важно от всичко.

Устните им се сляха в сладка целувка, после жената се отпусна в прегръдките му и двамата препуснаха покрай евкалиптовите дървета, под учудените погледи на коалите.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Пол се наведе над коритото и сложи ръка на дъното му.

— Сухо — изръмжа той. Хората му стояха около него и мълчаха виновно. — Съвсем сухо е. — Блъсна коритото и коленичи на земята. Прекара пръсти по побелялата ѝ повърхност, там, където беше попила водата. По тях полепна сух прах. — Тейла отдавна я няма, щом и земята е успяла да изсъхне. — Той се изправи. Изтри ръка в бричовите си и се загледа в далечината, където тъмнееше Шубрака. — Не може да е стигнала далече. Нито един кон не липсва в конюшната. Трябвало е да върви пеш. — Веждите му се свиха и дълбока бръчка се вряза между тях. — Освен ако не е отвлечена. — Отново огледа мъжете един по един. — Тези, които останаха тук, в ранчото, не забелязахте ли нещо необичайно? Не чухте ли нещо?

Всички завъртяха отрицателно глави. Пол свали очилата и разтърка очи с опакото на ръката си.

— Никой нищо не вижда, никой нищо не чува, когато мене ме няма — ядоса се той. — Това изглежда много подозрително. — Мъжът отново нагласи очилата на носа си. — Но за това ще говорим по-късно — отсече той и тръгна към коня си. — На конете, джентълмени! — викна Пол през рамо. — Отиваме да намерим тази малка лейди и да я върнем вкъщи. — Сложи крак в стремето, метна се ловко на коня и започна да го разтъпква, докато чакаше другите да го последват. — Ще се разделим — извика той и посочи към Шубраците. — Кенет Озиър, тръгваш с хората си в тази посока и ако попаднете на Тейла, дайте два изстрела във въздуха. Ще чакате да дойда при вас. Искам да дам един малък урок на моята, хъм-хъм, съпруга и предпочитам да съм далеч от бдителните очи на аборигените в ранчото. Те и без това имат какво да разказват за мен. Няма нужда до се прибавя масло в огъня. Току-виж някой от тях успял да избяга.

— Слушам, сър — отговори Кенет. — Считайте го за изпълнено.

Нетърпелив да се впусне в преследване, Пол дръпна юздите и шибна коня. Прах се изви под копитата на жребеца. Хората му

препуснаха след него. Добитъкът се пръсна, овцете се разблеяха, докато те пресичаха имота. Тропотът на конските подкови отекваше след тях.

— Добре ли си? — попита Ян и забави хода на жребеца. — Много ли те заболя? — Току-що бяха прескочили един паднал клон и Тейла изохка при рязкото тръсване.

— Добре съм — излъга тя. Ръката ѝ пулсираше под стегнатата превръзка. После погледна напред. — Колко още остана?

— Нямаш търпение да го видиш, нали? — подметна ловецът и намръщено отвърна на учудения ѝ поглед. — Не можеш да останеш дълго без него.

Младата жена не можеше да повярва на ушите си. Досега той трябваше да е разбрал, че Пол ни най-малко не я интересува, колкото и да се преструва, че му е вярна. Но гласът на Ян тежеше от сарказъм, очите му хвърляха искри.

Тя не можеше да го разубеди, да му разкрие, че сега мрази съпруга си повече от всякога. Твърде много неща зависеха от нейното мълчание. Чудеше се какво си мисли Хатуей сега. Със сигурност не смята, че е избягала сама. Той знаеше колко силен коз държи в ръцете си: благополучието на Виада! Навярно е предположил, че жена му е отвлечена. Но от кого? Това сигурно е истинска загадка за него. Той ще преобърне земята, за да открие нея и нейния похитител.

— Жадувам да сляза от коня и да вляза в топла баня — въздъхна Тейла. — Разбира се, и ръката ми трябва да се лекува. — Тя потрепера. — Тези кучета динго... появиха се толкова неочаквано... просто изневиделица...

Прекъсна я тропот на приближаващи коне. Скоро видя конниците и разпозна водача им. Вкопчи се уплашено в Ян.

— Хатуей — отбеляза той глухо, дръпна юздите на жребеца и зачака с ръка на револвера.

Пол изви коня си и спря до тях, като ги гледаше изпитателно.

— Е, хубаво. Добре сте си вие двамата! — нервен тик придърпваше лявата му буза. Наведе се по-близо. — Лейвъри, доколкото разбирам, не си ти отговорен за открадването на жена ми, иначе щеше да яздиш в обратна посока. Къде я намери? С кого?

— Мисля, че си чувал за Танер Макшейн? — многозначително произнесе ловецът.

Името стресна Пол. Той се изпъна:

— Кой не е чувал за това копеле?

Присвил очи, той си припомняше нощта, в която беше устроил клопка на бившия си приятел. Макшейн помагаше да приберат добитъка му, който нарочно беше откаран извън пасищата, за да могат да го обвинят в кражба.

Хатуей си мислеше, че неговият бивш съратник и съперник вече е изгнил в затвора. Но явно нямаше достатъчно сигурен затвор за типове като него.

— Е, добре, именно той е влязъл в имението ти посред бял ден и е отвлякъл Тейла. — Ян оглеждаше мрачните лица на конниците зад Пол. — Хората ти май ги мързи да си гледат работата.

Хатуей намръщено погледна хората си през рамо и отново се обърна към двамата. Забеляза превръзката на ръката на младата жена. През плата беше избило кърваво петно.

— Танер ли направи това? Къде е той сега?

— Аз го прободох с ножа му, но докато бягах от него, ме нападна глутница кучета динго — отвърна Тейла. И, като мразеше собствените си думи и се стараеше да не го гледа в очите, добави: — Пол, моля те, отведи ме вкъщи.

Почувства как зад нея Ян се стегна и разбираше защо. Отново беше предпочела Хатуей пред него. Този път обаче имаше основателна причина — ръката ѝ се нуждаеше от незабавна помощ.

Очите на съпруга ѝ светнаха. Той долепи коня си до техния.

— Подай ми я — рече той на ловеца и му отправи самодоволна усмивка.

Прехвърлянето беше извършено. Стана ѝ неприятно, когато Пол я прихвана здраво през кръста и я настана плътно на седлото пред себе си.

— Казваш, че си промушила Танер? — Хатуей наведе глава към нея.

— Да, но само в ръката. — Съжаляваше, че не е замахнала към сърцето му. Не ѝ стигаше съпругът ѝ, а сега трябваше да се бои и от този каторжник, да живее в непрекъснато напрежение. Той едва ли ще

се успокои, докато не я хване отново, но този път най-вероятно щеше да я убие.

Пол се разсмя.

— Ти си го сразила с този удар! Сега всеки ще знае, че го е надвила една жена, а за мъж като Макшейн това е по-лошо от смърт. Няма какво да го мислим. Съмнявам се, че ще се появи отново в ранчото. Ще го е страх да не му се смеят.

После се обърна към Ян:

— Що се отнася до тебе, ти сигурно си минавал наблизко съвсем случайно, нали?

— Имам много причини да обикалям тази част на Шубраците. — Лейвъри се наместваше на освободеното от жената седло. — И нито една, която да искам да споделя с тебе. — Кимна тъжно на Тейла, после погледна мрачно съпруга ѝ. — Не е ли най-добре да се връщате по-бързо в ранчото? Ръката ѝ се нуждае от грижи.

— Не е необходимо да ми казваш какво и как да правя — процеди през зъби Пол, плесна с юздите коня и го подкара. — Лейвъри, стой далече от моята ферма, чуваш ли? — викна той през рамо. — Там няма нищо, което да ти принадлежи!

Чувствайки, че сякаш отново я хвърлят в злокобната пропаст на ада, младата жена премигваше с насълзени очи.

Тръпки побиха Ян, когато чу победоносния гърлен смях на Хатуей. Известно време се взираше след тях, после обърна коня в обратна посока. Отново беше принуден да се раздели с Тейла.

— Но само засега — прошепна той, — само засега. Реши пак да тръгне по дирите на Макшейн. Не беше възможно да е стигнал далеч в това състояние. След това трябваше да се върне в Аделаида. Този път ще си е заслужил двете хиляди лири. Проклетият престъпник ще извади късмет, ако не го застреляше по пътя за затвора.

Препускаше в галоп, докато не стигна до добре познатата му местност — тук беше намерил младата жена, заобиколена от дивите кучета. След това подкара по-предпазливо, като търсеше следи, които да му посочат къде се е разиграла схватката между Танер и Тейла.

Скоро откри мястото — голяма червена локва в тревата.

— Неговата кръв — прошепна си Ян. — Значи тук е бил ранен. — Разтърка вежди, като се озърташе озадачено. — Но къде е той?

Дали е имал достатъчно сили, за да се качи на коня си и да се отдалечи?

Закри очи от слънцето и се взря в гъсталака. Изохка и косите му настръхнаха.

— Боже мой! — стъписа се той. Гледката беше ужасяваща — десетина кучета динго бяха наобиколили един паднал кон и го ръфаха.

— Трябва да е жребецът на Танер — промълви Ян и запуши уста с ръката си. Имаше чувството, че ще повърне.

— Означава ли това, че вече са разкъсали ездача му?

Ловецът реши, че е най-добре да си тръгва. Не биваше да остава повече край тези озверени кучета. Нямаше начин да провери какво се е случило с Макшейн.

Такъв му бил късметът.

Застанал мирно пред Пол, Кенет Озиър слушаше внимателно инструкциите му.

— Ясно ли ти е какво се иска от тебе, момко? — завърши Пол и постави ръка на рамото му.

— Искате да се опитам да се вмъкна сред приятелите на Ян Лейвъри, така че да мога да поразпитам и да разбера с какво всъщност се занимава. — Кенет сложи ръце на пистолетите си. — Искате да разбера дали е хвърлил око на съпругата ви.

— Да, нещо подобно — измърмори Пол. — Ако е необходимо, ще яздиш коляно до коляно с Ян и другарите му по занаят, но трябва да разбереш какво замисля.

Младият мъж се намръщи:

— Чувал съм, че Лейвъри обикновено се движи сам, ако не се броят тъмнокожите. Той е много необщителен.

— Е, да, в повечето случаи — кимна Хатуей. — Но има мрежа от верни приятели, които са готови да се отзоват при първо повикване. Ти ще станеш един от тях, Кенет. Разбираш ли?

— Приятел на това копеле? — разгорещи се момъкът. — Че той не е нищо друго освен един кучи син, който аз по-скоро бих...

Пол не можа да сдържи смеха си.

— Значи е вярно, че двамата сте се спречкали в кръчмата? — Той явно беше доволен. — Добре. Тъкмо имаш причина да го преследваш докрай.

— Лейвъри може да не иска такива като мен близо до себе си — съмняваше се каубоят.

— Не се безпокой — сърцето му е широко — увери го господарят му. — Дръж се като човек без цент в джоба и без приятел на този свят. Това ще има успех. Преди да се усетиш, ще се окажеш сред приятелите му. — Кенет измъкна пистолет от кобура, превъртя го на пръста си и самодоволно се ухили.

Свеж нощен въздух нахлуваше през отворените френски прозорци и изпълваше стаята на Тейла със сладък аромат на цветя. С коса все още мокра от банята, с кичури, полепнали по бузите, тя лежеше на огряното от луната легло и обмисляше събитията от изминалия ден. Ако Ян не беше пристигнал навреме, сега щеше да бъде мъртва. Туптящата болка в ръката ѝ постоянно ѝ напомняше колко много му дължи. А тя не можеше да му даде нищо.

Като се обърна настрани и присви крака под памучната нощница, тя трескаво потръпна. Челото ѝ гореше. Раната от ухапването не беше почистена навреме и сигурно беше инфектирана.

Затвори очи и се унесе в неспокоен сън. Кошмарите бързо я налетяха. Тя тичаше. Преследваха я стотици динго. Кръв капеше от зъбите им. Без дъх, изгубила последни сили, тя падна на земята и зачака кучетата да скочат върху ѝ...

Тейла изплува от зловещия сън, мека ръка докосваше челото ѝ. Лунната светлина обливаше стаята и тя можа да види едно усмихнато мургаво лице, с големи тъмни очи, надвесено нежно над нея. Кошмарът изчезна.

— Хонора дойде да ти помогне да се почувстваш по-добре — аборигенското момиче се обърна към един леген с вода, извади от него кърпа и след като я изцеди, грижливо я постави на челото на младата жена. — Ти си гореща. Този студен компрес ще те охлади.

— Хонора, ти говориш английски. Кой те научи? Пол? Отделял е време да те учи?

— Пол Хатуей не е учил Хонора. Хонора е приятел на Ян — меко отвърна момичето, като гледаше в мокрия плат на челото ѝ. — Той ме научи на английски. Казвам ти това сега, защото вече знам, че и ти си му приятел.

Тейла се надигна на лакът и се вторачи в туземката.

— Откъде си разбрала това? — запита тя предпазливо, като не знаеше вече кому да вярва.

Тъмните очи на момичето се сведоха надолу.

— Хонора вижда всичко — усмихна се тя на бялата жена. — Аз гледах как Ян те отвежда от ранчото, после пак те връща. Видях как се срещаш с него в конюшната.

Лицето на Тейла пламна. Тя извърна глава, за да скрие руменината си. Господи, сякаш всеки знаеше за срещата ѝ с Лейвъри! Първо онзи ужасен Танер Макшейн, сега и Хонора! Възможно ли е Пол да не знае?

— Баща ми се казва Хоуки и е най-добър приятел на Ян — продължи тъмнокожата девойка. — Хората на господаря ме отвлекли и ме довели тук насила. — Хонора топна кърпата във водата и пак я извади. — Пол Хатуей е убил майка ми — рече тя, като изцеждаше плата с такъв израз, сякаш извиваше врата на мъжа, за когото говореше.

Тейла отстрани ръката на момичето, която посягаше да сложи отново студената кърпа на челото ѝ. Седна и се наклони до самото лице на това удивително създание.

— Хонора, защо не избягаш в Шубраците? — попита тя. — Знаеш, че е възможно. Хората на Пол ги мързи да си гледат работата. Всички роби могат да избягат, стига да опитат. — Младата жена сложи ръка на тънкото мургаво рамо на момичето. — Защо не се обади на Ян, когато той беше тука?

В очите на аборигенката, невинни и широко разтворени, се четеше отдавнашен и дълбоко затаен страх.

— Ти вече бяга и винаги се връщаше — отвърна тя. — Защо? Мисля, че теб те задържа същото, поради което никой от нашите хора не се опитва да се измъкне. Страх! Страхуваме се от смъртта! Сигурно си разбрала вече, че Хатуей е долен и побъркан човек. Мрази всички жени, особено аборигенките. Обвинява моя народ за всичко, дори за това, че не може да бъде мъж.

— Импотентен? — ахна Тейла. — Пол е импотентен? Затова ли никога не се е опитвал да спи с мен?

— Нито с която и да е друга жена. — Хонора седна на леглото до нея. Гледаше пълната луна навън и говореше. — Някога, преди много луни, този зъл мъж се сражавал с аборигените и избивал нашите хора.

Един от тях го ударил с тояга в слабините. Оттогава той изгубил мъжката си сила и диво ни намразил. Излива злобата си най-вече върху жените, понеже не може да бъде мъж. — Тейла слушаше смаяно. — Омразата му стига до лудост. — Гласът на девойката потрепера. — Малцина знаят неговата тайна. Открих я съвсем наскоро. Той бичуваше едно аборигенско момиче. — Хонора закри устни с ръка, сълзи пълнеха очите ѝ. — Докато я шибаше жестоко, ѝ крещеше тези неща и продължаваше да я удря, и да я удря.

Потресена от такова разкритие и преизпълнена със съчувствие към Хонора, младата жена не можеше да намери думи. Този мъж, комуто тя се стараяше да остане вярна, който претендираше да ѝ бъде съпруг, беше долен и извратен човек. Всеки нов ден ѝ донасяше нови доказателства за това. Все по-трудно и по-трудно ѝ ставаше да се надява на някакво бъдеще. Не можеше да очаква добра съдба за себе си.

— Хонора трябва да тръгва — рече аборигенката и стана. — Казах твърде много. Ако Пол разбере, ще ме пребие до смърт.

И преди Тейла да успее да я задържи, тя вече беше излязла. Понечи да я последва. Като придържаше ранената си ръка, се надигна от леглото, но замръзна на място. На вратата внезапно се беше появил Пол с чаша козе мляко в ръка.

Очите му, присвити до тесни цепнатинки, я гледаха през стъклата на очилата.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Тейла легна, придърпа едно одеяло и се уви с него до брадичката. Пол се изправи до нея край леглото. Тя се питаше дали е срещнал Хонора на идване и дали подозира за техния разговор.

Тежкият му, студен поглед ѝ даде да разбере, че не е дошъл, за да се осведоми дали се чувства по-добре. Беше се погрижил ухапаната ѝ ръка да бъде старателно лекувана, но само защото я искаше жива за своите собствени цели — слава богу, че поне не бяха сексуални.

Хатуей се наведе, подпърпа ръка под главата ѝ. Като я повдигна от възглавницата, допря чаша до устните ѝ.

— По дяволите, искам да съм сигурен, че тази вечер ще си изпиеш млякото — заплашително изруга той. — Омръзна ми да се чудя къде можеш да отидеш и какво може да ти се случи. Тази нощ ще спиш дълбоко.

— Не! — молеше се Тейла почти задавена, докато той я насилваше да пие. Дърпаше се и преглъщаше, докато страхът да не се случи нещо ужасно, а тя да спи упоена, надделя над страха ѝ от Пол — тя замахна и изби чашата от ръката му. Стъклото се счупи в ръба на леглото, а млякото се разля по одеялото.

Пол зина от изненада. После я зашлеви през лицето с такава сила, че тя се претърколи, присви се и се разхълца.

— Караш ме да съжалявам, че те избрах сред останалите в „Оудъм“ — изръмжа той през зъби. — Но да бъда проклет, ако се оставя да ме разиграваш. Изпи достатъчно мляко, за да ти се доспи! — Сви юмрук и го тикна в лицето ѝ. — По дяволите, Тейла, заспивай или ще се върна и ще те вържа за леглото. Имам си достатъчно работа и не мога да се бавя цяла нощ.

Младата жена се дръпна в ъгъла на леглото и отново се уви плътно с одеялото. Гледаше оттам като уловено зверче, докато Хатуей не излезе от стаята. После отметна намокреното с мляко одеяло, обърна се по корем и заудря дюшека с юмрук.

— Мразя те! — изкрепя тя. — О, как те мразя!

Летаргична замая завладя сетивата ѝ. Щом затвори очи, почувства облекчение и отплува далече... далече... в страната на сънищата.

Не можа да спи дълго. Събуди я писък. Изправи се в леглото и се взря в отворените френски прозорци. Втори писък прониза нощния въздух. Макар и замаяна и отмаляла, тя си припомни неотдавнашния разговор и се разтревожи за Хонора. Дали Пол не е видял, че момичето излиза от спалнята? Нея ли наказва сега? Хонора ли пищи?

Краката ѝ не се подчиняваха, коленете ѝ трепереха, виеше ѝ се свят, но Тейла се насилваше да върви, докато стигна до френските прозорци. Облегна се на тях с цялата си тежест и се подаде навън. Като внимаваше да остане в сянката, извън лунната светлина, тя се загледа в раздвижването на двора.

Стори ѝ се, че все още спи, че сънува или халюцинира под въздействие на наркотика. Но колкото повече гледаше, толкова повече се убеждаваше, че сетивата ѝ не я мамат. Сърцето ѝ болезнено се присви и проклятие към Пол Хатуей се изтръгна от устните ѝ. Той стоеше пред вратата на конюшната с дълъг бич в ръка, а хората му вкарваха в помещението няколко жени-аборигенки със завързани отзад ръце.

Внезапно една от жените отказа да върви и изрази презрението си към Пол, като се изплю в лицето му.

Ужас обзе Тейла, стомахът ѝ конвулсивно се присви — един от наемниците на Пол заби камата си в гърдите на жената и тя се свлече на земята.

Момичето извърна глава от ужасната сцена.

— Трябва да се махна оттук! — идеше ѝ да крещи. — Трябва да бягам. Пол е прокълнат! Това място е прокълнато!

Успя да се добере до леглото, седна на ръба и се опита да овладее световъртежа и слабостта си. Одеятото влажнеше от разлятата течност. Права беше да подозира, че Хатуей отново е сложил нещо в млякото. Добре, че не изпи цялата чаша. Значи той я упоява, за да не може да види какво става в двора.

Убийствата...

Побоищата...

— Да бягам! — шепнеше си тя. — Трябва да бягам!

Похлупи лицето си с ръце.

Но какво ще стане с Виада?

Вратата проскърца. Тя се обърна изтръпнала и въздъхна с облекчение, когато видя Хонора.

— Не мога да издържам повече тук — изхълца тя и се хвърли отчаяно към нея. — Току-що видях как убиха братовчедката ми. Трябва да избягам! Ти трябва да дойдеш с мен.

Тейла също трепереше, очите ѝ бяха разширени от ужас.

— Да, да — задъхано рече тя и вдигна очи нагоре. — О, моля те, Виада, прости ми! Трябва да избягам. Вече не мога да издържам на това място. Всичко, което видях тази нощ... целият този ужас.

— Пол и хората му тръгнаха нанякъде — прегърна я тъмнокожото момиче. — Изчаках, докато се убедя, че са заминали, и тогава дойдох при теб. Ако някога успеем да се измъкнем оттук, то ще бъде тази нощ. — После зарови глава в прегръдките ѝ и се разрида отчаяно. — Братовчедката ми! Скъпата ми братовчедка!

Стаята се въртеше пред очите на Тейла. Тя се притисна към Хонора.

— Пак е сложил нещо в млякото ми. — Вдигна ранената си ръка. — И ръката ме боли.

Туземката погали нежно челото ѝ.

— Да, знам. Но треската ти е преминала. Трябва да бързаме.

— Но къде можем да отидем? — питаше се младата жена, докато събличаше нощницата, за да облече една рокля от кенгурова кожа, която аборигенката беше донесла за целта.

— Ще отидем в къщата на Ян в Шубраците. Той ще ни закриля.

Тейла нахлузи меката рокля през глава, разглади я по извивките на тялото си и погледна недоверчиво момичето.

— Ян? Казваш, че той има къща в гъсталака.

— Да, там ще бъдем на сигурно място — уверено рече Хонора, като коленичи, за да завърже мокасините на краката ѝ.

Откритието, че Лейвъри е отседнал трайно някъде, изненада Тейла, но тя не го прие сериозно, защото смяташе, че „къщата“, за която говори момичето, е просто някоя сламена колиба, като тази на Хоуки. Но тя щеше да бъде добро убежище, място, където ще бъде защитена от Пол Хатуей. Засега изглежда Бог оставаше единствения защитник на сестра ѝ.

Хонора скочи на крака. Отиде до прозореца, огледа внимателно двора, после се втурна към бялата жена, пое здравата ѝ ръка и я поведе към вратата.

— Тъкмо време за бягство — прошепна тя. — Пол го няма. Сега е зает с бандата си. Това са рейнджъри, които нападат селата на моя народи откарват жените в робство. Едни оставят за себе си, други продават. Хатуей и хората му участват в нелегалната търговия с роби. И аз бях така откарана от родното ми село. Не се съпротивлявах, иначе щеше да ме сполети съдбата на останалите. Ако робът не работи, връзват го на някое дърво и го бичуват. Ако упорства, просто го убиват.

— Как си могла да издържиш толкова дълго тук? — шепнеше Тейла, докато пристъпваха предпазливо по коридора.

— Не беше лесно — отвърна Хонора. — Но когато виждаш толкова много болка, страхът ти се изостря до там, че си готова на всичко, само и само да оцелееш. Сама знаеш. Върна се при Пол, когато можеше да избягаш с Ян.

— Но само защото той не можеше да ми помогне. Той е скитник, занимава се с преследване на престъпници. С него не виждам как бих могла да спася моята...

Спря по средата на думите си. Почти беше разкрила страховете си за Виада пред новата приятелка. Въпреки че напускаше ранчото и вероятно излагаше на опасност с бягството живота на сестра си, все още не можеше да се довери на никого, дори на аборигенката.

Страхът за сестра ѝ внезапно надделя. Тейла се извърна и тръгна обратно към стаята.

— Не мога, Хонора — прошепна дрезгаво тя. — Не мога да тръгна.

Девојката я сграбчи за китката:

— Моля те! Няма да имам смелост да избягам сама. Ела с мен! Никога вече няма да ми се удаде такъв случай да се измъкна от ранчото. Ако остана тук, утре може да съм мъртва. Пол погубва все повече от нас. Раздразня ли го и с най-малкото нещо, може да ме убие на място.

Очите на туземката бяха пълни с отчаяние, гласът ѝ — с молба. И не само тя щеше да пострада, ако останеше във фермата. Животът и на двете беше в опасност тук.

— Да, ти си права, Хонора. — Лицето на сестра ѝ изплува в съзнанието ѝ като живо. Как е могла да си помисли, че е по нейните сили да я защитава? Грещила е, като е повярвала в това.

Тя пое ръката на аборигенката:

— Ще дойда с теб. Но трябва да знаеш, че възможността да ни хванат е много голяма. Наказанието, което ни чака, е ужасно.

— Трябва да опитаме. Не мога повече да стоя тук и да гледам как избиват нашите хора. Трябва да съобщя на Ян. Той ще се намеси.

Крадешком, като два призрака в нощта, те се промъкнаха надолу по стълбите и излязоха на двора. Долепиха се до стената на къщата и се огледаха. После лудо хукнаха към отсрещните постройките.

Почти без дъх, Тейла се облегна на вратата на конюшната.

— Дотук се справихме — прошепна тя. — Остава да откраднем коне. — И въпросително погледна Хонора, която я хвана за ръка и я поведе в обратна посока, към гърба на постройката.

— Какво правиш? Нямаме време. Трябва да вземем коне и да бягаме.

— Трябва да се сбогувам с братовчедка си — промълви туземката. — Моля те, Тейла! Трябва ми малко време, за да и кажа сбогом.

Тя изхълца, като видя купчините пръст, които се редяха край задната стена на конюшната. Имаха формата на тела.

— Последният трябва да е нейният — рече аборигенката и затърси прясно изкопания гроб сред останалите. Коленичи до него и целуна пръстта.

— Хонора съжaliaва. Хонора не знаеше, че са те довели в ранчото тази нощ. Дори и да знаех, не бих могла да ти помогна. Така ми е мъчно.

Тейла едва издържаше тази покъртителна сцена. Беше непоносимо да слуша пълния със страдание глас на момичето. Зарадва се, когато ръката на туземката отново се плъзна в нейната и те се отдалечиха от това скръбно и зловещо място.

— Колко ли са намерили смъртта си тук? — гласът на бялата жена беше изпълнен с мъка.

— Много — отвърна тъмнокожото момиче.

— Съжaliaвам, Хонора, — меко каза Тейла.

— Ти съжаляваш, аз съжалявам. Но това не спасява хората от моето племе.

Влязоха в конюшната. Един фенер слабо осветяваше вътрешността на голямото помещение. Двете жени се заковаха на място, когато от сенките излезе едър, груб мъж с револвер в дясната ръка.

— Я! — закиска се той. — Я, какво си имаме тук!

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

При вида на този внезапно появил се противник, Тейла замръзна. Революерът беше насочен право към нея. Заплахите на Пол проблясваха в съзнанието ѝ като светкавици. Трябваше да мисли бързо.

— Какво си въобразяваш? — сопна се тя, но цялото ѝ същество се съпротивляваше срещу тази демонстрация на смелост. Краката ѝ се подкосяваха, имаше чувството, че са восъчни и ще се стопят под нея. — Не мога ли да вляза в конюшната, когато поискам? Аз... аз пропуснах да събера яйцата днес. Ще ги събера сега. Хонора дойде да ми помага, понеже съм ранена.

Мъжът погледна превързаната ѝ ръка, после заплашително махна с револвера към аборигенката.

— Шефът никога не разрешава на тази, черната, да излиза от къщата. А за тебе ми каза, че си болна на легло и не можеш да ставаш. Как така си оздравяла толкова бързо?

Тейла придържаше туптящата от болка ръка пред себе си и само леко се мръщеше, когато болката я пронизваше особено, силно.

— Аз сама разреших на Хонора да ме придружи до конюшната, за да вземе яйцата, а що се отнася до мене — не съм глежала, която се залежава заради... заради едно просто ухапване от динго — отвърна тя, като се стараеше гласът ѝ да не трепери. В момента не искаше нищо друго, освен да лежи спокойно в леглото, далеч от всякакви тревоги и опасности. Но светът не беше мирно устроен. Поне хората му не бяха!

Мъжът се приближи още повече. Цветът на очите му беше така избледнял, че беше трудно да се определи дали са сини или сиви. Гледаше я заплашително, а в дълбочината им се четеше похотливост.

— Е, ти си извинен — продължи тя с изтънял гласец. — Можеш да бъдеш сигурен, че ще съобщя на Пол за съвестно изпълнените от тебе задължения и че си се опитал да предотвратиш едно, макар и само предполагаемо, бягство.

— Мислиш ли, че можеш да ме метнеш толкова лесно? — изкиска се той. — За идиот ли ме вземаш? Днес шефът ни мля сол на главите, че сме били лениви и не сме си гледали работата. Никой външен човек няма да прекрачи вече границите на имението, без да сме му пръснали, черепа.

Пазачът допря дулото на пистолета до гърдите ѝ и я побутна.

— Кълна се, няма да ти позволя да се измъкнеш. Иначе и мене ще ме заровят зад конюшната, като ония чернилки.

— Не разбираш — рече Тейла, а сърцето ѝ биеше така, сякаш щеше да изскочи от гърдите ѝ. — Моят съпруг ми е разрешил да се движа свободно из ранчото. Просто не е знаел, че се чувствам достатъчно добре, за да дойда тук и събера яйцата. Хайде сега, остави ме да си свърша работата, иначе, току-виж, аз се окажа наказаната.

— Де на мене такова наказание! — мъжът се изкикоти нагло. После подсмръкна и погледът му заопипва красивата бяла жена.

— Мадам, предлагам ви сделка. Вие ми давате това, дето е под полата ви, а пък аз няма да казвам на шефа, че сте излизали от стаята си. — Отново я бутна с пистолета. — Виж, знам, че не бива да излизаш никъде. Точно за това съм оставен: да те пазя. Хатуйей разчита на мен. Няма да го подведа — изкиска се той. — Ще обслужа жена му вместо него. Пол никога няма да разбере.

— Не смей да ме докосваш! — извика Тейла, но гласът ѝ не беше убедителен. Потърси с поглед Хонора и изтръпна, видя, че девойката е сграбчила една вила и се промъква тихо към техния пазач. Мъжът, зает със своята жертва, беше изцяло забравил за туземката.

Хонора вдигна вилата.

И тъкмо, когато мъжът се присегна и сграбчи полата на момичето, вилата се стовари върху главата му.

Тейла едва сдържа писъка си. Чу се силен хрущящ звук на железни зъбци, които се удрят в кост. Тежкото тяло се свлече надолу и издаде странен стон. Ръката му изпусна пистолета и той издрънча на пода. Мъжът се присви, после потрепера конвулсивно и замря. Очите му бяха широко отворени, но не виждаха нищо. Той беше мъртъв.

Аборигенката, цялата разтреперана, беше изпуснала вилата и гледаше втренчено мъртвеца. Ръцете ѝ бяха свити в юмруци. После вдигна очи към бялата жена, изхълца и се хвърли в прегръдките ѝ.

— Хонора никога не е убивала човек! — извика крехката девойка. — Но трябваше, трябваше! Той щеше да те насили. После щеше да си спомни, че и аз съм тук, и да изнасили и мен. По-късно щеше да каже на Пол, че сме се опитвали да бягаме. И двете щяхме да бъдем наказани.

Тейла нежно я прегърна.

— Ти постъпи правилно — успокои тя момичето, като се стараеше да не гледа към лежащия мъж. — Но, Хонора, трябва бързо да се измъкнем оттук. Пол и хората му могат да се върнат всеки момент. Сигурно и други са оставени да пазят Имението. Да бягаме, докато е време, и да не мислим за нищо друго.

Туземката се освободи от прегръдката ѝ, избърса сълзите от очите си и погледна превързаната ѝ ръка.

— Как се чувстваш? — попита тя загрижено. — Твърде много ти дойде. — Нежно попипа челото ѝ. — Пак си гореща. Пак имаш треска.

— Добре съм — опита се да я увери Тейла, но усещаше, че ѝ е много зле. Кожата ѝ гореше трескаво, а ръката я болеше повече от всякога.

Двете жени започнаха да се оглеждат за коне в яхъра. Бялото момиче спря стреснато, когато видя животните зад яслата.

— Камили? — разглеждаше ги смаяна. — Не си спомням да съм ги виждала друг път тука.

Хонора пристъпи до нея.

Докараха ги днес, докато те нямаше — тя протегна ръка и докосна муцуната на екзотичното създание. — Хатуйей вероятно ги е откраднал от някой керван. Докарани са в Австралия, защото умеят да проникнат по-навътре в Шубраците и издържат по-дълго в пустинята от конете.

— Сигурна съм, че Пол и хората му са взели най-бързите и издръжливи коне — забеляза тъжно Тейла.

Аборигенката бързо отвори преградата и хвана юздите на една камила.

— Ще пътуваме с камила — рече решително тя и преведе животното покрай мъртвия пазач. — Идвай. Ти ще се качиш първа. Аз съм след теб.

Младата жена заобиколи камилата.

— Но как да се покатеря на това нещо? — попита тя, гледайки подозрително екзотичното същество.

Хонора се повъртя малко около камилата и успя да я накара да коленичи.

— Сега вече може. Давай!

Тейла се засмя нервно, после хвана със здравата си ръка гърбицата и се изтегли нагоре.

— Изобщо не е трудно — зарадва се тя и се усмихна победоносно на туземката. — Побързай! Да се махаме оттук.

Тъмнокожото момиче също се качи на камилата и плесна рязко с юздите, като заби пети в козината на животното.

— Горе! — извика то. — Горе!

Но камилата и не мислеше да става.

— Тя даже не помръдна — рече Тейла. — По-добре да вземем някой от конете. — Стараеше се да се намести по-добре. — Освен това е неудобно.

— Не — упорстваше Хонора. — Ще тръгнем с тази камила. Това е само от инат.

— Проклетия ще е по-точна дума в случая — поправи я англичанката, като блъскаше с крака страните на животното. — Дий, дий, проклето същество! Ставай и тръгвай!

— Горе! — крещеше аборигенката, като шибаше с юздите. — Горе!

Тейла едва не се разсмя, когато в отговор камилата лениво се прозина. Очите ѝ заблестяха и тя забрави за момент убийтия пазач и опасностите, които ги дебнеха. Забавляваше се от положението, в което бяха изпаднали. Хонора се плъзна надолу, отиде до муцуната на камилата и я изгледа в очите. После я заобиколи и я ритна отзад.

Когато животното за втори път безразлично се прозина, Тейла се разсмя. Но после уплашено пребледня, защото то оголи едри жълти зъби и издаде странен съскащ звук.

— Хонора, мисля, че е по-добре да сляза — рече тя.

Но туземката не обърна никакво внимание на думата ѝ и се изкатери обратно до нея. Наведе се и силно плесна с длан камилата по главата.

— О, недей! — извика бялата жена, а камилата нададе още почудати звуци. Тейла се хвана здраво за гърбицата, докато съществото

гъргореше и плюеше. Накрая запищя като гъска.

После с мека извивка се изправи на крака.

— Ох, най-последно — отдъхна си момичето. Обърна се и се усмихна на аборигенката, която се наместваше на гърба на животното. В едната си ръка държеше пръчка, а с другата придържаше Тейла за кръста.

— Какво ще правиш с тази пръчка, Хонора?

Тъмните очи на девойката се засмяха.

— И друг път съм яздила камила. Ако я шибнеш отляво, завива наляво. Ако искаш да свиеш надясно, я удряш отдясно.

Тя шибна десния хълбок на камилата и те тръгнаха.

— Виждаш ли? Вече не се инати. Ще ни откара до Ян.

— Надявам се. — Тейла се боеше да пътува върху неудобното, инатливо животно.

— Скоро ще бъдеш при Ян и вече никога няма да видиш Пол Хатуей — каза туземката, когато камилата навлезе в Шубрака. — Хонора ще види своя баща! Хонора ще бъде отново радостна.

Момичето тежко въздъхна.

— Но нали ще бъдеш щастлива? — попита меко бялата жена.

— Сърцето на Хонора страда, защото го няма Ридж Уагнър — прошепна девойката. — Някога за мене беше блаженство да бъда с него. Но той избяга. Той не ме обича вече. Трябва да забравя любовта си към него и да свикна да живея щастливо без мъж.

— Ридж Уагнър? Кой е той?

— Приятел на Ян — гласът на аборигенката потрепваше. — Той е суаги. Мъж, който не живее с жена. Хонора не знаеше това, когато му даде сърцето си!

Тейла искаше да попита какво точно е суаги, но отчаянието, което звучеше в думите на новата ѝ приятелка, ѝ даде да разбере, че сега не е време за въпроси. Онзи мъж беше отхвърлил любовта на тази прекрасна тъмнокожа девойка. Това беше достатъчно, за да си състави лошо мнение за него. Дори и да беше приятел на Ян, надяваше се никога да не го срещне.

Отначало младата жена непрекъснато се оглеждаше, но колкото повече навлизаха в Шубраците, толкова по-ясно ставаше, че бягството им е успешно.

Болката в ръката ѝ се усилваше, температурата ѝ се покачваше и скоро умората и слабостта я победиха. Тя се облегна на Хонора и се отпусна в прегръдката ѝ. С часове пътуваха така, а туземката я прикрепяше с нежност и преданост. Австралийският храсталак беше гъст и труднопроходим. Заемаше обширни пространства, редуващи се със сухи, пустинни земи. Камилата тежко и бавно престъпяше и през дълбока кал, и през навети пясъчни дюни.

По едно време болното момиче се събуди и помисли, че все още сънува, защото се намираха пред висока и красива къща, която се издигаше като крепост в небето. Размерите ѝ съответстваха на дивото величие на безкрайния гъсталак.

— Вече сме при Ян — меко каза Хонора. — Тук ще намерим удобство и сигурност.

— Това ли е къщата му? — запита немощно Тейла, отново ѝ се виеше свят. — Мислех, че... че той е беден.

— Ян не е от тези, които се хвалят с богатството си. — Туземката се смъкна от камилата. — Той е мъж с достойнство.

Младата жена притвори клепащи в трескава замая, неспособна да проумее тази изненада. Силни ръце я поеха и я понесоха.

— Ян? — прошепна тя, отвори очи и срещна приветливия тъмен поглед на един абориген — едър мъж, който ѝ се усмихваше.

Беше толкова болна и изтощена, че съзнаваше само как я внасят в къщата и я вдигат по широко стълбище. Сякаш в мъгла видя легло и почувства приятната мекота на постелята. Нежната длан на Хонора галеше челото ѝ.

Дочу гласа на непозната жена, която се обръщаше към туземката, но летаргията отново я завладяваше и замъгляваше съзнанието ѝ. Навярно ефектът от изпитото мляко се добавяше към високата температура и умората. Тя напрегна слух, за да различи думите.

— Хонора, всички мислехме, че си мъртва — каза с мек глас жената. — Къде беше? Баща ти ще полудее от радост, когато разбере, че си жива и здрава.

— Нямам търпение да го видя — отвърна момичето, като охлаждаше челото на Тейла с мокра кърпа. — А също и сина ти, Ян. Дона, сега не му е времето да разказвам къде и с кого съм била. По-важно е, че успях да се измъкна оттам.

— Ще изпратя да извикат сина ми и Хоуки — рече жената. — Напоследък се движат поотделно. Баща ти е останал с племето, за да се приготвят за поход към брега на морето, така че по пътя да не попаднат в ръцете на рейнджърите. А Ян е цял погълнат от някаква жена, която не съм виждала. Никога преди не е бил толкова странен. Когато го видиш, ще разбереш какво имам предвид. — Помълчаха, после Дона заговори отново: — Коя е тази млада жена, Хонора? Как се срещнахте?

— Тя е много специална дама — в гласа на момичето звучеше искрена обич. — Казва се Тейла. Има добро сърце — като вас и Ян.

— Но къде я намери?

— В къщата на тъгата и смъртта — мрачно отвърна аборигенката.

— За какво, за бога, говориш? — ахна Дона.

— За мястото, където ме отведоха, след като ме отвлякоха от нашето село. За ранчото на Пол Хатуей.

— Пол Хатуей? — жената не вярваше на ушите си. — Но той е много почитан в цялата околност.

— Незаслужено явно — каза Хонора.

— Искаш да кажеш, че той държи роби? И ти си била негова робиня?

— При него има много аборигени. Пол избива нашите хора. Той е прокълнат! Добре, че вече не сме в ръцете му. — Девојката въздъхна тежко и пусна мократа кърпа във водата. — Сега, когато Тейла е в безопасност при вас, ще се върна в Шубраците и ще потърся целебни билки за нея. — Болното момиче чу как гласът ѝ заглъхва, а стъпките на двете жени се отдалечаваха от леглото.

Притвориха вратата. Тъмнокожата девојка се облегна на рамото на Дона.

— Така ми е хубаво да съм с вас — промълви тя. — Ян е така щастлив, че има толкова мила и грижовна майка.

— И твоята майка беше много мила и грижовна, детето ми — галеше тя тъмната коса на момичето. — Така ми е мъчно за нея. Смъртта ѝ беше толкова нелепа!

— Да, нашите хора измират безсмислено. Ако всички бели бяха като вас с Ян, престъпните рейнджъри нямаше да извършват толкова неправди спрямо аборигените.

— Синът ми прави всичко възможно да ви подкрепя. — Жената сложи ръка на кръста на Хонора и те заслизаха по една изящна вита стълба.

— И аз ще му се отплатя, като излекувам жена му — туземката погледна Дона с крайчеца на окото си. — Тейла принадлежи на Ян, а не на Пол Хатуей.

Майката ахна и я погледна смаяно.

— Какво искаш да кажеш? — гласът ѝ беше изтънял.

— Тейла и Ян се обичат — отвърна убедено момичето. — Аз му я доведох. Сега двамата ще са щастливи.

— Възможно ли е? Как се е случило? Моят син — и тази млада дама?

Аборигенката сви рамене.

— Хонора знае само, че те са влюбени. Това е достатъчно, нали?

Дона уморено поклати глава. Не знаеше вече какво да очаква от сина си.

— Ами ти? — запита ласкаво тя. — Откога не си виждала Ридж Уагнър?

Очите на девойката се замъглиха от сълзи.

— Отдавна — промълви тя. — Сигурно никога вече няма да го видя. И не разбирам защо. Той се закле да ме обича вечно.

Жената я потупа по рамото:

— Скъпа моя, мъжете са така изменчиви.

С пръст на спусъка на револвера, Ридж Уагнър се прокрадваше край стената на конюшната и внимателно наблюдаваше къщата на Хатуей.

Беше се върнал от Сидни, за да проучи сам как стоят нещата в ранчото на Пол. Шансът да завари тук Хонора беше минимален, но и това беше достатъчно, за да го накара да пропътува целия този път. Много по-голяма беше вероятността да е вече продадена на някой търговец на роби. Но тъй като момичето говореше добре английски, възможно беше Пол да я е задържал във фермата, като робиня и лична своя прислужница.

— Тя е така сладка и хубава — каза си Ридж. — Дано това копеле да не я е докоснало.

Той стискаше здраво пистолета, готов да стреля без колебание, ако някой се появи на пътя му. Стигна вратата на конюшната и затаи дъх. Цял нащрек, надникна леко вътре. Беше решил да се скрие тук и да държи двора под око. Ако Хонора беше в ранчото, вероятно щеше да я зърне през някоя цепнатина на стените.

С бързината на пантера Ридж се втурна е конюшната, но се закова на място. В краката му лежеше мъртвец, а зад него се търкаляше вила.

— Боже мой! — ахна той. Мускулите му бяха напрегнати до крайност. Човекът на пода беше Томас, един от бандата на Пол. Коленичи и се опита да напипа пулса, но напразно. — Мъртъв! — Огледа се през рамо, после вдигна поглед нагоре. — Кой ли го е извършил? — Уагнър се изправи в целия си ръст и застана нащрек.

Който и да е бил, беше му направил мечешка услуга.

Не можеше да остане тук. Щом открият трупа на Томас, ще претърсят всеки метър от това място.

Ядосан, че плановите му се провалят заради някакъв долнопробен убиец, мъжът побърза да излезе от постройката.

Хвърли поглед към старата мисия. Щеше да се върне пак, за да провери дали Хонора не е там.

Изви се рязко и хукна обратно покрай стените на конюшната, но се препъна в купчина пръст. Отстъпи и забеляза, че такива камари, по-стари и по-пресни, се издигаха край цялата задна стена. Приличаха на гробове.

Огледа ги внимателно, като ги броеше безмълвно, изтръпнал от ужас и угризения. Едва сега осъзна, че е сгрешил, като не е приел предложението на Пол, да дойде в ранчото и да работи за него. Щеше да разбере, че се извършват убийства! Навярно щеше да успее да ги предотврати.

Очите му се напълниха със сълзи.

— Хонора, и ти ли си в един от тези гробове? — промълви той. — Боже мой! И ти ли, любима?

И като наведе глава, той побягна от това място на смъртта, проклинайки Пол и обвинявайки себе си. Беше изоставил тъмнокожото момиче. Беше зарязал всички! И навярно беше твърде късно да поправи грешката си.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Тейла бе изтръгната от дълбокия си сън от някакъв глас, който настойчиво повтаряше името ѝ.

Тя бързо отвори очи и като погледна нагоре, видя една позната фигура да седи в края на леглото.

— Ян — прошепна момичето с пресъхнали уста.

— Е, най-последно спящата красавица се събуди — отвърна Ян и се наведе да я целуне по челото.

Тейла му се усмихна неловко, когато той се отдалечи от нея. Погледът ѝ обходи бавно стаята и тя трескаво се напрегна да си спомни как бе попаднала тук, в тази луксозно обзаведена спалня, под завивки, изкусно украсени с ефирни дантели. Хонора стоеше до леглото ѝ и се усмихваше широко.

— Къде се намирам? — попита Тейла, като се изправи на лакът и се втренчи в Ян. — Как си узнал, че съм тук, и въобще как съм попаднала тук?

В следващия миг я заля вълна от спомени. Двете с Хонора бяха избягали от ранчото на Пол Хатуей с една камила. По време на бягството температурата на Тейла се бе покачила и тя чувстваше, че губи разсъдък си. Последното нещо, което си спомни, бе един силен абориген, който я свали от камилата и започна да се изкачва с нея по някакви стъпала. След това вероятно бе загубила съзнание.

Тейла повдигна лявата ръка към очите си и с удивление установи, че превръзките вече ги няма, а от раната бе останала само една бледочервена следа. Беше почти излекувана. Не чувстваше никаква болка. След това сложи ръка на челото си. То бе хладно. Нямахте температура. Но по какъв начин бе излекувана? Как?

— Хонора върши чудеса с помощта на билки — намеси се Ян, прочел сякаш немия въпрос в очите на Тейла, когато тя видя, че ръката ѝ е излекувана и няма температура. — Ще се справиш, Тейла, всичко ще се оправи.

— Билки? — невярващо попита момичето.

— Аборигените знаят доста неща, свързани с магията — каза Ян и нежно оправи няколко паднали на челото на Тейла къдрици. — Лекуването с билки е само едно от уменията им. Благодарение на Хонора, ти се оправи много по-бързо.

— Много съм ти благодарна, Хонора — каза тихо Тейла. — Вниманието и грижите ти към мен са толкова затрогващи! — довърши тя и преглътна трудно, тъй като гърлото ѝ бе пресъхнало.

Ян забеляза това и стана от леглото, за да налее вода от глинената стомна в ъгъла на стаята. Бавно поднесе чаша към устните ѝ.

— Пий бавно, тъй като все още не си напълно здрава. Твърде много вода може да влоши състоянието ти.

Кимвайки, че е разбрала, Тейла отпи бавно от чашата. Като се взираше изпитателно в Ян. Тя си спомни ясно как Хонора ѝ бе казала, че трябва да се замисли сериозно за Ян и чувствата му към нея. Тази къща очевидно бе негова. Само от луксозната стая, в която се намираше, можеше да направи заключението, че е много богат — нещо, което той никога не беше ѝ казвал.

Защо ли? Защото може би никога не бе възнамерявал тя да узнае това. Може би никога истински не е мислил да се ожени за нея? Въобще не бе възнамерявал тя да стане част от живота му. Бе правил любов с нея само защото тя бе готова да му се отдаде. Болка и отчаяние разтърсиха тялото ѝ, тя отлепи устни от чашата и отмести поглед от Ян.

— Колко време съм тук? — промълви тихо младата жена.

— От едно денонощие — отговори Ян, като седна до нея. Той се опита да хване ръката ѝ и бе объркан, когато тя се дръпна настрана.

— Трудно ми е да повярвам, че вече не сме в ранчото на Пол Хатуей — изрече Тейла и усети, че отново я залива вълна на отчаяние. Докосването на Ян бе пробудило толкова прекрасни спомени. Спомени, които искаха да прогонят обзелите я съмнения.

Изведнъж нови, още по-ужасни мисли обсебиха съзнанието ѝ. Ами ако Пол вече е пуснал в действие плановете си и убие Виада? Ами ако търсеше Тейла, дори сега?

Загриженият глас на Ян я прекъсна:

— Никога няма да допусна да се върнеш в това дяволско място. Хонора ми разказа всичко, което става там.

— Казала ти е всичко?! — вцепени се Тейла.

Ярка светкавица раздра мрачното небе и освети за миг стаята със сребърнобялата си светлина. Последва я оглушителен гръм, които сякаш разтърси къщата.

Ян не обърна внимание на светкавицата. Атмосферата навън бе толкова напрегната и неженена — колкото и в стаята.

— Хонора ми каза всичко за Пол и неговите незаконни действия — каза той мрачно. — Винаги съм го подозирал, че престъпва закона, но въобще не ми е минавала мисълта, че участва в търговия с роби. — Ян прокара ръка през косата си и стисна зъби: — Виждал съм ги в Америка — гладни, дрипави, отнасят се с тях като с животни. Това бе главната причина за Гражданската война — една война, която върна достойнството на черния човек. А Австралия няма достатъчно хора, които да защитят правата и достойнството на аборигена. Аз се опитах, но се провалих. По дяволите, аз съм само един човек — изрече той гневно и сви ръцете си в юмруци.

Стаята отново бе осветена от падаща светкавица. Една тъмна фигура изплува от мрака на коридора и влезе в спалнята. Всички очи се насочиха към нея.

— Хоуки! — възкликна Ян. Той понечи да тръгне към него, но бе изпреварен от Хонора, която с вик на радост се втурна и се хвърли в разтворените обятия на баща си.

— Татко! — извика щастливо Хонора, като го притискаше силно. — О, татко, толкова съм щастлива, че те виждам отново!

В очите на Хоуки проблеснаха сълзи, когато погледна към дъщеря си. Дългите му изящни пръсти погалиха косата ѝ.

— Дъще — изрече той на развален английски език, — когато ми казаха, че си тук жива и невредима, аз веднага тръгнах насам да те видя. — Той обхвана лицето ѝ с две ръце и я погледна. В очите му се четеше безмерна обич към момичето. — О, колко съм щастлив, че те виждам и че си добре! Това е чудесно! Наистина е чудесно! — изрече той все още развълнуван.

— Татко, ще си дойда къщи с тебе — каза, подсмърчайки Хонора. — Никога вече няма да допусна някой зъл бял човек да ме отведе. Винаги ще съм с оръжие и ще убия всеки, който поиска да ме нарани отново.

Хоуки се усмихна гордо:

— Дъщеря ми говори доста смело.

— Дъщеря ти вече знае за света и за хората много повече, отколкото знаеше преди — отвърна тя.

— Злите бели хора са те направили още по-жестока — каза баща ѝ и я прегърна, като същевременно хвърли мрачен поглед към Ян. — Бурята ще забави изпълнението на плановете ни, приятел.

Обезпокоен, Ян погледна възрастния човек и отговори бързо:

— Хоуки, продължи да действаш, както сметнеш за необходимо. Знаеш какво трябва да направиш. Направи го.

Аборигенът кимна в знак на съгласие:

— Както кажеш.

Ръка за ръка, баща и дъщеря напуснаха стаята, оставяйки Ян и Тейла сами.

Очите им се срещнаха и Тейла почувства как прималява под твърдия му мъжествен поглед. Толкова много си казаха без думи!

— Планове? — промълви тя, като прекъсна мълчанието. — Какви планове, Ян? Изглеждаш толкова... толкова потаен.

— Нищо, което да те заинтересува — отвърна той, като обхвана изящия ѝ врат нежно с ръце и смени темата:

— Господи, Тейла, само като си представя какво можеше да ти се случи в имението на Пол...

Тейла почувства как я обзема познатата блажена слабост, когато устните му започнаха да изследват лицето ѝ и да оставят гореща следа навсякъде, където минаваха. Тя знаеше колко обезоръжаващо е да го остави да бъде толкова нежен с нея, но този път просто не можеше да устои и да го отблъсне. Чувстваше се прекрасно. Докосванията му я даряваха с онази топлина и удоволствие, които тя не бе изпитвала от доста отдавна. Ако само за малко можеше да се почувства желана...

Внезапно си припомни къде се намира и в коя къща е. Това доказваше, че Ян не е просто златотърсач, а един много богат човек. Тя се откъсна от него и го погледна изпитателно.

Объркан от промяната в поведението ѝ, Ян се засмя неловко:

— На какво дължа този изучаващ поглед? — попита той, посягайки към ръката ѝ.

Каква бе изненадата му, когато Тейла се отдръпна от него и скочи гневно от леглото.

— Ян Лейвъри, познато ли ти е значението на думите честност и откровеност? — попита тя, като ядосано сви рамене.

— Какво искаш да кажеш? Никога не съм ти давал повод за такива въпроси. Всичко, което правя за теб, има само една причина и ти я знаеш.

— И тя е? — подкани го Тейла с искрящи очи.

Ян нежно я хвана за ръката и я привлече към себе си, въпреки упоритата ѝ съпротива.

— По дяволите, защото те обичам! — каза той и я дръзна рязко към себе си, притисна я към мускулестите си гърди и изненадващо я целуна. В следващия миг тя се дръпна и се откъсна от него. Седна на леглото и избърса устните си с ръка.

— Няма да се откажеш, нали? — извика тя. — Знаеш, че ми е известно колко много си ме лъгал, но продължаваш с опитите си да ме убеждаваш, че ме обичаш. Моля те, не се дръж с мене като с безмозъчна глупачка.

Ян поклати неразбиращо глава и се намръщи:

— Ако наистина не ми кажеш, смятам, че никога няма да разбера за какво говориш.

Тейла направи широк жест с ръка към стаята и каза:

— За това. Без съмнение ти си богат, а през цялото време ме караше да вярвам, че си беден. Обикновено един мъж, който иска да се ожени за една жена, е откровен с нея. — Гласът ѝ бавно затихна и в него вече нямаше гняв и разочарование, а само болка: — Обикновено богатите мъже използват блясъка и парите си, за да спечелят жената, която са харесали — изрече тя. — Но не и ти, Ян. Защо? Единственият извод, който мога да направя, е, че не си ми казал истината, тъй като никога не си възнамерявал да имаш нещо общо с мен, освен... в леглото!

Лицето на Ян се зачерви от нахлулата кръв. Той грубо хвана Тейла и я привлече към себе си. С искрящи очи я погледна пронизващо и каза тихо, като в гласа му се четеше едва овладян гняв:

— Толкова ли лесно забравяш? Защото аз никога няма да забравя обещанието за женитба, въпреки че и двамата знаем обстоятелствата, при които се заклехме. Защо да ти признавам истината за себе си, когато непрекъснато се сблъсквам с препятствията, които ти поставяш между нас? — Изведнъж гласът му се пречупи и следващите му думи

прозвучаха отчаяно: — Тейла, щеше ли да бъде по-различно, ако ти бях казал, че съм богат? Щеше ли да напуснеш тогава Пол и да се омъжиш за мен? Само парите ли са важни за теб? Нищо друго — освен богатството ми? — Ян се вгледа питащо в нея.

В стаята настъпи злокобна тишина, подсилена от тътнещото небе и едрите капки дъжд, които плющяха по стъклата на прозорците. Тейла неволно потръпна, тъй като все още чуваше измъчения глас на Ян. Това не бе възможно! Не бе възможно той да мисли, че тя е способна да бъде толкова лицемерна и че се е стремяла само към парите му. Изведнъж думите сами изскочиха от устата ѝ:

— О, Ян, единственото нещо, което щеше да се промени, ако знаех, че си богат, е, че щях да ти се доверя и да те помоля да спасиш сестра ми от Пол, който иска да я убие.

Очите на Ян се разшириха от учудване. Той хвана здраво ръцете на Тейла и я разтърси:

— За какво говориш? Каква сестра? Никога не си ми казвала, че имаш сестра.

Тейла изтри няколко издайнически сълзи в краищата на очите си и каза:

— Да, прав си, не съм. И не зная как толкова дълго крих истината в себе си. Ян, всичко, което съм направила от пристигането си в Австралия досега, бе заради сестра ми Виада.

— Разкажи ми всичко, мила — нежно я насърчи Ян. — Всичко.

— Ян — тихо промълви тя, след като бе разкрила силните си чувства към него, — сега разбираш ли защо си мислех, че няма да можеш да ми помогнеш? Защо си мислех, че на всяка цена трябва да се върна при Пол? Причината не беше той, а обещанието, което бях дала на сестра си. Ако знаеше, ти би ми помогнал, нали?

Ян я погледна и нежно я прегърна:

— Знаеш, че щях да го направя — твърдо каза той. — Ако по-рано ми се беше доверила, нямаше да бъде нужно да изтърпиш всичкия този ад, през който си минала! — И като се засмя, добави: — И благодаря на Бога, чувствам се толкова добре от факта, че интересът ти към мен минава отвъд богатството, което притежавам.

— Ян, обичам те и никога не бих могла да те обичам повече заради парите ти. Влюбих се в теб още в момента, в който те видях, заклевайки те да ме спасиш от тази ужасна акула. В момента, в който

погледите ни се срещнаха, аз разбрах, че ти си човекът, който съм търсила цял живот. О, Ян, ако само ти първи бе отишъл при Дейзи и бе поискал моите услуги вместо Пол! Всичко щеше да бъде толкова различно и прекрасно! Защо не го направи, след като казваш, че ме обичаш толкова? Не ме ли обикна в същия момент, когато и аз се влюбих в теб?

Той я отдалечи от себе си и се взря в красивите ѝ очи:

— Сега зная, че не трябваше да изчакам да отида в „Оудъм“. Но, моля те, опитай се да разбереш моето поведение — аз се колебаех само защото не знаех, че съм готов да загубя свободата си. Свободата, която един мъж има само ако не е обвързан в брак. Преследването на богатство се бе превърнало в мой живот. Толкова е вълнуващо. Водех такъв интересен живот, от който трябваше да се откажа, ако се отдам напълно на една жена.

Внезапно Тейла си спомни, че бе казала всичко на Ян, освен че не е омъжена за Пол.

— И все пак се реши. Отиде в „Оудъм“, а мене вече ме нямаше. Тогава ли реши, че ме искаш повече от всичко друго, или когато дойде да ме отвлечеш от ранчото на Пол? Кога реши да промениш живота си?

— О, Тейла, не виждаш ли, че животът ми — това си ти? Откакто те опознах, ти си най-скъпото нещо за мен на този свят! — дрезгаво каза той, като покриваше с нежни целувки лицето ѝ. — Желая те. Остани с мен и ще бъдеш щастлива. Аз ти го обещавам.

— Скъпи, има толкова неща, които... — опита се да каже тя, но Ян не ѝ позволи. Привлече я към себе си и жадно потърси устните ѝ.

— Скъпа, мисля, че можем да се отдадем на по-приятни неща в този мрачен и дъждовен австралийски ден — прошепна той. — Позволи ми да те любя. Забрави всичко за момент и живей само за удоволствието от нашето отдаване.

Той коленичи до нея и я целуна продължително, а ръцете му разтвориха робата ѝ и започнаха да изучават стегнатото ѝ тяло. Тейла почувства как огънят на страстта я обзема и изстена тихо, когато ръката му се плъзна по гърдите ѝ и стисна нежно едното от набъбналите ѝ зърна.

— Позволи ми да те любя, Тейла — повтори Ян, като за момент отдели устни от нейните. — Освен ако не си твърде изтощена?

— Да, чувствам известна слабост, но тя не е предизвикана от пътуването — каза дяволито Тейла и като затвори очи, се отдаде на блаженото усещане, което изпитваше, когато устните на Ян докосваха кожата ѝ. — Скъпи мой, причината си ти, само ти.

— Значи искаш да те любя? — прошепна Ян. На лицето му бе изписано необуздано желание и той почувства как го пронизаха тръпки на нетърпение, когато тя най-накрая кимна. — Добре тогава — каза той и започна да вдига бавно робата ѝ, откривайки съвършено заоблени и стегнати бедра и нежната извивка на ханша и точно там, където златисти косъмчета закриваха нейната женственост. При тази гледка Ян почувства нов прилив на желание и повдигна робата по-нагоре, като откри стегнатите ѝ гърди. Обгърна ги с длани, наведе се и поднесе към устните си едното от набъбналите вече зърна. Направи няколко кръга около него и след това мина по вдлъбнатината на гърдите ѝ, вкувайки сладостта на нейната плът.

Когато Тейла обхвана с ръце главата му и устните им отново се сляха в изгаряща целувка, Ян спусна ръце надолу. Дишането ѝ стана накъсано, особено когато ръката му спря на нежния триъгълник между бедрата ѝ. Бавно, много бавно той вкара пръста си в нея. Устните му се задържаха върху гърдите ѝ, а след това отново се върнаха към сочните ѝ устни. Той я целуна жадно, докато пръстът му се движеше в нея, издавайки тихи пляскащи звуци.

— Обичам те! — прошепна тя и захапа игриво ухото му.

— Ти си толкова красива! — отвърна ѝ Ян и високо изстена, почувствал как ръката на Тейла се спуска надолу и обхваща с ръка мъжествеността му, изпълна панталоните. Той стисна зъби от удоволствие, почувствал как ръката ѝ се движи, стопля го и възбужда едновременно.

Тейла му се усмихна някак невинно, докато долу ръката ѝ го опипваше ненаситно. Ян я хвана за китката и притисна ръката ѝ още по-силно към слабините си.

Разбрала мълчаливата покана в замъглените му от страст очи, Тейла разкопча колана му и започна да смъква бричовете надолу по мускулестите му бедра. Много скоро пред нея се откри гладкият му, мускулест корем и тя плахо премести поглед по-надолу, където къдравите косми водеха до част от тялото му, която вече бе доста възбудена. Изчервявайки се от това, което видя, Тейла почувства как я

заливат вълни от страст и продължи трескаво да го съблича. Захвърлила и последната му дреха, тя се усмихна и го погледна очакващо.

Ян се наведе над нея и с едното си коляно разтвори краката ѝ.

— Не знаеш колко много те желая — прошепна той дрезгаво. — Почти не вярвах, че ще е възможно да го направим отново. Ти бе толкова... толкова непристъпна!

Тейла го прекъсна, като покри с нежни целувки устните му.

— Не казвай нищо повече. Моля те, не разваляй красотата на този миг с думи, които могат да ни натъжат. Казваш, че ме обичаш, нали? Тогава ме люби. Люби ме сега! Веднага!

Ян погледна към пищното ѝ тяло с нежните му плавни извивки и усети, че я желае повече от всичко на света.

Тя гледаше влюбено бронзовото му, загоряло от слънцето лице и прокара ръка по брадичката му, наричайки го с най-нежни имена.

Устните им се съединиха в изпиваща целувка, а езиците им бавно и сладно се опознаваха.

Ян спусна надолу, ръцете си, обхвана нежно двете ѝ полукълба и като ги раздалечи леко, ги притисна към себе си, докато мъжествеността му я изпълни цялата.

Носейки се в танца на любовта, Тейла почувства как тялото ѝ се стопля, жадуващо да изпита онзи върховен екстаз, който тя бе почувствала още от първия път с Ян. Вълни от топлина я заливаха, докато телата им се движеха равномерно. Всеки следващ тласък изглеждаше по-чувствен, по-изпълващ от предишния. Тейла почувства как по цялото ѝ тяло се разлива слабост, докато езикът на Ян минаваше нежно по тила ѝ, а ръцете му милваха възбуждащо и сладостно гърдите ѝ.

— Ян — прошепна тя, сияеща от удоволствие. — Ти си чудесен... прекрасен!

Ян спря за момент и отметна един влажен кичур от челото ѝ, погледна я и в погледа му се четяха всички онези думи, които нямаше нужда да бъдат изричани. След това красивата му уста намери отново устните на Тейла, той я целуна страстно и я обгърна. Тласъците му бяха изискващи и мощни. Тя ги посрещна, широко разтвори крака, заключвайки глезени отзад на кръста му. За няколко минути стоята се изпълни с чувствени стонове на удоволствие. Те се отдадоха на

блаженството заедно — тяло до тяло, сърце до сърце. Вплетени един в друг, изтощени и щастливи, те се понесоха по вълните на безкрая.

Някъде навън проблесна светкавица и последвалият я гръм върна двамата влюбени в действителността. Те погледнаха към светкавиците, прорязващи безмилостно и рязко небето, и Тейла отправи угрижен поглед към Ян.

Недоумяващ, той ѝ се усмихна и каза шеговито, като я погали по бузата:

— Изглежда, нещо друго, освен удоволствието, което току-що преживяхме, е в главата ти? — Изведнъж той погледна към ръката ѝ и се сепна: — Да не би да съм те наранил? Защо, защо е това измъчено изражение на лицето ти?

— Не, не е ръката ми — промълви Тейла, разваляйки магията, породила се между тях, докато се любеха. Тя стана от леглото и се наметна с робата. След това се приближи към прозореца и се загледа в играта на светкавиците. — Бурята — промълви отнесено тя. — Сигурна съм, че някъде там, в бурята, Пол ме търси. Няма да спре, докато не ме намери. — Тейла се обърна и погледна Ян, който обуваше панталоните си. — Ян, преследването може да доведе Пол и хората му тук. Ако ме намерят, могат да те обвинят в отвлечение и се страхувам дори да си помисля какво може да направи той тогава. Много мъже са тръгнали с него — мъже, които няма да се замислят дори за секунда, ако той им заповяда да изгорят къщата и да избият всички, които се намират в нея.

Ян тихо се разсмя:

— Нека опита — каза той, докато нахлуваше мокасините си. — Когато навлезе в моите владения, ще го поздравя със залпове. Той никога няма да има възможност дори да се приближи до къщата. — Ян прокара пръсти през косата си и продължи: — Но той е наясно с всичко това и аз се съмнявам, че въобще ще припари наблизо. Той знае, че аз държа на безопасността на майка си. Досега никой не се е осмелявал да дойде наблизо с вражески намерения.

— Майка ти! — възкликна Тейла и си спомни някакъв женски глас, който бе чула веднага, след като я бяха пренесли в стаята. Със сигурност този глас беше на майка му. — Тя живее тук, в тази прекрасна къща?

— Да, Тейла — отвърна Ян и се приближи към нея, Като сложи ръка на кръста ѝ, той се загледа в буреносното небе, раздирано от светкавици. Беше дошъл моментът, в който трябваше да бъде напълно честен с Тейла, особено за това, как бе станал толкова богат.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Като я привлече към себе си, Ян започна да говори тихо:

— Смятах да ти кажа всичко след време, след като те убедя да напуснеш Пол.

Той я погледна и очите ѝ — кристално сини и блестящи — отвърнаха на погледа му.

— Обичам те, скъпа. Не искам нищо друго, освен да споделя живота си с тебе. Всеки ден от настоящето и бъдещето. Въпреки че още не си ми обещала нищо, аз ще ти обясня как съм придобил всичко това, докато други в Австралия нямат нищо — изрече той и постави нежно ръце на раменете ѝ.

— Като ловец на богатство ли си спечелил всичко? — попита Тейла с внезапно притихнал глас.

— Ако това е така, обичта ти към мене щеше ли да намалее? — отвърна на въпроса с въпрос Ян.

Тейла замълча няколко секунди, докато осъзнае чутото, и като преглътна мъчително, най-сетне промълви:

— Никога не бих могла да те обичам по-малко. Дори и ако чуя нещо, което би могло да ми е неприятно.

— Не се тревожи, скъпа — успокой я Ян и по лицето му се разля усмивка. — Не съм спечелил всичко това като ловец на богатство. Всичко е наследено — всяко пени, всяка миля от имението, къщата и всяка вещ в нея.

— Наследство!? Баща ти е бил богат? — възкликна Тейла учудено и усети, че я залива вълна на облекчение, защото, макар че една част от нея се възхищаваше от Ян заради смелостта му да защитава коренните жители на Австралия, а друга част от нея се ужасяваше от мисълта, че всичко, което той притежава, е изцапано с кръвта на жертвите му.

Сега тя въздъхна облекчено, обхождайки с поглед луксозно обзаведената стая. Обстановката беше толкова изискана!

Прегърнати, Ян и Тейла се разположиха на изящно кадифено канапе пред камината, която хвърляше приятна топлина наоколо. Ян я погледна в очите и каза:

— Не, всъщност не. Не съм наследил нищо от истинския си баща. Всичко, което виждаш, е от моя втори баща. Мама и аз имаме еднакви права върху имението — каза приглушено Ян и продължи: — Виждаш ли, Тейла, въпреки че майка ми би трябвало да наследи всичко от втория ми баща, той до смъртта си не повярва, че тя ще може да се справи с управлението на имота. Причината, заради която половината от имението е моя собственост, е желанието му да бъде спокоен, че всичко ще остане в сигурни ръце. Доведеният ми баща бе човек, който мислеше, че... как да ти кажа... да, точно така. Преди малко ти ме обвини, че съм те мислил за безмозъчна глупачка. Е, баща ми точно така се изказваше за всички жени. Казваше, че те са добри само за едно нещо...

Той замлъкна за секунда и Тейла му се усмихна неловко.

Сега, след като Ян бе започнал да говори за миналото си, изглеждаше, че нищо не може да го спре. Тя го слушаше, радостна че ѝ се доверява, че споделя най-съкровениите си тайни с нея. Това доказваше колко много наистина я обича и цени той.

За момент тя си помисли за Пол Хатуей. Мразеше го дори повече отколкото преди, тъй като сега, освен всичко друго, той искаше да ѝ попречи да бъде щастлива, да сподели живота си с човека, за когото бе мечтала и когото бе търсила цял живот.

Тя тръсна глава да прогони неприятните мисли и отново се заслуша в думите на Ян. Чувстваше гнева му, несбъднатите желания, решителността — всичко.

Ян стана от канапето, приближи се до огъня и протегна ръце. В гласа му се долавяше силен, но контролиран гняв.

— Не мислех да приема наследството, което ми остави доведеният ми баща, тъй като то бе придобито чрез кръв и насилие. Много аборигени са заплатили с живота си, докато е била изградена тази огромна империя. Така че тук идвам рядко, но майка ми и прислужниците живеят постоянно в имението. На мен не ми допада такъв живот. Аз съм избрал волния и опасен живот на ловец на богатства пред този на богат земевладелец.

— Баща ти е направил това?! — попита недоумяващо Тейла, стана от дивана и се приближи към Ян. — Скъпи, това трябва да се е случило, преди майка ти да го срещне и да се омъжи за него, тъй като по всичко личи, че тя обича аборигените. Хонора ме доведе тук, без да се колебае дори и за миг, и майка ти бе човекът, който я посрещна и прие — и като хвана долната си устна, замислено продължи: — Сигурна съм, че майка ти бе жената, с която Хонора говореше, докато аз лежах в полусъзнание в тази стая и гласовете им ми се сториха толкова мили и дружелюбни. Права ли съм, Ян?

— Разбира се, че си права — отвърна той, като ѝ се усмихна. — Когато мама го срещна, той вече бе натрупал богатствата си. Тя нямаше представа как е забогатял, иначе никога нямаше да се омъжи за него. — Като погледна през рамо навън, където бурята все още вилнееше, той продължи: — Когато се запозна с него, той изглеждаше толкова благороден, че тя не би могла да се усъмни в почтеността му. Мама и аз никога не бихме повярвали, че този човек има и друго лице — жестоко и алчно. Хоуки бе причината да науча това. Той и хората му ми разказаха цялата история. Всяка мръсна и отблъскваща подробност. — Внезапно Ян се обърна и се втрени в пламъците. Когато отново проговори, в гласа му вече нямаше предишния гняв. — Слава богу, майка ми никога не научи за неговите престъпления. Скоро след като се ожениха и тя тръгна с него към Австралия, той се разболя твърде тежко, за да е в състояние да причинява злини на аборигените. Остатъка от живота си прекара на легло, а мама се грижеше за него като за безпомощно пеленаче.

— Говориш за майка си с такава любов! — каза нежно Тейла. — Чудесно е, когато един син обича толкова много майка си. Това показва, че има щедро и отзивчиво сърце.

— В сърцето на този мъж има място за две жени — отвърна Ян, като я прегърна. — Скъпа моя, ти и майка ми сте две същества, които най-много обичам на земята.

Неочаквано някой леко почука на вратата. Ян и Тейла бързо се отдръпнаха един от друг, като извърнаха глави към вратата.

— Кой е? — извика Ян, докато нахлуваше раираната си риза. През това време Тейла набързо навлече робата си, завърза я отпред и прокара пръсти през косата си. Когато свърши и отново погледна към Ян, лицето ѝ бе поруменяло.

— Ян, аз съм — майка ти — каза Дона през затворената врата. — Всичко наред ли е? Вратата е заключена и се питам дали Тейла не се нуждае от нещо.

Успокоен, Ян целуна Тейла и се отправи към вратата. Усмивнат, той я отвори и като прегърна майка си, я покани да влезе. Очите на Тейла се разшириха от учудване, когато видя пред себе си една изящна дама в началото на петдесетте. Лицето ѝ беше младежко красиво и само едва забележими бръчки по челото и слепоочията издаваха възрастта ѝ. Няколко сиви кичура прошарваха златистата ѝ коса, която падаше свободно върху раменете ѝ, прихваната с красива диадема. Изящната ѝ фигура бе обгърната от мека копринена рокля, а на ушите и шията ѝ блестяха диаманти. Тейла забеляза, че ноктите ѝ са дълги, а маникюрът — съвършен, Чертите на лицето ѝ бяха прекрасно изваяни. Във външността ѝ имаше толкова много неща, които напомняха за Ян, че Тейла почувства как я залива обич към тази жена.

Дона се приближи към нея и внимателно вдигна ръката ѝ. След като се увери, че раната е почти излекувана, тя въздъхна радостно:

— Скъпа моя, виждам, че Хонора е сътворила още едно от чудесата си. — След като докосна и челото на Тейла, тя продължи: — Виждам, че вече си почти здрава. Ръката ти е наред, а и нямаш температура. Ти си щастливка. Наистина си щастливка — изрече Дона тежко, приближи се към Ян и го хвана за ръката. Поглеждайки го с гордост, тя го попита съвсем откровено: — А сега, синко, ще ми кажеш ли най-после какви са чувствата ти към тази млада дама? Очевидно е, че между вас има нещо повече от обикновено приятелство. — Като погледна към Тейла, тя продължи: — Млада госпожо, Хонора ми каза, че сте омъжена за Пол Хатуей. Въпреки това, аз виждам начина, по който гледате Ян. Защо? Обяснете ми!

Тейла хвърли бърз поглед към Ян. Все още не им беше казала всичко за себе си. Дори и това, че всъщност не бе омъжена за Пол. Тя отвори уста, за да им каже всичко, но се поколеба за момент и Ян я изпревари. Пристъпи към нея, прегърна я и каза:

— Мамо, бракът на Тейла с Пол е една ужасна грешка. Повярвай ми — всичко е само временно — промълви Ян, а Тейла невярващо вдигна очи към него. Толкова неочаквано, толкова прекрасно звучеше всичко! Като я погледна възхитен, Ян продължи: — Скоро, надявам се,

ще я убедя да се омъжи за мен, но засега има някои неща, които пречат на щастието ни.

Като не знаеше какво да каже, Дона покри бузите си с ръце, опитвайки се да осмисли всичко, което се беше случило през последните два дни — откритието, че Пол Хатуей е ужасен престъпник, занимаващ се с търговия на роби, факта, че собственият ѝ син бе влюбен в съпругата на този подлец.

— Е, майко? — каза Ян, изнервен от продължителната пауза. — Няма ли да кажеш нещо? Обикновено, когато нещо ме засяга, ти си много словоохотлива.

Дона сви рамене и поклати замислено глава.

— Сине, би трябвало да знаеш, че предпочитам нещата между теб и жената, която обичаш, да бъдат по-прости — каза тя. — Но тъй като това е невъзможно, бих искала поне да те посъветвам да бъдеш внимателен. Това, което Хонора ми разказа за Пол Хатуей, ме кара да мисля, че е по-добре да си нямаш работа с него. Едно убийство повече не значи нищо за него. — Като погледна съчувствено Тейла, тя добави: — А когато е намесена жена, омразата и гневът нарастват десеторно. — На Тейла ѝ стана неудобно, но Дона се приближи до нея и като повдигна главата ѝ, каза; — При всички други случаи бих забранила на Ян да има връзка с жената на друг мъж. Но не и сега, защото ти си идеалната съпруга за него.

Тейла пак отвори уста, за да им каже, че не е женена за Пол, но отговорът на Ян отново дойде твърде бързо.

— Радвам се, мамо — изрече Ян, като се отдалечи от двете жени, — тъй като може би няма да разбереш това, което трябва да направя, след като бурята премине. — Той се приближи до прозореца и се взря в мрачното небе, все още покрито с буреносни облаци. Светкавиците от време на време хвърляха сребърни отблясъци.

Дона тихо прошумоля с роклята си и отиде до сина си.

— Ян, какво си намислил отново? — попита тревожно тя. — Или може би по-добре е аз да не знам. Плановете ти винаги са били безразсъдни. Страхувам се, че и този е такъв.

Ян стисна зъби и бавно, но решително каза:

— Трябва да отида и да намеря Пол Хатуей. Има някои неща, които съм обещал да направя за Тейла.

Дона се вцепени от учудване, а Тейла сподавено ахна.

— Не можеш да го направиш — каза майка му. — Хонора ми каза, че Пол...

— Зная всичко за Пол Хатуей — прекъсна я Ян, като постави нежно ръка върху устата ѝ, за да му даде възможност да ѝ обясни, — но трябва да го направя. Законът ще си каже думата, когато отида в Мелбърн и представя доказателства за вината му. — След това, опитвайки се да разведри атмосферата, той продължи полушеговито: — Като свърша с този престъпник, ще се опитам да убедя Тейла, че аз съм мъжът, с когото тя трябва да прекара остатъка от живота си.

Дона поклати глава и като погледна Тейла, направи няколко крачки към вратата.

— Навярно след време ще ми стане ясно защо правиш всичко това — промълви тя, замислено втренчена в Ян. — Сега ще ви оставя насаме. Когато сте готови, елате в столовата. Обядът ще бъде сервиран след петнадесет минути.

Дона отпрати още един изпитателен поглед към двамата и излезе, като затвори тихо вратата след себе си. Вече сами, двамата се спогледаха.

— Ще преследваш Пол? — попита го Тейла с треперещ глас.

— Аз и още няколко приятели ще спрем този мръсник — решително изрече Ян. — Трябваше да го свърша отдавна, но досега нямах доказателства, че той е такъв подъл престъпник.

— Искам да дойда с теб. — Тейла го погледна и в очите ѝ се четеше молба. — Трябва да знам дали наистина смята да изпълни заканите към сестра ми, дали тя изобщо е жива.

— Ще бъде опасно. Ще има стрелба, убийства. Там няма място за жена — особено за моята жена — нежно отвърна Ян, като нави кичур от косата ѝ около пръста си.

— Дори да не се съгласиш да ме вземеш, аз ще те последвам — каза упорито Тейла и отблъсна ръката му. — Сам реши как ще е безопасно да се движа — сама или с теб?

— Току-що ставаш от болничното легло — опита се да възрази той. — По-добре ще е да се върнеш в него, отколкото да се опитваш да ставаш ловец на богатства.

— След като се нахраня, ще бъда наред — продължи да настоява тя.

Изненадващо за Тейла, Ян сви рамене, с което изразяваше съгласието си.

— Наистина? — възкликна тя. — Мога да дойда?

— Какво да направя, след като ти не се вслушваш в нито един сериозен аргумент — предаде се привидно Ян, знаейки дяволски добре, че няма да я пусне по никакъв начин да участва в една евентуална битка. — Щом настояваш, настоявай — продължи той, но всъщност вече бе решил какво ще направи — ще я заведе в скривалището и след като заспи, ще я остави, а той и хората му ще потеглят. Така тя ще бъде поставена пред свършен факт и няма да има избор, освен да изчака завръщането им.

Смятайки, че наистина се е съгласил, Тейла се хвърли в ръцете му с радостен вик. Ян разроши косата ѝ и след това развърза колана ѝ.

— Скъпа, не след дълго Пол Хатуей ще бъде само един кошмарен спомен — каза той дрезгаво. — А сега ми позволи да ти покажа какво можеш да очакваш всеки ден от мен, след като се отървем от този престъпник.

С трескави движения Ян свали робата от нея и откри прекрасните ѝ гърди. Наведе глава и устните му намериха набъбналото ѝ вече зърно. Ръцете му погалиха раменете ѝ, спуснаха се надолу по тялото ѝ и най-после той намери центъра на удоволствието, което толкова много жадуваше.

Тейла затвори очи и се отдаде на сладката агония, която пръстите му ѝ причиняваха.

— Ян, как може да ми обещаваш толкова много, когато настоящето е изпълнено с толкова опасности и несигурност? — попита го тя и постепенно гласът ѝ премина в стонове на екстаз.

Ян бързо се освободи от дрехите си и се надвеси към нея, като шепнеше.

— Скъпа моя, ще се справя с всичко единствено благодарение на тебе. Ти запълни една празнота в моя живот и аз няма да си позволя да те загубя.

— Ян, няма време за това — възрази тя слабо. — Майка ти ни чака в столовата.

— Може да почака още малко — отвърна ѝ той със смях, — но аз не мога. Наистина не мога. — Той легна върху нея, а ръцете му продължаваха нежно да я възбуждат. Цялото тяло на Ян излъчваше

страст. Той я подхвана отдолу, надигна леко бедрата ѝ и проникна в нея с един мощен тласък.

Бедрата ѝ бяха гладки и стегнати и тя посрещаше всяко негово движение с някаква отчаяна страст, сякаш се страхуваше, че всеки миг всичко може да свърши и магията да се развали. Голите им тела се преплитаха едно в друго, езиците им се търсеха постоянно и изглеждаше сякаш никога няма да им омръзне да се докосват. Ян почувства, че краят приближава, той увеличи темпото, продължавайки да дразни с двете си ръце зърната на гърдите ѝ.

Екстазът ги заля с божествените си вълни и за момент те забравиха всички тревожни мисли, които бяха обсебили съзнанието им.

Пол Хатуей се наведе напред и нахлупи още по-ниско шапката си. Конят му цвилеше и се опитваше да прегази непроходимата кал, а отгоре небето продължаваше да излива реки от дъжд. Като повдигна глава нагоре, Пол размаха юмрук.

— Ти, дяволско време! — изкрещя яростно той. — Защо сега? Когато се моля за дъжд, той никога не пада. Когато не го искам, сякаш небесата се отварят и изливат цял океан. Проклето да бъдеш! Няма да ми попречиш!

— Хайде да се връщаме! — извика един от мъжете, като се приближи до него. — Никоя жена не заслужава това. Забрави я, Пол! Има толкова много като нея в „Оудъм“ и всяка от тях би била щастлива да си вдигне полата и да живее в разкоша, който ти предлагаш.

Пол се извъртя и удари мъжа през лицето с опакото на ръката си.

— Дръж си езика зад зъбите! — изсъска му той. — Трябва да намеря Тейла. Тя не може просто така да избяга. Чуваш ли? Залогът е много по-голям от едно вдигане на полата.

Мъжът се отдръпна при удара, след това заби пети в коня си и се отдалечи от Пол. С мрачно изражение се присъедини към групата зад него. Всички размениха зловещи погледи, но продължиха упорито да яздят през вилнеещата с пълна сила буря.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Когато Тейла и Ян се сбогуваха с Дона, денят бе кристално чист. Хванала здраво юздите, Тейла яздеше до Ян и от време на време скришом му хвърляше нервни погледи. Нещо не беше наред. Той все още не беше се опитал да я разубеди от опасното ѝ хрумване да отиде с него и да участва в залавянето на Пол. Изглежда, той беше намислил нещо. Когато веднъж погледите им случайно се срещнаха, Тейла забеляза лукавите пламъчета в очите му, което не вещаеше нищо добро.

Изнервена, тя обърна глава и се загледа в околността. Ян се усмихна на себе си, когато забеляза стиснатите устни на спътницата си. Знаеше колко е объркана от факта, че той се беше съгласил толкова лесно да го придружи. Знаеше също, че не след дълго щеше да разбере истинските му планове. По дяволите, той можеше да пази тайни не по-зле от нея!

Двамата продължиха да яздят мълчаливо, всеки потънал в собствените си мисли.

Над тях слънцето заливаше с адската си топлина и небето, и земята. Тежка мараня бе паднала над земята. Внезапно хладен повеи зарадва Тейла и леко повдигна ефирната муселинова рокля, която Дона ѝ бе дала. Памучната ѝ риза се изду, а вятърът започна да си играе с косата ѝ, разпръсквайки я по лицето и раменете ѝ.

Решена да не позволи на Ян да разбере, че е объркана от държанието му, Тейла се съсредоточи върху други неща. Като се огледа около себе си, тя отново се удиви колко много имот притежават Ян и майка му. Огромната къща с многобройните беседки, небрежно разхвърляни около нея, бяха останали далеч назад. Сега двамата яздеха по извиваща се алея, застлана с чакъл, а от двете им страни се извисяваха величествени борове и евкалипти. Склоновете около тях бяха обсипани с люляци и азалии. Малко по-далеч се виждаха насаждения, които образуваха правилни геометрични линии.

Точно на срещуположната страна Тейла забеляза градина, по японски маниер, с красиви водопади, японски явори, алезии и лалета, които правеха всичко да изглежда като в приказка. По-далеч, по облените в слънце склонове, стада крави и овце пасяха кротко.

— Вече виждам защо не ми е приятно да идвам често тук — извади я от съзерцанието гласът на Ян. Тя рязко се обърна и го погледна с полуотворени устни.

— Ян, това е толкова прекрасно! — каза тя, неразбирайки как някой може да не харесва да живее в такава обстановка.

С широк шест на ръката Ян посочи хълмовете наоколо.

— Двеста и седемдесет акра и всеки един от тях придобит със сила. Доведеният ми баща преследваше неотстъпно своя цел и смачкваше всеки, който застанеше на пътя му — каза горчиво той и като свали ръката си на лъка на седлото, го стисна толкова здраво, че кокалчетата му побеляха. — Много аборигени са били убити за тази земя. За мен тя е нечиста.

— Но ако толкова много се отвърщаваш от нея, защо просто не се преместиш?

— Заради майка ми — отвърна Ян. — Съпругът ѝ, тоест доведеният ми баща, е погребан тук. На смъртното му легло тя даде обещание, че нищо няма да оскверни гроба му или земята, която той толкова много обичаше. — Ян присви очи и продължи: — Не мога да направя нещо, от което майка ми ще бъде нещастна. Целият ѝ живот е бил достатъчно злочест. Но дори и да го направя, аборигените не биха се върнали на тази земя. Те я смятат за нечиста, тъй като също знаят цената, на която е придобита.

— Съжалявам, Ян. Не знаех, че нещата стоят така — промълви тя, отмятайки косите си назад.

— Да, за съжаление, така стоят — каза Ян.

Той погледна Тейла и се възхити от грациозността, с която яздеше. Тя и майка му си приличаха по толкова много неща! Всяка от тях се приспособяваше към каквато и да е ситуация, независимо колко тежка беше. Ян се питаше дали Тейла ще разбере решението му да не живеят в имението, след като се оженят.

Желанието му беше да се заселят в някое малко имение — място, където децата им могат свободно да тичат и играят, необременени от

голямата мрачна къща и огромното имение, придобито с алчност и кръв.

Точно така — една малка ферма най-добре би подходдала на децата им. Ян се надяваше с цялото си сърце, че и на Тейла би допаднал такъв начин на живот.

Докато той бе потънал в океана на мислите, които го измъчваха, Тейла се взираше в небето. Колкото по-навътре навлизаха в полупустинната област, толкова повече вятърът се засилваше и прогонваше убийствената жегата, спуснала се над земята.

— Поне времето днес е чудесно — каза тя, припомняйки си бушуващата буря предишната вечер.

Ян кимна, но в себе си съвсем не беше уверен, че пътуването им ще бъде гладко и безоблачно. Той познаваше този рязък вятър, който не вещаеше нищо добро. Още повече че двамата се движеха в изоставено речно корито, което при буря за секунди се превръщаше в буйна река, носеща скални отломъци и стволове на дървета. Но това беше пътят към скривалището му, където той и неговите хора трябваше да се съберат и обмислят как да заловят Пол и останалите от шайката. Ян се радваше, че Тейла вече не е част от този опасен план. Когато Тейла още не беше избягала от ранчото на Пол, те мислеха как да нахлуят и да я отвлекат. Тейла сега беше в безопасност и Ян нямаше намерение да я изпуска от очи.

Двамата напредваха много бавно, тъй като коритото ту се спускаше надолу, ту се качваше стръмно нагоре. След половин час езда то се изравни и навлезе между два реда евкалиптови дървета, където бе изникнала буйна трева, висока два метра, която закриваше всякаква гледка. Пътуването между евкалиптите бе приятно. Листата им бяха толкова нежни, че се чупеха при по-силно докосване.

Накъдето и да погледнеше Тейла, виждаше следи от наводнения. От едната страна се виждаше гигантски изкоренен евкалипт, а в клоните му се беше заклецил някакъв друг ствол.

От другата страна големи дървета и коренища се бяха закачили за клоните на все още държащи се, но приведени дървета.

— Какво е това място? — неочаквано попита Тейла и се обърна към Ян. — Накъде ни водиш?

Миглите на Ян трепнаха, тъй като той не искаше все още да ѝ отговори — не преди да стигнат скривалището.

Той започна да увърта и въздъхна с облекчение, когато един приближаващ конник, когото тя много добре познаваше, отвлече вниманието ѝ. Ян нервно изчака Хоуки да се приближи и да спре коня си. Аборигенът погледна тревожно Тейла, след това се обърна към Ян. Очите му искряха и личеше, че е възбуден.

— Всичко е свършено, Ян — каза той с обичайния си равен тон. — Задачата е изпълнена. Съобщих в района на всички твои приятели и те ще те чакат на познатото място. Едно младо момче на име Кенет Озиър също иска да се включи и аз му позволих. — Като хвърли още един нервен поглед към Тейла, Хоуки продължи: — Трябва да вървя, приятелю. За съжаление, посоките ни се разделят. Племето ми вече е тръгнало към морето за празника на лебедовите яйца. Много хора ще се опитат да ги спрат, така че тръгвам натам, за да се присъединя към тях.

Ян кимна:

— Разбирам те, Хоуки, Какво стана с Ридж Уагнер? Не можа ли да го откриеш и да му предложиш да се присъедини към нас?

— Не. Да се открие Ридж е невъзможно — отвърна аборигенът. — Съжалявам.

— Няма нищо, приятелю — каза Ян, кимайки разбиращо. — И без това не разчитах на помощта му. Той се появява на най-различни места и никой не е сигурен къде може да бъде в даден момент.

Като приближиха конете един към друг, двамата мъже се прегърнаха.

— Язди внимателно, Хоуки — промълви Ян. — Не позволявай нищо да ти се случи, чуваш ли ме?

Хоуки го потупа по гърба и побърза да го успокои.

— Нищо няма да ми се случи. По-добре пази себе си. Ти си най-добрият приятел, който е имал някога Хоуки.

— Хоуки също е най-добрият приятел на Ян — отвърна му Ян със смях и продължи с по-сериозен тон: — Сега върви. Надявам се, че скоро ще мога да се присъединя към хората ти. Зная какво значение има за вас Празникът на лебедовите яйца и се надявам, че тази година ще можете да го отпразнувате.

Аборигенът сви рамене, а очите му се изпълниха с гордост; в следващия миг той пришпори коня си и бързо се отдалечи, вдигайки облаци прах след себе си.

— Ян, Хоуки каза, че твоите приятели ще те чакат — каза Тейла и приближи коня си към Ян. — Къде? Какви са твоите планове въобще? Моля те, кажи ми. Аз също съм част от това, което става. Трябва да ми кажеш всичко.

— Тейла, ти настояваше да дойдеш с мен — отвърна Ян със стиснати зъби, — така че ти предлагам да не се тревожиш за подробностите. Казал съм ти всичко, което трябва да знаеш засега.

В очите на Тейла пламна внезапен гняв.

— Не постъпваш ли като доведения си баща? — каза ядосана тя. — Ти се отнасяш с мен точно както той с майка ти — като към безмозъчна глупачка.

С насълзени очи Тейла хвана здраво юздите, забрави болката в ръката си, пришпори коня и се отдалечи в галоп от Ян.

Ян я познаваше добре и беше много учуден от начина, по който тя реагира на хладното му държание. Проклинайки се, че не е бил откровен с любимата жена, той заби пети в хълбоците на коня си и препусна след нея в луд галоп.

Неочаквано, зловещи черни облаци закриха цялото небе. Започнаха да тътнат гръмотевици, а сребристите очертания на светкавиците прорязваха небето.

— Тейла! — изкрещя Ян. — По дяволите, Тейла, почакай! Ще има буря, не виждаш ли? Не можеш да се справиш сама. Спри!

Без да обръща внимание на думите му, Тейла опъна още по-силно юздите. Тя трепереше от страх, че силният вятър, който духаше в различни посоки, може да я свали от седлото. Вкопчила се в коня, тя продължи бясното препускане, избягвайки повалените дървета. Чувстваше се малка и слаба, когато дъждът започна да се излива като из ведро, а светкавиците се спускаха като змии. Но въпреки това тя не мислеше да спре и да приеме някаква помощ или утешение от Ян, Никога повече тя нямаше да бъде негова. Никога!

— Тейла, спри! — изкрещя отново Ян, забелязал недалече в коритото на реката да приближава огромна вълна от тонове пръст и скални отломки, която помиташе всичко по пътя си.

Той опъна още по-силно стремената и след няколко секунди настигна коня на Тейла. Като се изравни с нея, той я обхвана през кръста, вдигна я рязко от седлото и я сложи в скута си.

Тя се обърна и го заблъска с юмручетата си по гърдите.

— Пусни ме! — крещеше и се опитваше да се освободи от железната му хватка. — Конят ми! Пусни ме да хвана коня си!

— По дяволите, остави проклетия кон. По-добре да загубим него, отколкото да се удавим като плъхове! — Той обърна коня си натам, откъдето бяха дошли. Като препусна толкова бързо, колкото можеше, той й извика. — Не чуваш ли? Вълната почти ни настига!

По лицето на Тейла се изписа страх, когато до ушите ѝ достигна шумът от тътнещи води, движещи се шеметно зад тях. Тя можа да чуе как някакво дърво бе изтръгнато и пращането на чупещите се клони я ужаси. Обърна се и като погледна през рамото на Ян, извика тихо, но ужасено. Вече не само чуваше приближаващата опасност. Тя я виждаше — огромна вълна, висока няколко метра, носеща изкоренени дървета и трупове на животни. Последното нещо, което можа да види, беше гребенът от мръснокафява пяна точно над себе си.

Тогава водата ги удари. Тейла не можа да разбере точно откъде — водата ги беше обгърнала отвсякъде. Двамата паднаха от различни страни на коня. Тейла изпищя, когато се намери в ледената вода. За миг изплува на повърхността, пое глътка въздух и после отново бе погълната от кипящата вода.

— Ян! — изпищя тя обезумяла, когато отново можа да подаде глава, но не го забеляза и в следващия миг отново потъна.

Яростната вълна я мачкаше и Тейла се извиваше, гърчеше, мъчеше се да изплува отгоре за глътка въздух.

Изведнъж един по-силен тласък я издигна във въздуха и като прелетя известно разстояние, тя падна на земята в калта.

Слънцето бавно се показваше зад разкъсаната пелена от черни облаци. Водната стихия бе отминала, след като бе напълнила с тиня коритото на реката.

Тейла бе цялата в кал. Изведнъж зад нея се разнесе оглушителен смях. Примигвайки с очи, тя се обърна и видя Ян, потънал до коляно в тинята на няколко крачки от нея. Нямаше част от тялото му, която да не бе покрита с кал. Виждаха се само очите му, които щастливо се взираха в нея.

Устните ѝ се разтеглиха и тя също започна да се смее. Като погледна себе си, тя разбра какво толкова го е разсмяло — бяха се измъкнали от това опасно приключение, без дори една счупена кост, но целите бяха в кал.

Като погледна към Ян, Тейла отново се разсмя, а смехът ѝ премина в необуздан кикот, когато тя се опита да стане, но се плъзна в калта. Дори когато Ян ѝ протегна ръка, тя се изплъзна и отново падна.

Най-накрая Ян успя да я изправи и я привлече към себе си. Двамата си помагаха да запазят равновесие. Изведнъж смехът им заглъхна, погледите им се срещнаха и те изведнъж станаха сериозни.

Ян се наведе и потърси устните ѝ. Целуна я, а вкусът на калта се изгуби в огъня на избухналата отново страст между тях.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Цвиленето на кон изтръгна двамата влюбени от страстната им целувка. Те се огледаха наоколо и сърцето на Тейла се сви болезнено, тъй като не много далеч тя видя прекрасния жребец на Ян, затиснат от изкоренено евкалиптово дърво. Някакъв труп на животно се беше заклешил в клоните точно до него. Огромна рана зееше в корема на коня, където се бяха врязали острите клони на падналото дърво.

Тейла хвърли бърз поглед към Ян. Изненадата на лицето му се замени с болка, когато видя верния си приятел, издъхващ в мъки.

— Господи! — промълви ужасен от гледката. Вече нямаше нищо смешно и романтично в ситуацията, в която бяха попаднали. Без да се замисли, чувствайки се и длъжен да спести мъките на коня си, Ян извади пистолета си и се прицели. Но изстрел не последва. Като обърна пистолета към себе си, той видя, че дулото се е напълнило с кал.

Конят изцвили още веднъж жаловито и започна да трепери. Краката му се подкосиха и той се строполи на земята, а очите му останаха изцъклени и неподвижни, сякаш взиращи се в някаква точка в далечината.

— Ян! — извика Тейла, като го хвана за ръката. — Съжалявам за него.

Той измърмори нещо неразбираемо и прибра пистолета в кобура. За секунди очите му останаха втренчени в животното. След това Ян се обърна към нея:

— Съжалявам, че те забърках в такива неприятности — каза той, обгърнал с поглед калната ѝ фигура. — Сега трябва да намерим езеро и да се изкъпем. Тъй като конят ти отдавна е избягал, а моят е мъртъв, ще ни се наложи да се придвижваме пеша.

— Къде точно ще ме водиш? — попита отново Тейла потиснала гнева си: в този момент Ян не се нуждаеше от още неприятности — току-що бе изгубил прекрасния си кон — и Тейла реши да избере подходящ момент да си поговорят сериозно за отношенията им и

въобще за нейното място в неговия живот. Сега в тази полупустинна област ги дебнеха много опасности, особено като останаха без коне.

— Да, мисля, че нямам друг избор, освен да те посветя в плановете си — изрече Ян, взирайки се в далечината, леко присвил очи. — Но нека първо намерим вода. След като се изкъпем и изсушим дрехите си, ще ти разкажа всичко! Тогава, ако все още ме мразиш, ще те пусна да, си вървиш.

— Ти постоянно ме изненадваш — каза Тейла, неспособна да сподави радостната си въздишка, когато той я прегърна и тя увисна на врата му, гледайки го с обожание — дори със слоя мръсотия, покриващ тялото му, той беше красив.

Устните им се сляха в целувка, която Тейла никога нямаше да забрави — гореща целувка с вкуса на кал.

— Скъпа, изненадите са нещо много често случващо се между нас — отвърна ѝ Ян, като галеше косата ѝ. Зад тях калта беше започнала да изсъхва. Той знаеше, че след час всичко щеше да бъде сухо. Само отломките на изкоренените дървета щяха да напомнят за отминалото бедствие.

Като погледна към коня си, той забеляза седлото и карабината, потънали в кал. „Ще трябва да ги извадя“ — помисли си той. От тях зависеше живота им. Тейла не знаеше, но до скривалището им оставаха доста мили. Трябваше да имат късмет, дяволски късмет, за да успеят да се доберат живи.

— Тейла, докато аз си взема нещата от коня, ти тръгни напред и се оглеждай за вода. Ще бъде лъжа, ако кажа, че така изглеждаш добре — каза Ян и устните му се разтегнаха в закачлива усмивка. Само ако знаеше тя колко е загрижен в този момент...

Тейла кимна и прокара пръсти през косата си, сплъстена от калта. След това докосна с ръка лицето си и едва не извика от отвращение, тъй като калта по него беше засъхнала. Сигурно изглеждаше като вещица.

— Господи! — въздъхна тя, като не си направи труд да погледне към покритите с мръсотия пола и блуза, които изсъхваха, прилепнали към тялото ѝ като втора кожа. — Изглеждам ужасно. Трябва да намерим вода и да се изкъпем.

С натежалите си от тиня обувки Тейла започна тежко да пристъпва напред, изумена как може земята да изсъхне толкова бързо

след поройния дъжд и отново да стане корава като камък точно там, където преди час бе минала водната стихия.

Ян се изравни с нея, носейки седлото си, оръжието и другите неща, които успя да вземе от мъртвия кон.

— Може да не намерим веднага вода — каза той. — Тук, в тази област, земята изсмуква всяка капка вода.

— Ако можех само да си измия лицето — промълви жаловито Тейла и прекара език по пресъхналите си устни. — Едва ли някога ще бъда същата като преди. Калта като че ли е проникнала през кожата ми.

Ян се опита да се засмее и се взря в нея. Една сълза се търкулна по бузата ѝ и, отмивайки от мръсотията, откри нежно розовата като на бебе кожа.

Ян изчака за миг и ѝ подаде манерката.

— Ето, измий се. Надявам се, че водата ще бъде достатъчно поне за лицето ти. — Тя се възпротиви, но той насила тикна манерката в ръцете ѝ и продължи: — Мисля, че може да я пожертваме. Няма нищо друго, което може да ми даде толкова много сили, освен красивото ти лице.

Очите на Тейла трепнаха.

— Ян, ако не успеем да намерим вода, това ще е всичко, с което ще разполагаме за бог знае колко време — каза тя с треперещ глас и върна манерката обратна в ръцете му. Вдигна упорито брадичка и добави решително: — Не, няма да я използвам. Не съм толкова празноглава, че да си измия лицето, а да няма какво да пием. — Ян се засмя и закачи обратно манерката на седлото.

— Както кажеш, любов моя — промърмори той, като крачеше редом с нея, и повтори: — Както кажеш.

Ян не искаше да тревожи Тейла, като ѝ каже, че това е най-мъдрото решение, вземала някога през живота си. Бурята беше променила терена твърде много и той беше объркан. Нищо не изглеждаше както преди. Трябваше да се изчака да се стъмни и по разположението на звездите да се ориентира за посоката, в която да вървят. Дотогава те нямаха никакъв избор, освен да продължат да се движат безспирно напред.

Денят сякаш беше безкраен. Тейла тежко стъпваше до Ян, който я беше прихванал с една ръка през кръста. Тя прикри с ръка очите си и

отправи поглед в далечината, където се издигаше облак прах, предизвикан от брумдис^[1].

Когато махна ръката от очите си, Тейла погледна слънцето, което сякаш обхващаше цялото небе. Стотици дискове се впиха в очите ѝ. Дори когато отмести поглед от него, пред очите ѝ продължиха да стоят тези ослепителни жълти дискове.

Убийствената топлина трептеше, разстлала се над спечената изсъхнала земя. Атмосферата беше безжизнена и потискаща. Калта по лицето на Тейла опъваше болезнено кожата ѝ. Единственото нещо, за което можеше да мисли, бе вода. Само ако можеше да поеме глътка леденостудена вода и да почувства как се стича надолу по гърлото ѝ.

Като погледна към седлото, което Ян носеше, Тейла си помисли за манерката, която вече беше празна. Преди колко време си бяха разделили последната глътка?

Час? Два? Или повече?

— Скъпа, добре ли си? — попита Ян. Когато тя не му отговори, той се спря и се обърна към нея. — Когато реших да те заведа в скривалището си, никога не съм предполагал, че ще застраша живота ти. Мислех да те заведа там и когато заспиш, просто да те оставя и да тръгна с хората си. Сега съжалявам, че не настоявах достатъчно да останеш при майка ми.

Гърлото ѝ беше толкова сухо, че Тейла се насили да прошепне в отговор:

— Скривалището ти?! — каза тя. — Ти щеше да ме заведеш там и да ме изоставиш?! — Тя се удари с ръка по бедрото и продължи разгневено. — Знаех си! Ти си ме лъгал през целия път, откакто напуснахме имението. Въобще не си мислил някога аз да бъда с теб, докато заловиш Пол. Ти си един лъжец! Сега заслужаваш да умреш от жажда. Ще се смея, когато стане това.

— Признавам, че заслужавам тези гневни упреци — каза Ян с тежка въздишка. Той облиза с език напуканите си устни и погали Тейла по покритото с кал лице. — Но, Тейла — продължи да ѝ обяснява той, — просто нямаше нужда да си с мен, когато залавям Пол. Самият факт, че той е спрян, трябва да ти е достатъчен.

— Трябва да знай какво става със сестра ми — отвърна решително Тейла, хапейки неспокойно долната си устна.

— Почти сигурно е, че не е направил нищо на сестра ти — опита се да я успокои Ян. — Господи, Тейла, трябват месеци, докато един кораб стигне до Англия. Много се съмнявам, че той дори си е помислил да съобщи на хората си за нея. Беше твърде зает с престъпленията си. Този престъпник е въввлечен в незаконна търговия с роби и кой знае още в колко мръсни сделки.

— Знам, че си прав — каза жално Тейла. — Колко глупава съм била! Но той ме ужаси, когато започна да ме заплашва, че ще причини зло на Виада, ако аз избягам. Единственото нещо, за което мислех, бе как да предпазя сестра си след смъртта на родителите ни. Ако бях станала причина за нейната смърт в ръцете на такъв маниак като Пол Хатуей, аз бих се самоубила.

— Трудно ми е да приема, че си се омъжила за такъв човек — измърмори Ян и очите му станаха ледени. — Но, разбира се, тогава това е било единственото решение.

— Ян, аз не съм омъжена за Пол! — изтърси изведнъж истината Тейла. Един дълъг миг тя му се усмихваше, а той стоеше безмълвен с полуотворена уста.

След това очите му светнаха, той започна да крещи от щастие, все още невярващ, че жената на мечтите му не е обвързана с Пол.

Когато най-после стана сериозен, той се взря в нея с възхищение:

— Ти си направила това, за да защитиш сестра си; Преструвала си се, че си негова жена? Това бе част от маниаческия му план, нали? — заля я с въпроси Ян.

— Да, всичко това е вярно и всяка минута с него беше истинско мъчение — призна тя, почувствала облекчение, че най-после е споделила цялата истина с Ян. Радостта ѝ се помрачи от острата болка в гърлото, причинена от говоренето. Тя беше толкова жадна! Колко ли още може да издържи?

Тейла се закашля и хвана гърлото си. Ян разбра. Той не се чувстваше по-добре — гърлото го болеше, сякаш в него гореше огън.

— Ще говорим още, когато намерим вода — каза той и се вторачи в далечината.

— Ако намерим вода — промълви тихо Тейла, така че Ян да не може да я чуе, и продължи упорито да се движи напред.

Бавно се придвижваха на изток. Мравки, дълги цял инч, се опитаха да се изкачат по обувките им, но бяха моментално изтръскани.

Малък червен гушер се появи за миг между камъните и изчезна като привидение. Задуха вятър, който вдигна облаци прах, и двамата трябваше да закрият лицата си.

Не след дълго тишината беше нарушена от тропота на бягащи птици ему и кенгура, подскачащи в далечината.

Огромна сянка на няколко метра пред Ян привлече вниманието му. Той извика и спря, като хвана Тейла за ръката.

— Погледни — възкликна Ян, взирайки се в небето.

Тейла отправи поглед нагоре и видя величествения силует на огромен орел, който летеше плавно и безшумно.

— Красива птица — промълви с мъка тя.

— Да, красива е — съгласи се Ян. — Но аз съм щастлив не защото тя е красива. Птица в такава пустинна област може да означава само едно — водата е някъде близо.

Най-после искрица надежда! Очите на Тейла се разшириха, когато тя видя и други птици да летят напред. Бяха толкова много, че образуваха черна пътека по небето.

— По дяволите, някъде напред има вода! — изкрещя Ян и трескаво се затича. Като направи няколко крачки, той погледна назад към Тейла и спря. Върна се при нея, обхвана я през кръста и каза: — Ако не беше седлото и оръжието, което нося, бих те занесъл на ръце. Но тъй като не мога, моля те, помъчи се да вървиш с мен.

— Ян, ако наблизко има вода, ще направя всичко, за да вървя с теб — отвърна тя. — А когато стигнем езерото, ще се хвърля в него и ще стоя там вечно! Цялото ми тяло жадува за вода.

Двамата отново тръгнаха. Когато минаха високата трева и няколко дървета, се озоваха пред малко солено езеро, известно на австралийците като глинена солница. Това не беше вода.

Тейла избухна в сълзи и като се отпусна в ръцете на Ян, изстена:

— Не може да бъде! Просто не може! Къде отиват тези птици? Къде?

Въпреки че отчаянието и разочарованието бяха големи, Ян се опита да я успокои.

— Не се предавай — каза той. — Трябва да следваме полета на птиците. Виж ги — те се движат напред. Кълна ти се, Тейла, водата не е толкова далече. — Той я хвана за ръката и с някаква отчаяна

решителност започна да я дърпа напред. — Хайде. Не губи надежда. Има само още малко. Кълна се, вярвай ми.

Тейла изтри сълзите от лицето си и погледна Ян измъчено.

— Да ти вярвам? — изрече тя, като сама не позна прегракналия си глас, и продължи: — Как? Виж докъде ме доведе вярата ми в теб. Никога не съм била в такова отчаяно състояние, както сега. И ти си единственият виновник.

— Тейла, сега не е време за спорове — прекъсна я твърдо Ян. — Обвинявай ме във всичко, което искаш, но по-късно. Първо трябва да се измъкнем.

— Ха — изрече Тейла през зъби и отметна глава, — това не е сериозно, нали?

— Никога през живота си не съм бил по-сериозен. Аз те доведох дотук — аз ще те измъкна.

— И после? — настоя тя. — Ще ме оставиш ли сама, докато ти и хората ти се биете на живот и смърт с Пол и бандата му?

Ян се почувства объркан от въпроса ѝ:

— Казваш го така, сякаш наистина те е грижа какво може да ми се случи. Ти ме обичаш, Тейла.

Тейла отмести поглед, за да не разкрие съкровените си чувства, и изплака.

— Просто съм толкова жадна. Всичко, което искам сега, е вода. — И като се погледна, добави: — И да се изкъпя.

— Скъпа, смятай, че желанието ти е изпълнено вече — възкликна Ян, забелязал зад възвишението, което току-що бяха изкачили, остров от зеленина с накацали ято птици.

Видели спасението си, те се затичаха през високата влажна трева.

Край тях изкрещяваше птица, притичваха кенгура с малките си в торбите.

Двамата почувстваха как въздухът става по-влажнен — жив.

Изведнъж пред тях блесна кристалната повърхност на пустинно езеро, в което няколко лебеда плуваха волно.

Тейла остави зад себе си Ян, който се забави, докато свали багажа си.

Смеейки се, тя се затича към водата и се хвърли в езерото — разперила ръце и крака. Лебедите се уплашиха и се разбягаха към

отсрещния бряг.

Когато изплува, тя загреба в шепите си вода и започна жадно да пие. Ян също се хвърли до нея и се загуби от погледа ѝ.

Когато се показва отново, мокър, щастлив, с калта, свличаща се от лицето и косата му, Тейла не можа да се сдържи и избухна в смях.

Господи, беше толкова хубаво да се смееш!

Да има за какво да се смееш!

[1] Брумдис — диви коне, обитаващи полупустинната област — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Усмивката на Тейла изведнъж застина и тя погледна настрани от Ян, когато някаква патица изкроя шумно над езерото. Това я стресна и я върна отново към реалността и положението, в което се намираха с Ян. Бяха се загубили из храсталаците, а и нямаха кон. Някъде наоколо Пол Хатуей със сигурност я търсеше и може би искаше да я убие само щом я види, тъй като предполагаше, че тя е избягала и е разказала на Ян цялата история. Потръпна, като си представи многобройните заплахи на Пол.

— Не се страхувай, Тейла — каза Ян и доплува до нея, видял внезапния страх в очите ѝ. — Това, което чухме, беше само някой присмехулник или най-обикновена птичка. — Той я хвана за ръце и я придърпа към себе си, а водата и калта, която се стичаше по телата им, проблясваше на светлината. — Всичко ще се оправи — опита се да я успокои той и я прегърна. — Ще те върна отново към цивилизацията. Само ще се наложи малко повече да походим. Сега трябва да се окъпем, после да хапнем нещо и после да починем.

— Всичко това ми изглежда безсмислено — каза Тейла и се притисна към Ян. — Откакто взех глупавото решение да дойда в Австралия, нищо не върви както трябва.

— Надявам се, че не мислиш това в действителност — каза Ян и като обгърна с длани лицето ѝ, го повдигна, за да срещне погледа ѝ.

— А защо да не е така? — попита Тейла и от очите ѝ се застичаха сълзи. После устните ѝ се разтеглиха в лека усмивка. — Разбира се, на тебе ти е приятно да сме заедно, нали? — Тя протегна ръка към брадичката му и прекара пръсти по златисточервеникавите косъмчета на наболата му брада. — Ян, мисля, че трябва да знаеш какво изпитвам към теб. Макар че толкова пъти сме заставали един срещу друг, най-често това е било само преструване. В действителност, скъпи, познанството ми с теб е най-доброто нещо, което ми се е случило тук. Благодаря на Бога, че те има.

Ян прилепи устни до нейните и я целуна дълго и с наслада, а после се дръпна.

— Колкото и много да искам да те имам, моя любов, не е сега времето — каза той, като погледна към небето през решетката от клони и листа, надвиснали над тях. — Скоро ще се мръкне. Преди това трябва да сме се установили някъде, за да се предпазим от опасностите, които могат да ни изненадат тук.

Тейла обви ръце около собственото си тяло и се огледа предпазливо наоколо. В момента езерото ѝ изглеждаше някак невинно и невероятно красиво. Водни лилии, червени цветя с големи листа, миризлива бороня с малки лилаво червени цветчета и какви ли не други цветя растяха по брега. Ароматът, който се носеше из въздуха, беше неповторим.

Ян започна да се мие, като пръскаше вода наоколо, и макар и трудно, се отърва от калта, полепнала по тялото и косата му.

— Поне едно нещо е добре сега, скъпа — каза той, като тръгна да излиза от водата. — Пушката. В кожения си калъф тя е била предпазена от калта. Сега има с какво да се пазим и да си намерим вечеря. — Тейла усети стомаха си да негодува. Да този момент не се беше сещала за храна. Мисълта за водата беше единственото, което запълваше съзнанието ѝ. Но сега, когато нещата изглеждаха по-обнадеждаващи, тя усети колко беше гладна. Затова побърза да се отърве от калта по себе си, поне доколкото можеше, и после излезе на брега при Ян. Усмихна му се и му благодари, когато той ѝ предложи една наметка от овча кожа, която взе от седлото.

— По-добре вземи да махнеш тези дрехи от себе си — каза Ян, като усети, че слабините му се стоплят, когато Тейла застана пред него с плътно прилепнала по тялото мокра риза, подчертаваща дори най-малките гънки на гърдите ѝ.

— Изглежда, ще трябва да поопера това-онова — каза тя, като се уви по-добре в наметката. Приближи се до Ян и прекара ръка по мокрите му панталони. — Струва ми се, че ще трябва да отидеш на лов гол, скъпи, ако искаш да изпера и твоите дрехи.

Ян усети, че се стяга, когато пръстите ѝ потъркаха мъжествеността му. Той въздъхна шумно, поколеба се, но каза със смях:

— Ако не престанеш с това, което правиш, ще останеш без вечеря. Но за мен ти си всичко — хвана я и я придърпа към себе си, а наметалото ѝ падна на земята. — Ще те имам цялата, моя любов. Ще те изпия.

Устните им се сляха в целувка. Тейла прекара ръце по гърба му, а после и надолу към бедрата и се спря там. Притискаше се към него, докато леко я наведе и двамата се отпуснаха на земята, където ги обгърна упойващият мирис на тревата. Дъхът на Тейла застина, докато тя гледеше как Ян сваляше дрехите ѝ, а ръцете му събуждаха желание за любов така, както само той можеше.

Устните им се разделиха. Когато той започна да се съблича, тя му каза, за да го подразни:

— Ян, да не забравиш, че аз имам да пера, а ти трябва да хванеш нещо за вечеря.

Но той не отговори. Вече беше без риза и сега смъкваше панталоните си, като не откъсваше очи от нея, Погледът му я изгаряше и събуждаше вълни от страст в тялото ѝ. Не ѝ се вярваше, че може да изпита подобно нещо след всичко, което бяха преживели. Но след като се бяха срещнали със смъртта в развихрените, яростни води и бяха оцелели, сега просто не можеше да желае толкова силно нищо друго, освен Ян, Искане ѝ се да не го пусне никога от прегръдката см. Макар че не можеха да знаят какво им е приготвила съдбата за в бъдеще, единственото, което имаше значение сега, беше удоволствието от този момент, в който изживяваше рая — открит и споделен с мъжа, когото обожаваше и обичаше с всяка частица на тялото си.

Ян легна върху нея, а тя беше вече напълно гола. Проникна в нея с усещането за гореща наслада, което я накара да изохка. Ръката му премина по извивката на врата ѝ и той притисна главата ѝ към себе си, така че целувката им достави пълно удоволствие. Усещането за екстаз образуваше водовъртеж от удоволствие в тялото ѝ.

Бавно, но с мощни тласъци, той навлизаше в нея. Телата им се бяха слели в едно и двамата изпитваха върховна наслада. Ян обхвана гърдите ѝ. Палците му милваха върховете им, като ги възбуждаха, и зърната се стягаха и изправяха нагоре.

Хълбоците ѝ се свиваха и разпускаха в ритъма на неговото тяло. Тя сви крака и ги стегна около кръста му, като по този начин вкара

пениса му още по-дълбоко в себе си. Ян изви глава и зарови лице между гърдите ѝ, а тя охкаше от удоволствие.

Ян също изпъшка от удоволствие, което растеше... растеше... растеше...

Обхваната от екстаз, Тейла потрепера и извика, когато разгорещените им тела достигнаха кулминацията. Тя се притисна към силните му рамене, когато невероятната експлозия на страстта изпълни и двамата с неземна наслада.

След малко те лежаха прегърнати плътно един до друг, отново преоткрили неизмеримото удоволствие да се любят заедно.

— Обичам те повече от самия живот — прошепна ѝ Ян, като се отдръпна от топлата ѝ мека прегръдка. Целуна я още веднъж страстно и после се изправи.

Усмихна ѝ се продължително, когато тя се обърна да легне по гръб. Беше самата съблазън. Тейла му отвърна с мека усмивка.

— Е? — каза той, като вдигна ръка. — Ще бъдат ли изпрани панталоните ми, или не? Или ще ме караш да стоя гол? Както видях и усети само преди минута, аз напълно губя контрол над страстта и желанието си, когато остана без дрехи.

— Но, Ян, дори и след като ги изпера, ще мине цяла вечност, докато изсъхнат — подразни го закачливо Тейла, като се обърна на една страна и се подпря на лакът. — Струва ми се, че ще се наложи да рискувам и да те оставям така повече време, а?

Ян започна да обикаля наоколо и бързо събра достатъчно изсъхнали листа и клечки от нападалите евкалиптови дървета над тях.

— Ако ще правим каквото и да било по-нататък, мисля, че ще е добре да имаме запален огън — каза ѝ той и почисти мястото за огъня.

Тейла също стана и му помогна да нагласи клонките както трябва и го погледна закачливо.

— Добре, сега имаме дърва, но къде е огънят?

Ян беше намерил два камъка, които биха дали искра при повече усърдие. Започна да ги удря един в друг и наистина излязоха искри. Тейла събра още малко сухи листа и ги сложи под клонките. Ян приближи камъните до камарката и продължи да ги удря и търка. Скоро се появи малко пламъче и започна да прескача от листо на листо. Накрая и клоните засъскаха в пламъците.

Тейла въздъхна с облекчение. Взе дрехите, отиде до брега и се захвана да ги изпере. Като погледна през рамо, видя Ян да се отдалечава и той ѝ се стори твърде смешен. Беше праметнал пушка през рамо, но иначе беше напълно гол. Омаяна от фигурата му, Тейла задържа погледа си най-дълго на мускулестите му крака и начина, но който задникът му се стягаше и отпускате при всяка стъпка. Заля я вълнение, но тя се засрами от реакцията си при вида на своя гол любим и съсредоточи цялото си внимание върху работата, която имаше да върши. Постара се да изпере дрехите добре, макар че ожулената ѝ ръка я болеше, но все пак тя се справи със задачата си и дори простря дрехите на клони над огъня.

Вече се усещаше хладината на настъпващата нощ и Тейла започна да потръпва. Отново сложи на раменете си наметалото от овча кожа, сгуши се в нето и застана по-близо до огъня. Започваше да се притеснява. Ян се беше забавил повече, отколкото тя очакваше. Слънцето почти се беше скрило зад хоризонта и последните му отблясъци бързо угасваха в настъпващата тъмнина на нощта.

Колкото повече време минаваше, толкова Тейла започваше да се притеснява и тревожи все повече и със страх поглеждаше към небето. Бяла като кората на евкалиптите, голямата луна вече изгряваше. Ако не се чувстваше толкова сама, уязвима и заплашена, можеше да си помисли, че всичко наоколо е нереално защото бе твърде прекрасно. Въздухът беше изпълнен с различни аромати от цветя и дървета. Звездите бяха ярки и се открояваха на фона на тъмното небе. Един орел кръжеше високо над нея, после се извиси още и мина пред луната.

Раздвижване във водата привлече погледа ѝ. Някакъв лебед, чер като самата нощ, беше изникнал незабелязано и раздвижи отражението на луната. Малките вълнички и отражението на светлината превърнаха повърхността на водата в приказна картина.

Неочакван изстрел на пушка накара Тейла да скочи на крака. Като уви по-плътено наметалото около себе си, тя се загледа в посоката, от която беше дошъл шумът, но последва само пълна тишина.

— Ян? — прошепна тя, като се опитваше да види през тъмнината, но единственото, което забеляза, бяха само сенките, които дърветата хвърляха на бледата лунна светлина и които се размърдваха от време на време.

Приближи се отново до огъня и зачака Ян да се върне, като се надяваше, че изстрелът, който беше чула, означаваше, че той е намерил нещо за вечеря. Не можеше дори и да си помисли, че наоколо може да има и някой друг, или че Ян е бил застрелян...

— Не! — прошепна на себе си, като отново се сгуши до огъня. — Ян стреля. Там няма друг. Ще се върне скоро. И всичко ще бъде наред. Господи, аз и Ян не забелязахме никакви следи от човешки същества наоколо.

Минутите се влачеха ужасно бавно и на Тейла ѝ се струваше, че минават часове. Сълзи започнаха да напират в очите ѝ. Ако Ян беше добре, трябваше вече да се е върнал. Ами ако сам се е ранил? Трябваше ли тя да тръгне да го търси из тъмницата?

— Но аз със сигурност ще се изгубя! — спореше тя сама със себе си. — Трябва да остана тук. Ян би искал да стоя край огъня, това е най-безопасното място наоколо. Огънят би уплашил всеки див звяр, който реши да се приближи.

Чувстваше се уморена и слаба, отпаднала от глад, а и от притеснения за Ян. Тя погледна към полата и блузата си. Трябваше вече да са сухи, а и щеше да е много по-добре за нея да е облечена, ако се случеше нещо лошо.

Пусна коженото наметало настрана, изправи се и смъкна дрехите си от клона. Потръпна, когато усети твърдостта им, щом ги навлече бързо.

Седна отново до огъня и започна да си обува ботушите. Изведнъж се сепна и скочи на крака, когато чу шум от стъпки в храстите отзад.

Сърцето ѝ заби силно, докато се взираше в тъмнината и се ядосваше, че нямаше никакво оръжие.

Ами ако този, който приближаваше, не беше Ян? Но той стъпваше доста уверено. Ако беше непознат, би трябвало да е по-предпазлив.

— Ян? — каза тихо Тейла със слаб глас. — Скъпи? Ти ли си?

След миг Ян се показва на светлото, като носеше пушката си на рамо. Лунната светлина, която минаваше разкъсана през листата, посребряваше голото му тяло и той изглеждаше като призрак.

Тейла изтича към него и се хвърли е прегръдката му, като въздъхна с облекчение.

— Господи, най-после се върна! — извика тя радостно и го притисна към себе си. — О, Ян, забави се толкова много!

— Съжалявам, скъпа — отвърна ѝ той и също я прегърна. — Наложил се да ходя повече, отколкото предполагам. — Той я пусна и я погледна меко. — Докато обикалях обаче, намерих нещо. — Ян се дръпна настрана, остави пушката си на земята до огъня и бързо се облече. — Вземай каквото можеш и да тръгваме. Имам изненада за теб.

Очите на Тейла се разшириха.

— Изненада? — попита го тя. Едва сега осъзна, че Ян се беше върнал, без да донесе никаква плячка. — Какви бяха тези изстрели, Ян. Нали ти беше този, който стреля?

— Съвсем скоро ще се убедиш напълно в това — отвърна Ян, клекна до огъня, за да го зарине с пепел, и погледна Тейла косо. — Кой друг би могъл да бъде, скъпа?

Тейла сложи ръка на гърдите си и го попита тихо, като го гледаше с недоумение.

— Ян, защо, за бога, гасиш огъня? И ако си стрелял ти, къде тогава е...?

Ян седна до нея и сложи показалеца си на устните ѝ, за да спре въпроса.

— Довери ми се, мила — каза той с усмивка. — Само ела с мен и ми позволи да ти покажа, че тази вечер няма нужда от никакви въпроси повече.

Тейла въздъхна и каза меко:

— Щом казваш така...

Ян бързо събра малкото неща, които имаха. Единствената следа от лагера им беше загасналият огън.

— Е, готова ли си? — попита я той, като отново ѝ се усмихна малко особено.

— Ян, бих искала да знам за какво е всичко това — каза Тейла, когато двамата тръгнаха. — Не смятам, че точно сега е моментът да си играем. Гладна съм. Уморена съм. Спи ми се!

— Обещавам ти, че само след малко ще има какво да вечеряш, а после ще можеш да се насладиш на дълъг и спокоен сън — увери я Ян с усмивка.

— А, не, не ми казвай, че тук в храсталака имаш скрит замък —
отвърна му Тейла и го погледна укоряващо.

Ян отново се засмя и я прегърна през кръста със свободната си
ръка, като ѝ помагаше да се движи през шубраците, огрени от лунната
светлина.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Ароматът на нещо, което се готвеше, се носеше из въздуха и някак обезсилваше Тейла. Стъпките ѝ ставаха по-несигурни, докато тя вдишваше дълбоко, а после погледна Ян подозрително и го попита, като произнасяше думите бавно:

— Още не си ми казал... когато стреля, какво улучи.

Ян премига и я погледна.

— Само след малко ще видиш — увери я той. — Нали ти казах да ми имаш доверие?

— Ян, моля те, недей да повтаряш това повече — каза Тейла с променен глас — Случиха ми се толкова много неща след смъртта на родителите ми, че ще ми е много трудно да проявявам доверие както преди.

Усмивката на Ян помръкна. Той стисна зъби и усети, че отново го обзема омразата срещу Пол Хатуей. Сега, когато той и Тейла бяха откъснати от бурята, дали планът, който беше съставил, щеше да успее? Какво ли правеха хората му, които сигурно вече чакаха пристигането му при скривалището? Какво ли си мислеха? Най-вероятно вече го търсеха, подозирайки, че има проблеми.

Тейла продължаваше да върви до Ян, но усещаше как гладът я обзема изцяло. Чудесният мирис на печено, който се носеше из въздуха, ужасно дразнеше празния ѝ стомах. Какво се готвеше? Къде? О, защо Ян превръщаше това в игра?

Омръзнало ѝ беше да е част от някаква игра — без значение каква. Играта на котка и мишка с Пол Хатуей беше най-ужасното нещо за нея.

— Ето, там е, скъпа — каза Ян, като посочи с ръка. — Храна и подслон, както ти бях обещал.

Тейла спря, без да може да каже нищо при вида на яркия пламък от един огън точно пред тях под сенките на дърветата, под силната лунна светлина. Погледът ѝ зашари наоколо и тя ахна от учудване, когато видя и една сламена колиба. Тейла изпита безкрайно

удоволствие и облекчение от това, че Ян беше намерил място, където да прекарат нощта. Може би най-сетне щеше да се наслади на спокоен сън, без да се страхува от зверовете.

Приятната миризма привлече вниманието ѝ към огъня. Вече бяха достатъчно близко, за да забележи, че нещо се печеше на шиш над пламъците. Погледна към Ян и му се усмихна изненадано.

— Да, да, наистина улучих нещо — каза той, като улови упрекващия ѝ поглед. — Заек. Трябва вече да е станал готов. — Ян хвърли поглед към колибата и продължи: — А това изоставено жилище на аборигените е най-голямата ми изненада за теб. Вярно, че не е замък, но за една нощ не е лошо.

Тейла го погледна още веднъж, а после изтича до огъня и седна на земята до него. Като използваше две пръчки вместо вилица, тя си откъсна от печеното месо и отхапа лакомо, без да обръща внимание на Ян, който се подсмиваше тихо зад нея. Тя сякаш го забеляза едва когато той остави багажа си настрани и седна до нея. Тъкмо щеше да отхапе още веднъж от парчето месо, Тейла се спря. Погледна Ян и се почувства виновна заради лакомията и егоизма си, усмихна се малко глупаво и му подаде мръвката. Когато той я взе, тя побърза да си откъсне друго парче и после започна да го яде с невероятен апетит и удоволствие. Двамата ядоха мълчаливо, докато това, което остана от заека, беше само камарка кокалчета.

— Наядох се като прасе — каза Тейла и се изтегна по гръб на земята. — Чувствам се така, сякаш ще се пръсна. — Тя се прозина и разтърка очите си с ръка. Клепачите ѝ бяха натежали за сън. — Само ако можех да се наспя хубаво сега, може би утре ще изкарам по-леко деня. — Тя погледна към Ян и измърмори сънливо: — Възможно ли е това, Ян? Може ли утре да е по-хубаво от днес? Сигурен ли си, че знаеш къде сме и че ще можем да се върнем обратно?

— Вече имам по какво да се ориентирам. Звездите са моята карта. Да, мисля, че ще успеем да стигнем до скривалището ми — каза Ян, като хвърли последното кокалче, което оглозгваше върху камарката до огъня и я погледна някак предпазливо. — Има ли нещо друго, което да те притеснява?

Тейла се прозина отново и каза с въздишка:

— Не, Ян, няма нищо. — Тя се надигна от земята и седна, като усети силната му ръка да я прегръща през кръста, когато се притисна

до него. — Знам, че правиш само това, което смяташ, че е добре за мене.

— Трябваше да направя всичко това преди доста време — каза Ян с нисък глас. — Но ти изглеждаше толкова привързана към Пол Хатуей. Какво можех да сторя?

— Мразя този човек с цялото си същество — прошепна Тейла, като потръпна — и толкова много съжалявам за всичко станало, Ян, толкова много...

— Няма нужда — опита се да я успокои той. — Пол те беше изплашил. Не можеше да се държиш по друг начин, освен да се преструваш, че ти е скъп. — Ян се обърна към нея и отмести кичур коса от челото ѝ. — Но вече не е необходимо. — Той взе ръката ѝ и се вгледа в пръстена на нея.

— Този проклет пръстен!

Тейла също го загледа, а очите ѝ се свиваха от омраза.

С решително и сигурно движение тя го свали от пръста си и го хвърли във високата трева.

— Най-после съм свободна — каза тя с треперещ глас. — Надявам се никога повече да не се наложи да видя този човек. — После погледна към Ян и каза тихо: — Мили Боже, моля те нищо лошо да не се случи на Виада, ако съм направила нещо погрешно.

Отпусна се на Ян, когато той отново обви ръцете си около нея. Затвори очи, а той започна нежно да я милва.

— Всичко ще се оправи — опита се да я увери Ян. — За теб ще направя всичко, което е по силите ми.

— Както винаги е било — каза Тейла и се притисна по-плътено към него. — О, Ян, ти си всичко най-добро на този свят. Как можех да се съмнявам в теб?

— Хайде, нека не говорим повече за съмнения — каза Ян. — На това време сега май му казват „нощ“.

Тейла се отдръпна от него и се прозина тежко.

— Мисля, че никога не съм била толкова уморена — промърмори тя. Погледна Ян, докато той сложи дърва на огъня, взе дисагите и тръгна към колибата.

— Идваш ли? — попита той и я погледна през рамо.

Тя кимна и го последва. Като се наведе ниско, тя се вмъкна в колибата и видя, че вътре няма абсолютно нищо, дори подът беше гола

земя. Ян измъкна от дисагите си две одеяла. Постла едното на земята, а с другото покри себе си и нея, когато легнаха.

Тейла се сгуши до Ян и погледна нагоре към пролуките в тавана, през които се процеждаше сребърна лунна светлина.

— Скъпи, не можеш да си представиш колко съм радостна, че открихме езерото, а сега и тази колиба — прошепна тя и щастлива го целуна. — Къде ли щяхме да сме сега? Толкова съм щастлива, че сме заедно. Може би с дни наред нямаше да намерим друго езеро и досега да сме умрели от жажда.

— Понякога си мисля, че австралийските езера са една голяма тайна. Например езерото Джордж, толкова съм слушал за него — каза той, като я притисна по-плътно до себе си. — То непрекъснато изчезва и се появява. Когато изследователи го видели за първи път, те помислили, че е морето. По това време миналата година то беше почти изчезнало.

— Никой не знае как и защо.

Думите на Ян заглъхнаха, когато той разбра по равномерното ѝ дишане, че Тейла вече е заспала. Присегна се назад да провери дали пушката му е подръка и също се остави сънят да го обори.

Но не можа да спи дълго. Някакъв странен шум откъм покрива го събуди. Очите му се присвиха в тъмнината и пулсът му се усили, когато дочу някакво хрущане и гризане. На лунната светлина видя тъмните сенки на големи плъхове.

Ян бавно взе пушката си, хвана я здраво и нагласи показалеца си на спусъка. Вдигна я бавно и я насочи към покрива, но без да иска, закачи Тейла и я събуди.

Тя се повдигна на лакът и пое въздух уплашено, когато на светлината, преминаваща през дупките на покрива, видя Ян да се цели в нещо над тях.

За момент сърцето ѝ сякаш спря, сковано от ужас и страх. Тя чу някакви неопределени, но вледеняващи я шумове от хрускане, мляскане и пукане. Дочуваше се и отвратителното писукане на тези гадини. Внезапно от покрива започнаха да се сипят плъхове и някои дори паднаха върху Тейла.

Тя се разпищя и ужасена махна един от рамото си. Изстрелът от пушката я заглуши за момент, когато Ян я изпразни срещу množащите се животни. Като не спираше да пищи и усещаше тръпки по цялото си

тяло при вида на тези отвратителни зверчета наоколо, тя бързо стана и изтича навън. Там обаче не беше по-добре. Плъховете бяха навсякъде. Изглежда, костите на заека ги бяха привлекли, защото се бяха събрали на камара там и за момент поне не обръщаха никакво внимание на Тейла и Ян.

Ян също изтича от колибата и стреля в насъбралите се плъхове. Някои направо отхвъркнаха, когато сачмите ги улучиха, а останалите се разбягаха и след това настъпи мъртва тишина.

Тейла обвини ръце около себе си, а зъбите ѝ не спираха да тракат от страх, докато се оглеждаше наоколо, но вече нито забелязваше, нито чуваше плъховете.

— Дали и онези от колибата са се махнали? — попита тя със слаб глас.

— Освен тези, които съм убил — кимна Ян намръщено към входа. — Ще ги изнеса и ще почистя мръсотията. Стой до огъня.

Тейла се приближи до огъня и каза замислено:

— Не съм сигурна, че мога да се върна вътре отново. Ами ако те пак дойдат?

— В момента вече са доста далеч — успокои я Ян и я прегърна нежно. — Движат се на големи групи през храсталака. Досега вече трябва да са поне на половин миля оттук. Може би нататък ще намерят трупа на някое умряло животно, ще го оглозгат и ще продължат. Не се задържат дълго на едно място. Сякаш дяволът се е вселил в тях и те са прокълнати да не спират да се местят през целия си живот, докато умрат.

— Бих искала вече да са далеч от нас — ката Тейла, като още трепереше. — Със сигурност ми развалиха съня за тази нощ.

— Ще се погрижа за това — каза Ян и я целуна нежно по нослето, а после ѝ даде пушката. — Дръж я и наблюдавай, докато почистя колибата.

Ръцете на Тейла трепереха, докато стискаше оръжието.

— Значи все пак не си напълно сигурен, че те няма да се върнат пак?

Ян се отдалечи малко и каза:

— Мила моя, тревожиш се твърде много.

Като се стегна и стисна зъби, тя се обърна с лице към огъня. Подскочи от уплаха, когато след малко Ян застана до нея. Държеше в

ръка два мъртви плъха за опашките и ги хвърли в огъня.

— Ян, какво правиш? — попита тя изплашено и се дръпна назад, когато той започна да събира и останалите убити гризачи и също да ги пуска в пламъците.

Тейла извърна поглед настрани.

— Мъртвите им останки могат да привлекат и нещо друго през нощта — каза тихо Ян. Когато приключи, той изми ръцете си с вода от манерката.

— Сигурно костите на заека са ги привлекли — каза Тейла, като гледаше мрачно към камарката долу. — Може би трябва да изгорим и тях.

Ян ги погледна и каза:

— По тях вече не е останало никакво месо. Плъховете са ги оглозгали така, че те не биха привлекли никое друго животно.

— Ще се радвам, ако се махнем от това ужасно място — каза Тейла, като подаваше пушката на Ян. — Дори и от Австралия. Това е най-отвратителната и дива земя. Не трябваше да идвам тук! — Тя покри лицето си с длани. — О, защо ли въобще дойдох?

Ян остави пушката си на земята. Обърна се към Тейла, хвана я за ръката и я заведе отново в колибата.

— Скъпа, това, което ти трябва сега, е един хубав сън. Ще остана навън да пазя, а ти спи спокойно.

Тейла кимна и избърса сълзите от очите си.

— Благодаря ти, Ян — каза тихо тя и седна на одеялото. Погледна го, изпълнена с любов и признателност, когато я зави с другото. — Обичам те, Ян! Толкова много те обичам...

Ян коленичи и я целуна нежно по устните. После излезе от колибата и седна пред входа ѝ, като държеше пушката в краката си. Загледа се в звездите по черното небе и ги разучаваше така, сякаш за първи път виждаше Южния Кръст.

После погледът му беше привлечен от езерцето близо до колибата, цялото покрито с бели лебеди. Красивите птици бяха свили глава под крилата си и така приличаха на огромни неразцъфнали водни лилии.

Ян усещаше как очите му се затварят под натежалите за сън клепачи и разтърси глава. За момент се отпусна и се унесе, но след това отново разтърси глава и премигна няколко пъти. Вгледа се в

далечината, за да държи съзнанието си будно, но толкова му се спеше, че виждаше само мъгла пред себе си.

— Това е невероятно — измърмори той и отново разтърси глава, за да се разсъни. На него също му трябваше почивка. Утре щяха да са му необходими сили, за да заведе Тейла до скривалището. Трябваше да изминат доста път, и то пеша.

Като държеше пушката си под мишница, той стана и започна да събира дърва. Нахвърля толкова много, че светлината от пламъците вече достигаше високите клони на дърветата и хвърляше златните си отблясъци високо над тях. Това трябваше да държи настрана всяко животно, което се опиташе да приближи. Ян се огледа наоколо намръщено. Поне за малко трябваше да влезе и да подремне. Трябваше да направи това.

Като се протягаше и се прозяваше, Ян влезе в колибата, остави пушката близо до себе си и се намъкна под одеялото до Тейла. Притисна тялото си плътно до нейното, следвайки извивките ѝ, и праметна ръка да я прегърне. Дланта му попадна точно върху едната ѝ гърда. Той въздъхна от удоволствие и се унесе в дълбок сън.

Тейла се събуди, когато първите слънчеви лъчи проникнаха през пролуките на покрива. Прозина се и облиза устни и когато усети, че към гърба ѝ се е притиснал някой, се усмихна.

— Ян? — прошепна тя и го погледна през рамо. — Скъпи? Вече е сутрин.

Но в следващия момент си спомни какво се бе случило през нощта и че Ян бе останал отвън да я пази. Почувства се виновна, като осъзна, че той може би тъкмо е заспал, след като цяла нощ е бил нащрек.

Тя се обърна бавно в предишното си положение и се опита да не диша дълбоко, като се надяваше, че не го е събудила. Любимият ѝ имаше нужда от почивка толкова, колкото и тя. Твърде егоистично беше от нейна страна, че не го бе разбрала веднага.

Като използваше възможността да почине още малко, тя затвори очи и въздъхна. Беше ѝ приятно да усеща близостта на Ян. Колко чудесно щеше да е, ако можеше всяка сутрин да се събужда до него! Но не беше ли грешно да се надява и да мечтае за това...

А нямаше ли Пол още да се изпречва между нея и щастието ѝ?

Някакъв шум отвън я накара да отвори широко очи. Спря да диша за момент, когато го чу отново. Звучеше доста странно — сякаш някой ядеше нещо: успя да различи хрускане и смукане на кости.

Изтръпна и стомахът ѝ се сви.

Господи, пак ли се връщаха плъховете?

Тейла се обърна бързо към Ян и го разтърси силно за раменете. Когато той отвори очи и я погледна в недоумение, тя се наведе над лицето му и каза тихо, като кимна към изхода:

— Отвън има някой! Ян, сигурно отново са плъховете.

Те са се върнали.

Ян изпъшка и каза, като прекара пръсти през косата си:

— Тях отдавна ги няма. Само ти се струва, че чуваш нещо.

После изведнъж скочи на крака, като разбра, че отдавна е съмнало. Изправи се и взе пушката от земята.

— По дяволите — изръмжа той, — не смятах да спя толкова дълго.

Усети как косата на врата му настръхва, когато сам чу звуците, които му описваше Тейла. Погледна към вратата предпазливо, но не можеше да види нищо навън на поляната.

— Не ти ли казах? — прошепна Тейла, като хвана Ян за ръката и го стисна силно. — Чу, нали? Ян, страхувам се.

Ян сложи пръст на спусъка си и се освободи от Тейла.

— Стой тук — нареди ѝ тихо той. — Аз ще се погрижа.

— Не! — прошепна тя умолително и отново се вкопчи в него. — Не можеш да ме оставиш пак сама и отгоре ми да почнат да падат плъхове. Идвам с теб.

Двамата заедно застанаха до вратата.

В следващия момент, когато можаха да погледнат навън и да видят кой ги безпокоеше, и двамата поеха дълбоко въздух.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

— Танер Макшейн? — Ян насочи пушката си към човека. Погледът му мина по Танер и той усети, че изтръпва от външния му вид: слаб, с мръсни дрехи, дясната му ръка висеше саката и с някаква отвратителна рана, а той продължаваше да осмуква и облизва кокалите на заека, като гледаш; диво към Ян и Тейла.

— О, боже! — възкликна Тейла и потръпна, когато Танер захвърли един кокал настрана и хвана друг. Изви глава за да не го гледа, като си спомни за плъховете, които бяха там само преди няколко часа. Догади й се.

Изстрел от пушка я накара отново да погледне в тази посока. Уплашена, тя видя, че Танер се хваща за гърдите, а между пръстите му потича кръв. Погледът й го проследи, докато той се строполи на земята, където се сви още няколко пъти в предсмъртна агония и изведнъж застина. Беше мъртъв.

Вцепенена от видяното, Тейла се обърна и погледна Ян невярващо, като се чудеше как той би могъл толкова хладнокръвно да убие беззащитния, умиращ от глад човек, който не можеше да бъде заплаха за никого. Дали беше убил по същия начин и избягалите пленници? Това, което беше направил Ян сега, беше същото като да застреляш човек в гръб.

Озадачен, Ян погледна към пушката си, а после и към Тейла.

— Тейла, аз... — тъкмо започна той, когато един познат глас зад тях ги накара да разберат какво става. Беше Пол Хатуей.

— Пусни пушката, Ян — заповяда Пол. — Веднага! Пусни я, иначе ще получиш от това, което получи и Танер, ясно ли е!

— Пол! — извика Тейла пребледняла. Погледна Ян с молба за прошка, защото се чувстваше толкова виновна, задето си бе помислила, че той може да убие човек толкова безсърдечно. Радваше се, че поне не бе изрекла обвинението си на глас преди малко. Може би Ян никога нямаше да й го прости.

Трепереща, тя видя Ян да отпускат пръстите си и пушката да пада на земята. Може би раздялата с оръжието беше и раздяла с живота.

Усещането за безпомощност превземаше Тейла, но тя все още държеше брадичката си решително гордо вдигната. Нямаше да позволи на Пол да види, че се страхува! Никога!

Пол ги приближи и застана пред тях с още димящ пистолет, насочен към Ян, а очите му бяха присвити зад очилата.

— Изглежда, тази сутрин ще трябва с един камък да убия две птички, а? — каза той, а устните му се разтегнаха в тъжна усмивка. — Погрижих се за този кучи син Танер и сега ще ми е също толкова приятно да видя, че вие двамата получавате това, което сте си заслужили. — Той се изкикоти тихо, като разклати пистолета. — Е, няма да ви карам да се убие един друг.

— Пол, нека ти обясня — започна Тейла умоляващо, като гледаше уплашено пистолета, насочен към Ян. — Ян не е виновен за...

— А, и ти очакваш да ти повярвам? — изсъска Пол, а лицето му почервения от яд. Огледа се наоколо. — Къде е конят ти, Ян?

— Предполагам, че вече е започнал да гние — отговори той, като внимателно наблюдаваше Пол, ако отвлече вниманието си по нещо поне за секунда, да скочи върху него.

— Намерих камилата, която открадна от оборите ми, Тейла — изръмжа Пол и се усмихна лукаво към Ян. — Естествено, не можех да си я взема без бой. Беше ми доста приятно, Ян, да избия онези, дето пазеха майка ти — каза той и се изхили. — Знаеш ли, между другото, твоята къща горя много хубаво, хората ми запалиха чудесен огън.

Ян усети как стомахът му се свива. Сви ръцете си в юмруци и пристъпи напред към Пол.

— Майка ми? — каза той през зъби. — Ако само си я докоснал, знай, че вече си...

— Не прави втора крачка — извика някакъв плътен глас изотзад, — защото ще ти е последната.

Тейла се обърна бавно и хвана уплашено Ян за ръката, когато видя десетина мъже да излизат от храстите. Преглътна и се обърна към Ян, търсейки смелост у него, а и някакъв отговор.

Ян се стегна, а очите му искряха.

— Хатуей, по-добре кажи на хората си да не ме изпускат от очи дори и за момент, защото, кълна се, ще те убия при първа възможност.

Пол не обърна внимание на заплахата и спокойно сложи предпазителя на пистолета си. Хората му бяха вече тук и щяха да го пазят. Коленичи до Танер Макшейн и изсъска ниско:

— Ти, копеле! Трябваше да си останеш в затвора, където щеше да си на най-сигурно място. Сега обаче ме направи с двеста лири по-богат.

Изправи се и махна на един от бандата да дойде. Свали очилата си и започна да почиства стъклата им старателно с носната си кърпа, но продължи да гледа надолу към Танер и каза на мъжа, който тъкмо бе наближил:

— Знаеш какво да правиш с него — изръмжа му. — Само гледай да не ми се появиш в ранчото с парите от него, защото ще го последваш.

— Разбрах напълно — отвърна мъжът и надигна с показалец широката периферия на шапката си. — Ще предам трупа на властите, а после ще се видим в ранчото.

— Добре — каза Пол и си сложи очилата. После ритна тъй силно Танер, че тялото подскочи. — Хайде, разкарайте го оттук, Не мога да търпя вонята му. — Пол се върна при Ян със самодоволна усмивка. Очите му блестяха: — Та какво казваше ти за майка си?

— Ти, кучи сине! — изсъска Ян, като употреби всичката си воля, за да не се нахвърли отгоре му и да го разкъса. Ръката на Тейла, която го държеше, му напомни, че ако направи нещо неразумно, тя ще заплати за това.

— Майка ти сега е на разходка из храсталаците заедно с някои от хората ми — каза Пол, като се поклати напред-назад на пети и пръсти и хвана ръцете зад гърба си. Беше му приятно да си поиграе с Ян. — Ще те заведе при нея. Само потрай. Ще я видиш скоро.

Ярост изпълни Ян. Той стисна зъби. Не можеше да направи нищо друго. Молеше се само да не са сторили нещо на майка му. Тя беше нежна жена, свикнала на добри обноски.

Ами ако... ако я бяха изнасилили?

Тази мисъл разкъса съзнанието му и той се извърна от Пол. Тейла се отпусна в ръцете му и се почувства толкова изплашена и слаба, че едва не припадна.

— Какво можем да направим? — прошепна тя, когато Ян я погали по косата. — Господи, те сигурно ще ни убият? Ами какво ли е

станало с майка ти?

— Това, което можем да направим в момента, е да му се подчиняваме — прошепна ѝ той, прилепил устни в ухото ѝ. — Но, дяволите да го вземат, ще се опитам да те измъкна от тази каша. Трябва да се добера и до майка си и да ѝ помогна!

В този момент Пол дръпна Тейла настрана.

— Вие двамата повече няма да си шепнете нищо, ясно ли е! — извика той, като зашлеви шамар на Тейла и я избута към чакащите мъже. — Тръгвай, слугиньо, следвай моите хора!

Ян усещаше, че кръвта му кипва. Той свиваше и отпускаше юмруците си, а погледът му не се отделяше от пушката на земята. Беше толкова близо. Толкова близо! Ако беше достатъчно бърз, щеше да успее да я вземе.

После милостивият Бог да им е на помощ...

Той пое дълбоко въздух, клекна бързо и протегна ръка към оръжието, но изведнъж се сви и едва не извика от болка, когато един тежък ботуш настъпи ръката му и я притисна към земята.

— Това май беше доста глупаво от твоя страна, а? — попита Пол, като още по-силно натисна с крак. — Ставай, Лейвъри. Бавно и леко. Тръгвай към Тейла. Но не се приближавай достатъчно, за да си говорите! — Вдигна крака и се изкикоти.

За момент Ян остана неподвижен и усещаше как ръката му пулсира от болката. После пое дълбоко въздух и я вдигна пред себе си. Огледа я внимателно. Кожата ѝ, започнала да придобива жълтеникавотъмен цвят, беше ожулена, но костта все пак не беше счупена.

Решен да не покаже по никакъв начин болката си пред Пол, Ян се изправи и тръгна към Тейла. Когато тя го погледна през рамо, той видя сълзите, които блестяха в очите ѝ, и си обеща да не рискува безразсъдно, без значение какво щеше да му коства това. Видя, че доведоха един кон до трупа на Танер и завързаха тялото отгоре. После малко по-напред забеляза и останалите коне — завързани, докато ездачите им са дошли пеша до мястото на лагера.

Пол мина бързо край Ян и се качи на коня си. Обърна го и после се наведе над Ян и му каза:

— Нямаме свободни коне и, изглежда, вие с Тейла ще трябва да походите малко пеша.

— Как ни намери, Хатуей? — попита ниско Ян.

— Стана случайно — изсмя се Пол. — Нямах късмет да намеря Тейла, затова реших да търся онзи, който искаше да я спаси. А докато те търсих, знаеш ли кого намерих — Танер. И не е ли чудесно, че той ме доведе при теб? Сега мога спокойно да кажа, че не съм сторил нищо лошо.

— Радвай се, докато все още можеш — каза Ян и присви очи. — Защото скоро ще се пържиш в Ада.

Пол насочи поглед настрани, а после завъртя коня си и го пришпори, като се смееше високо.

Ян вдигна гордо глава и погледна напред към групата мъже, които яздеха край Пол Хатуей. Те тъкмо се обръщаха назад и бързо го заобиколиха заедно с Тейла. Тръгнаха след Пол, който беше най-отпред, като започнаха да тормозят Ян и Тейла. Този, който яздеше до нея, я ръчкаше в ребрата с пушката си или дърпаше косата ѝ. Друг мина край Ян и го ритна, като му се изсмя. Започнаха да го удрят с пушките си, докато от челото му потече кръв.

Тейла се измъчваше непоносимо, като гледаше как унижават Ян, а забравяше своите болки. Тя избърса сълзите от очите си и продължи напред, чувствайки се ужасно от безпомощността на Ян. Но тя знаеше, че само да има възможност, Ян щеше да накара всички тези хора да съжаляват и да си платят за това, което им причиняваха сега. Но такава възможност едва ли щеше да му се удаде. Той беше без оръжие. Това го правеше безсилен пред толкова много мъже.

Небето просветля напълно, когато настъпи денят, и огненочервените отблясъци на слънчевите лъчи огряха височините в далечината. Тейла отскочи настрани, когато видя една змия да се измъква бавно от дупката си точно в краката ѝ. Влечугото се скри уплашено от вика ѝ. Като въздъхна дълбоко, тя продължи напред. Беше твърде далеч от Ян, за да получи подкрепа от него. Ако все пак се случеше двамата да застанат твърде близо един до друг, някой от разбойниците веднага заставаше между тях с коня си.

Жегата започваше да става непоносима. Въздухът така се беше нагорещил, че в далечината предметите сякаш трептяха. Беше отвратителна влажна сутрин, задушна и потискаща.

Един тесноопашат орел прелетя високо горе над Тейла, после зави плавно и направи няколко кръга. Полетът му беше толкова плавен,

прекрасен, свободен. В този момент с особена болезненост тя осъзна ужаса на положението, в който бяха изпаднали с Ян — ужаса да бъдеш пленник. После обаче срещна погледа на Ян и това я окуражи. Досега той винаги я беше защитавал. Беше убедена, че ще намери начин да я защити и сега.

Спомни си, че и вчера положението ѝ се струваше безизходно, но днес тя бе все още жива, само че беше много жадна. Отново, отново се почувства жадна! Струваше ѝ се, че не беше близвала вода от дни. Езикът ѝ беше сух и болезнено залепваше на небцето ѝ.

Червеникавата песъчлива земя наоколо, самотата и жегата извикваха в съзнанието ѝ някакви образи, които неспирно танцуваха пред очите ѝ. Напред линията на хоризонта ѝ изглеждаше невероятно далечна. Планините се издигаха високо в остри и наклонени песъчливи върхове. Назъбени и причудливо оформени от ветрове и дъждове, те приличаха на огромни триони, насочени към небето.

Тейла и Ян продължаваха да вървят напред, а по земята пред краката им непрекъснато пропълзяваха гущери с раздвоени езици. Често минаваха край почти сухи локви с червеникав цвят, а също и край големи могили на термити, някои дори по-високи от човек.

— Вода! — извика изведнъж Тейла и протегна ръка към една локва. — Искам... вода!

Пол приближи до нея и я придърпа към коня си.

— Ще ти дам да пиеш, но на Ян няма — каза той, като я държеше здраво, защото тя започна да се дърпа.

— Пусни ме! — извика тя. — Ако Ян не може да пие, аз също не искам. — Тялото ѝ се бунтуваше срещу проявата на лоялност, но тя наложи цялата си воля и не даде външен изблик на мъката си.

Пол я блъсна, настрана:

— Ако си мислиш, че насила ще ти наливам вода в устата, много се лъжеш. Умри с любовника си, а пък аз ще изиграя един танц върху гробовете ви.

Той завъртя коня си и се отдалечи, а Тейла остана на земята вцепенена. Подпря се на лакът, а главата ѝ се замая.

— Върви и пий, Тейла — извика Ян зад нея. — Не бъди глупава! Може да нямаш втора възможност.

Тейла се изправи бавно и прокара ръка през косата си, за да отметне кичурите, паднали на лицето ѝ. Погледна към Ян и сърцето ѝ

се изпълни с болка заради това, което трябваше да изтърпят заедно в ръцете ма Пол Хатуей. Почувства се страшно виновна, Ако го беше послушала в началото, нищо нямаше да се случи. Притесняваше се и за Виада. Беше сторила всичко заради нея. Но сега дори не знаеше каква е съдбата на сестра ѝ.

А каква ли беше собствената ѝ и на Ян съдба?

Тя сложи ръка на гърба си, с мъка се изправи и се отдалечи от локвата.

— Ще пия вода, когато и ти имаш тази възможност — каза му тя, като го гледаше решително и упорито. — Само тогава, Ян, само тогава.

Продължиха напред. Локвите и всякаква надежда за нещо по-добро останаха назад. Тейла беше изпаднала в странна замаяност, когато изведнъж в далечината видя нещо, което разбуди съзнанието ѝ. Някой извика силно и тя се обърна към Ян. Той също беше видял онова нещо и не можеше да повярва на очите си.

— Ти, гнусен идиот! — извика Ян и размаха юмрук към Пол. После се затича в луд бяг към майка си, която беше завързана за един стълб а дрехите ѝ висяха на парцали от нея.

Писькът на Тейла отекна наоколо, когато Пол настигна с коня си Ян и го удари по главата с приклада на пушката си. Той усети, че потъва в някаква тъмнина, и загуби съзнание.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Тейла премигна и отвори очи. Шум от гласове някъде наблизко навън я разбуди. Пребледняла, тя бързо застана седнала, когато разбра, че Ян лежи до нея все още в безсъзнание, а на главата му имаше рана и засъхнала кръв. Тя бавно започна да осмисля обстановката. Къде се намираше, защо? Огледа се наоколо. Бяха я занесли в някаква сламена колиба, след като е припаднала. Коленичи до Ян и се надвеси над него с ридания и хълцане, като се радваше, че поне ги бяха затворили заедно. Тя нежно сложи главата му на скута си и го помилва.

— Ян — прошепна тя. — О, Ян! Моля те, оправи се, бъди добре. Ян, събуди се! — Усетила някаква надежда, когато Ян изпъшка и облиза устни, тя каза, като леко разклати раменете му: — Можеш ли да ме чуеш? Довели са ни в лагера на разбойниците на Пол.

Изведнъж ѝ призля, като си припомни какво я беше накарало да припадне. Извърна очи от Ян и прехапа устни. Майка му! Майка му беше завързана отвън. Повече от ясно бе, че са я изнасилили или измъчвали — или щяха да направят това, преди да я освободят.

Тейла погледна отново Ян. Щеше ли той да понесе всичко това, когато се събудеше? Колко ли безпомощен щеше да се почувства? Би обвинил себе си за всичко.

Тя долови гласа на Пол Хатуей измежду многото други, които се смееха и говореха отвън. Опита се да чуе нещо повече през вратата, която представляваше само рамка с опъната овча кожа на нея. Непоносима омраза я изпълни, докато го слушаше. Когато Пол започна да отправя заплахи към аборигените, тя се зарадва, че Ян не ги беше чул. Отново щеше да се почувства безсилен и да обвини себе си за нещастieto, грозящо приятелите му. Беше го чула да им обещава, че ще се погрижи за сигурността им.

Разбойниците слушаха водача си и подкрепяха думите му с одобрителни възгласи.

Пол надигна кана бира и я пресуши жадно, но част от нея се разля и потече надолу по бузите му и в ризата. Коленичи на земята до

огъня, когато всички от бандата му се събраха наоколо, за да ядат и пият.

— Тъкмо си мислех — започна той и се огледа наоколо. Обърса бирата от лицето си с опакото на ръката си. — Изглежда, най-после нищо не може да ни спре да се отървем от онези чернокожи копелета.

Погледна назад през рамо към колибата, където Ян и Тейла бяха затворени, и се изхили самодоволно:

— Щом Ян Лейвъри няма да ни пречи, ще можем да спрем онези аборигени още преди да са взели и едно от проклетите яйца на лебедите. После погледна към майката на Ян и се усмихна криво.

— Като се върнем след победата, всеки, който иска да се позабавлява, ще може да го стори с оная там — каза той и се изхили. — Но първо трябва да се уверим, че синът ѝ е в съзнание, за да гледа. — Погледна към колибата и изръмжа: — А после ще убием този кучи син.

— Ами жена ти? — попита един от мъжете с глас, от който личеше, че я иска. — Какво ще правиш с нея?

Пол го погледна усмихнат:

— Тя не ми е жена, глупак такъв! Не знаеш ли, аз мразя жените!

Очите на другия светнаха и той каза:

— Ами аз си мислех... — Той погледна към колибата, като се прокашля и се засмя гърлено. — Аз не мразя жените. Напротив, дори мога добре да се забавлявам с тях. С нея например мога и сега.

— Елате всички тук — каза Пол, изправи се и застана с лице към хората си. Хвърли празната кана настрана и застана със свити на хълбоците юмруци, като оглеждаше всеки от мъжете поотделно. — Искам да чуete какъв е планът ми. Ще нападнем аборигените, докато са на път към морето. Ще отървем Австралия завинаги и от последния дивак от племето на Хоуки — и добави, като се усмихна доволно: — Но ние не правим това за Австралия, а за себе си. Все едно, че ще отидем на лов за бизони. Ще избием аборигените, защото ще ни е приятно, нали? — Думите му бяха последвани от силни викове на одобрение. Юмруци се вдигаха победоносно във въздуха. Пол се изпъчи гордо и каза: — А сега стягайте конете и оръжията си. Аз трябва да свърша нещо, преди да тръгнем.

Той си проби път през навалищата и спря пред вратата на колибата, за да приглади с ръка косата си. Прокашля се нервно, после

се наведе и влезе вътре.

Тейла присви очи с омраза и се стегна.

— Ти си истинско чудовище! — изсъска тя и придърпа поплътно главата на Ям в скута си. — Кога най-сетне ще престанеш да убиваш?

— Нищо не може да ме спре — каза Пол самодоволно и със самочувствие. — Нито Ян, нито аборигените — нищо!

Тейла искаше смело да му каже, че хората на Ян са вече наблизо с намерение да развалят пъклените замисли на Пол, но реши да не му дава никаква възможност да предположи какво го очаква. Беше сигурно, че дори без Ян да ги води, хората му щяха да успеят да намерят и спрат Пол Хатуей и бандата му разбойници.

— Ако аз можех да те спра, щях да го направя — каза му Тейла, като вдигна поглед нагоре. — Бих се радвала безкрайно да те видя как се гърчиш, преди да те разстрелям. — Пол се изхили. Наведе се на коляно до Тейла и протегна ръка да докосне бузата ѝ. Дръпна се леко изненадан и се стресна, когато тя отметна глава, за да не може да я достигне.

— Малката сприхава женичка — каза той. — Ако въобще някога си намеря друга, която да приеме начина ми на живот, тя ще прилича точно на теб. Винаги ще сме един до друг — дори и съучастници в престъпленията. Може и да се стигне дотам, че да заобичам някоя друга като теб... знам ли...

Някакъв изблик на болка се появи в очите му, когато той прекъсна изречението си по средата и отмести поглед от Тейла. Дори и да можеше да обича някоя друга жена, нямаше да е истински. Мъжествеността му бе унищожена с един внимателно премерен и жесток удар. А любовта му към хората може би е била изтръгната от него още в момента, в който се е появил на бял свят.

Пол извърна бавно глава и спря поглед върху Ян.

— Но сега имам да свърша много други неща — каза ниско. — Много трябва да показвам. — Той се изправи, отиде до вратата и отметна овчата кожа. Обърна се към Тейла през рамо, а погледът му блуждаеше, докато накрая от устата му се отрони: — Можех да те обичам. Може би дори още те обичам.

Объркана от думите му, Тейла продължи да гледа зяпнала към вратата, дори и след като Пол излезе. Изглежда, че по някакъв начин тя

бе докоснала една непозната част от него, но все пак недостатъчна да окаже някакво съществено влияние върху неговия начин на живот. Той беше изпълнен със злоба. Никога и нищо не би могло да го промени.

— По дяволите! — измърмори Ян, когато започна да идва в съзнание. Ръката му посегна към туптящата от болка глава. Той изпъшка и отвори очи. — Какво се е случило? Къде съм?

Тейла се наведе над лицето му и се усмихна щастливо, разбрала, че той се чувства добре.

— Ян — каза тя, като го целуна нежно по челото. — О, скъпи, ти най-после си буден!

Той я изгледа с удивление и после се надигна на лакът и се озърна наоколо. Изведнъж го срязва болка, сякаш някой го изрита в стомаха, когато той си спомни къде беше и защо, а и кой друг освен него и Тейла беше заловен.

— Господи! — каза той, като скочи бързо на крака, но се олюля и му се зави свят. — Майка ми!

Тейла видя колко несигурно стои той на краката си и се изправи, за да го хване през кръста.

— Ян, ти не можеш да направиш нищо в момента — каза тя с треперещи устни. — Пол има много хора със себе си тук, в лагера. Сигурна съм, че ни пазят зорко. Дори и като замине да преследва аборигените, охраната ще е силна.

Ян я погледна с тревога.

— Какво имаш предвид, като казваш, че Пол ще преследва аборигените? — Той се дръпна малко от нея и я хвана здраво за раменете. — Кажи ми! Какво означава това? Какво е намислил онзи кучи син?

Тейла го погледна уморено и каза:

— Пол и неговите разбойници смятат да тръгнат след аборигените и да ги спрат по пътя им към морето. Смята да избие всички от племето на Хоуки още преди да стигнат до крайбрежието за Празника на лебедовите яйца.

Стиснал зъби, Ян закрочи нервно напред-назад.

— Знаех си. А точно сега съм тук и не мога да им помогна! — После погледна към овчата кожа на вратата, сякаш виждаше през нея, и каза тъжно: — А майка ми... Дори и нея не мога да спася.

С една голяма крачка той се озова до вратата и отметна кожата. Погледна навън и видя, че хората на Пол вече се качват на конете, а самият той беше най-отпред. Майка му все още беше вързана за кола, а дългата ѝ златиста коса падаше на вълни по раменете и лицето ѝ.

Изведнъж той забрави всякаква предпазливост, изскочи от колибата и започна да удря пазачите, които се завтекоха към него. Повечето от тях бяха повалени от съкрушителните му удари. В него се бе появила някаква скрита, неподозирана сила, предизвикана от едничкото му желание да спаси майка си.

Но това не беше достатъчно. Той скоро беше повален на земята, задържан здраво, а над него се надвеси един едър разбойник с гъста червеникава брада и златистокафяви очи. Ян си пое дълбоко въздух няколко пъти и после събра слюнка в устата си. Очите му блестяха от ярост и той се изплю в лицето на този, който го държеше.

Мъжът охлаби хватката си за момент, но това беше достатъчно за Ян, за да стовари юмрука си в лицето му. Докато онзи се осъзнае. Ян го блъсна настрана, скочи на крака, но се спря на момента, тъй като усети хладния допир на дулото на пушка в гърба си.

— Стига забавления за тази сутрин — каза Пол, като се изсмя зад Ян. — Може би, когато се върнем, след като убием приятеля ти Хоуки, ще ни покажеш това отново, а? Но сега се прибирай в колибата!

Свил ръце в юмруци, Ян гледаше майка си и сякаш бавно умираше, осъзнавайки безпомощността си.

— Хатуей, не знам как, но ще си платиш! — изръмжа задъхано Ян. — Ще си платиш, за всичко!

— Оу, уплашен съм до смърт! — отвърна подигравателно Пол, като застана пред него и се усмихна самоуверено. — Но, както ми се струва, синко, ти си този, който ще плаща, не аз.

— Ще видим — отвърна Ян през зъби. — Веднъж да разберат за безчинствата ти в Аделаида, ще ти се струпат доста проблеми на главата. Все ще се намери кой да те предаде на властите и да отмъкне солидна награда за теб.

Пол отметна глава назад и се разсмя високо, а после погледна надменно Ян.

— Ти май не си толкова умен, колкото те мислех. Вземи се върни в Америка и поучи още малко, а? Виж, Ян, ти, който се смяташ за толкова умен, би трябвало отдавна да си разбрал, че аз имам доста

високопоставени приятели на всяко място. Те винаги биха се застъпили за мен и биха потвърдили, че аз съм един скромнен, почиташ, Бога и уважаван човек. Плащам добре на тези мои приятели за мълчанието и сътрудничеството им и съответно мога преспокойно да се разхождам с хората си. Само ти ме притесняваше. Заради теб трябваше много да внимавам за гърба си. — Той кимна и нагласи очилата на носа си, а после се усмихна самодоволно: — Да, синко, при всичките ти знания и умения, аз те надхитрих там, където беше най-необходимо. Признавам, че са ме притеснявали твоите хитрости и номера в Шубраците. Сега обаче играта вече е приключила и аз съм я спечелил. — След това Пол му посочи колибата с пушката си. — Влизай вътре при Тейла — каза той гладко. После се усмихна а очите му се присвиха, когато погледна към Ян. — Трябва да ми благодариш. Дал съм ви самостоятелна колиба, така че вие двамата ще можете да прекарате времето в прегръдките си. Не можете да искате нищо повече, нали? Дали пък не съм твърде щедър?

Ян се препъна и политна към Тейла, когато един от мъжете го изблъска навътре. Тейла го подкрепи и двамата застанаха пред Пол, когато той влезе и ги изгледа.

— Тейла, преди малко казах неща, за които вече съжалявам — каза Пол ледено. — В действителност за мен ти си едно голямо разочарование. Ти не си нищо поведе от момичетата, които Дейзи Оудъм ми изпращаше. Когато ме виждаха да убивам някой роб и избягвах в Шубраците, за мен беше удоволствие да ги търся и убивам. — Ярост и яд блеснаха в очите му, когато заговори отново ниско и заплашително. — Мразя всички жени. Черни или бели — за мен няма никакво значение. Но не само ти ще умреш — сестра ти също. В момента Виада трябва да пътува с кораб за Австралия. — Със смях Пол се завъртя на пета да излезе, но се спря и пак се обърна към Ян и Тейла. — Аз и бандата ми отиваме да изстребваме аборигените — похвали се той — Знам къде яйцата на лебедите се намират в най-големи количества — на един полуостров, който е широк не повече от половин миля. Детска работа е за хората ми да преградим пътя за бягство на черньовците. Ще ги изловим и ще ги избия до един с най-голямо удоволствие. — Пол отново тръгна да излиза, но пак се спря. Очите му искряха злобно, а при една загадъчна усмивка на бузата му се появи малка трапчинка. — Смятам да донеса доста свидетелства за

това, колко неприятна може да бъде една битка. Естествено, ще са отворителна гледка, но не се притеснявайте, аз ще ви ги покажа, а после — кой знае — може би ще последвате тяхната съдба. — Този път той най-после се обърна и напусна колибата. Тейла трепереше от страх. Заплахите на Пол Хатуей към Виада и аборигените звучаха зловещо. Отпусна се на Ян, а от очите ѝ потекоха сълзи.

— Прилича ми на кошмар, като онези, които ги сънувам напоследък — каза тя и опря бузата си в гърдите му. Чувстваше ударите на сърцето му, които бяха силни и чести, защото усещаше, че Пол Хатуей го е победил. Разбираше, че не можеше да помогне на майка си, която може би умираше или дори вече не беше жива. Не можеше да предотврати и срещата на приятелите си аборигени със смъртта.

Сърцето на Тейла също биеше силно, но повече заради страха ѝ за сестра си Виада, отколкото за каквото и да било друго. Ако Пол Хатуей успееше да я хване, какво ли щеше да стане с нея? Каква ли щеше да бъде съдбата ѝ?

— Господи, кога ли ще свърши всичко това? — Ян притисна Тейла към себе си и зарови лицето си в косите ѝ. За миг спомените за прекрасните моменти на езерото го превзеха. Сега всичко му изглеждаше толкова далечно, сякаш бе минал цял живот.

— Не трябва да се отказваме — прошепна Ян. — Със сигурност приятелите ми няма да останат да чакат край скривалището, когато видят, че не идваме. Те ще ни намерят, Тейла. — Той преглътна трудно. — Само се моля да бъде навреме. — Ян пусна Тейла и започна да крачи напред-назад из колибата. Приличаше на тигър в клетка. — Само при мисълта, че Хоуки води хората си в капан, ми призлява — каза той, като потрепери, когато усети, че туптенето в главата му се подновява. — Не мога да допусна, че всички ще загинат, Хоуки, Хонора — все добри, невинни хора.

Шумът от отдалечаващи се коне накара Тейла да диша по-тихо. Тя усещаше тялото си тежко и се отпусна до огъня, Ян продължаваше да обикаля... Минутите се влачеха бавно.

Ян и Тейла лежаха един до друг, загледани с надежда в огъня, когато изведнъж отвън се чува изстрели. Ян дръпна кожата на вратата и видя, че около тях започва битка. Усмихна се широко, защото хората му се справяха с оставените в лагера разбойници.

Изведнъж изтръпна, когато видя един от бандата да се прицелва в негов стар другар, който тъкмо минаваше на кон.

— Не! — извика Ян и като се хвърли върху разбойника, то събори на земята. Претърколиха се няколко пъти, като всеки се опитваше да вземе пистолета. Тейла застана на входа, вцепенена от ужас, защото оръжието можеше всеки момент да гръмне и Ян да бъде убит. Огледа се наоколо с див поглед, за да намери нещо, с което да удари онзи с главата. Съвсем близо до нея беше облежната една пушка. Тя я взе и се прицели в гърба на мъжа, от когото Ян беше притиснат до земята. Изведнъж Тейла усети слабост в коленете си, защото точно в момента, в който тя щеше да дръпне спусъка, Ян се извъртя отгоре. Тогава пистолетът отхвъркна настрана.

— Ян, взела съм го на мушка! — извика Тейла и се приближи малко, но замръзна, когато видя, че онзи направи някакъв невероятен скок към пистолета си. Сърцето на Тейла сякаш скочи в гърлото ѝ. Тя бързо пристъпи и дръпна спусъка. Онзи извика, хвана се за гърба и се строполи на земята — беше мъртъв. Тейла усети, че ѝ прилява от това, което беше направила, и пусна пушката на земята.

Ян разбра какво усилие беше положила и я хвана, когато тя се олюля, сякаш щеше да припадне.

— Тейла, сега не е време да се отпускат — каза ѝ той с дрезгав глас. — Ти направи точно това, което трябваше да направиш. Ако не го беше сторила, той щеше да...

— Знам — отвърна тя и го погледна с насълзени очи. — Моля те, не го казвай.

Кенет Озиър завъртя коня си до двамата и спря с ликуваща усмивка на лицето си.

— Радвам се да ви видя! — каза той, като напъха пистолета си в кобура. — Вече се чудех дали не сме закъснели.

Ян погледна Кенет въпросително. Нещо дълбоко в подсъзнанието му подсказваше, че и преди беше срещал този млад човек. Не можеше да си спомни точно, но това, че яздеше с приятелите му, беше достатъчно основание да му се довери и той протегна ръка.

— Благодаря ти, приятелю — каза, като стисна ръката му. Стрелбата беше приключила вече. Ян се огледа. Хората му го бяха заобиколили. — Знаех, че мога да разчитам на вас.

— Струва ми се, че отървахме земята от доста разбойници, нали, Ян? — отбеляза Кенет, като посочи с поглед наоколо. Беше разкъсван от чувството, че е бил предател, но, от друга страна, възможността да се скрие беше най-важното. Беше си направил планове, които се отнасят само за него самия.

Кенет погледна към кола, от който тъкмо развързваха майката на Ян.

— Коя е тази? — попита той. — Не изглежда много добре.

Ян дотича при нея точно когато я покриваха с едно одеяло, но до главата, а това означаваше, че Дона е още жива. Сърцераздирателен вик се изтръгна от гърдите му, когато Ян коленичи до нея и я прегърна.

— Майко — прошепна той. — Благодаря на Бога, че си жива. Но, по дяволите, кълна се, че Пол ще си плати за всичко, което ти е сторил.

Дона бавно отвори очи, протегна ръка към Ян и му каза със слаб глас:

— Върви и спри Пол Хатуей. Чух всичките му планове. Смята да убие Хоуки и всичките му хора! Ян, спаси и Хонора!

Тейла коленичи до Ян. Хвана го с ръка през кръста и се усмихна на Дона.

— Ще се погрижа за майка ти — каза тя, като прекара нежно ръка по челото ѝ.

— Няма да ви оставя тук без закрила — Ян се изправи. — Майко, смяташ ли, че си достатъчно добре, за да пътувай! Налага се. Трябва да тръгваме.

— Ян, сине, прави каквото смяташ за най-добро — прошепна Дона и му се усмихна нежно. — Много мъки изпитах, но мисля; че ще мога да яздя, стига да има някой до мен на седлото да ме подкрепя.

— Това е достатъчно — каза Ян решително. — Вижте, искам лично да ви изведе оттук и да съм сигурен, че ще стигнете до Аделаида живи и здрави, Другият вариант е да ви взема с мен при преследването на Пол Хатуей. Вече мина доста време, откакто той замина. Май ще трябва да ви взема двете с нас.

Дона стисна Ян за ръката. От очите ѝ потекоха сълзи и тя изхлипа:

— Хубавият ми дом! Те го изгориха, Ян!

— Знам — отвърна той с мъка. — На Пол му беше приятно да се похвали с това.

— Ян, искам да се връщаме вкъщи — каза му тя разплакано, а пръстите ѝ здраво го стискаха.

— Но ти знаеш, че не може — отвърна ѝ той с блуждаещ поглед. — Сама каза, че си видяла къщата да гори. Нямаме дом.

— Не — каза Дона и бавно поклати глава. — Нямам предвид това.

— А какво тогава?

— Америка. Искам да се връщаме в Америка.

Ян я погледна изненадан от думите ѝ.

— Америка?

— Получих всичко, което желях от Австралия, синко — каза Дона и облиза напуканите си устни. — Искам и ти да дойдеш там с мене. Вземи и Тейла. Можем да споделим едно жилище в Сиатъл.

Ян въздъхна.

— Ще говорим за това по-късно, майко. — После се обърна към Тейла. — Скъпа, готова ли си да тръгнем след този кучи син Пол Хатуей?

Тя се усмихна и кимна в знак на съгласие. Ян се изправи и се обърна към хората си. Огледа ги бързо и погледът му се спря на Кенет.

— Виж — започна той и сложи ръка на рамото му. — Ще се радвам да се грижиш за майка ми по време на ездата.

— Готово, съгласен съм — отвърна Кенет и се усмихна доволно. — Приятно ми е да съм ти в помощ.

— Благодаря ти. — После Ян събра хората си и им даде указанията си.

Тейла потръпна, като осъзна какви опасности очакваха мъжа, когото обичаше. Усети, че една нежна ръка я прегърна.

— Синът ми няма да пострада — каза ѝ Дона и бавно се изправи на крака. — Той е смел, а доброто го следва навсякъде. Бог няма да позволи да му се случи нещо.

Тейла се опита да не заплаче и прегърна Дона.

— Надявам се, че си права — каза тя, като осъзнаваше колко изпълнен с мъст и омраза беше Пол Хатуей. — Пол няма да се спре пред нищо, когато мрази някого. Ще направи всичко, за да убие Ян, когато разбере, че е избягал.

— Казах ти вече, Тейла — увери я Дона. — Бог няма да позволи да му се случи нищо лошо.

После Дона се притисна по-плътно към нея, като се опитваше да скрие страховете си от това младо и невинно момиче, което, изглежда, Ян обичаше с цялото си сърце. Дона не се беше излагала друг път на опасностите на живота в Австралия. Съпругът ѝ я беше пазил добре. Ян също се опита, но обстоятелствата бяха срещу него.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Тейла се държеше здраво за Ян, докато препускаха и галоп към морето заедно с останалите. Преследваше ги цял рояк от сиви скакалци, които се виеха над главите им като ястреби. Но с приближаването на високата, тучна растителност, те се пръскаха. Тейла погледна над рамото на Ян и се опита с усмивка да вдъхне увереност на Дона, която яздеше с Кенет Озиър. Но Дона не отвърна на усмивката. Златисторусата ѝ коса се вееше около бледото лице, а дълбоко в уморения ѝ поглед, отправен някъде далеч напред, се долавяше тъга.

Тейла погледна настрани и веднага беше погълната от своите грижи. Опита се да не се тревожи за Виада. Имаше и други, още по-сериозни грижи. Ян скоро щеше да влезе в битка, която можеше да му струва живота. Дори нейния...

Стисна устни, за да не позволи на съмненията си да я погълнат изцяло. Искаше да приеме съдбата такава, каквато е.

Конете преминаха през рекичка, чиито брегове бяха изпъстрени с цветовете на лавандула, а после се отправиха по широк път, който водеше право към целта на Ян — голяма, гладка канара, от която се откриваше гледка към необятния син простор на Индийския океан.

Ян спря жребеца си и напрегнато се заоглежда. Тейла проследи сериозния му поглед. В една от посоките тя видя извисяващи се отвесни скални зъбери, отрязани от огромните канари от безпощадните морски вълни. Въздъхна, когато на срещуположната страна съзря няколко лебеда, които гнездяха на един полуостров, а белите им тела блестяла като сняг на фона на кафявия крайбрежен пясък.

— Благодаря на Бога, че аборигените още не са пристигнали на полуострова — промълви Ян повече на себе си, отколкото на другите. После погледна през рамо към Тейла.

— Как си? — попита нежно той. — Чака ни още път.

— Малко съм уморена, но всичко е наред — отвърна тя, като отпусна ръцете си, които бяха обвили здраво кръста му. — Не се тревожи за мен. Ще бъда доволна, когато всичко свърши.

Ян направи широк дъга с ръка, като обхвана земята, която се простираше до планината, извисяваща се до хоризонта, и обвита от плътна покривка от дървета.

— Аборигените са някъде там — каза Ян. — Пол и хората му — също. Но Хатуей няма предимството, за което мечтаеше. Ако аборигените не са на полуострова, той не може да ги обсади там и по този начин да се превърнат в лесна плячка за него. Доколкото може да бъде честна играта между аборигените, по — голямата част от които се бият с копия и тояги срещу пушките на Пол, тази битка ще бъде много по-справедлива, ако не се води на полуострова.

Тейла се пресегна за ръката на Ян и здраво я стисна.

— Моля те, внимавай! — каза тя, а в очите ѝ проблеснаха пламъчета. — Обещай ми, че ще внимаваш!

— Има толкова неща, за кои го си заслужава да живея — отвърна Ян, като стисна ръката ѝ с любов. — По дяволите! Няма да позволя да ми се случи нещо лошо! — И като ѝ се усмихна, топло продължи: — Нито пък на теб. — После отдръпна ръката си и я вдигна в юмрук, оглеждайки хората си. — Доста време загубихме! — извика той. — Хайде!

Тейла отново здраво обви кръста му с ръце. Жребецът на Ян ги понесе в бърз галоп надолу по стръмните пътеки на планината. Скоро навлязоха в гъста гора от евкалиптови дървета. От бързата езда полата ѝ се беше повдигнала над коленете, а косата и се развяваше от бриза. Тейла се държеше здраво за Ян, но когато конят спря внезапно, едва не падна, Ян, който вече беше скочил от жребеца протегна ръце и ѝ помогна да слезе. Тя се затича след него към майка му, която вече беше слязла от коня си, стоеше отпуснато и гледаше с ужас към нещо.

Ян прегърна майка си около кръста, после — Тейла и ги отведе зад едно прикритие от гъсти чернени евкалипти. Над дърветата ехтеше страшната пукотевица на боя — стрелба, силни викове, писъци, конско цвилене.

Ян взе ръката на Тейла, а после — на майка си и строго погледна едната, а после другата.

— Ще трябва да ви оставя тук за известно време — каза той. — Ще се върна колкото е възможно по-скоро. — Тейла не можа да промълви нито дума. Стоеше зяпнала, а Ян, който се затича обратно към коня си, се обърна към един от другарите си: — Кенет, остани и защитавай жените с цената на живота си! — извика той.

— С удоволствие — извика Кенет в отговор. — Върви и убий тези кучи синове! — Той се усмихна самодоволно. Оказа се много просто да застане на страната на Ян. Трябваше да използва тази възможност. Зави му се свят, когато си представи Пол Хатуей убит от Ян и другарите му. След като Пол Хатуей бъде отстранен...

Тейла погледна към Дона, а после отново към Ян. Как можеше Ян да допусне, че тя ще стои настрана и просто ще чака да чуе дали е останал жив, или е мъртъв?

Трябва да отиде с него!

Ще се бие наравно с него!

Отново се обърна към Дона, хвана я за ръцете и я погледна умолително.

— Не мога да остана тук с теб — каза тя бързо. — Трябва да отида с Ян.

В този момент се чу конски тропот. Тейла трепна, погледна назад, но успя да види само развяващата се коса на Ян, който бързо се отдалечаваше. Обзе я паника. Пусна ръцете на Дона и се затича след Ян, като отчаяно махаше с ръце.

— Ян, моля те, взemi ме със себе си! — извика тя, но буца заседна на гърлото ѝ, когато не чу никакъв отговор.

Задъхана, чувствайки се самотна повече от всякога. Тейла се спря и се облегна на едно дърво, хванала главата си с ръце.

— Ма'ам, най-добре се върнете тук, зад прикритието при мен и майката на Ян — каза Кенет, като пристъпи към нея, прихвана ръката ѝ за лакътя и внимателно, но настойчиво я насочи към прикритието на дърветата. — Сега аз отговарям за вас. Не мога да позволя да ви се случи нещо лошо.

Тейла го погледна и се усмихна. Изглежда, той бе най-младият от другарите на Ян, навярно беше на нейните години. Носа и страните му бяха осеяни с лунички, а златисто русата му коса се спускаше чак до раменете. Дрехи му от кожа на кенгуру висяха по слабото му, но високо и стройно тяло.

Явно беше от този тип хора, на които доста ме щеше да се отрази гневът на Ян, ако нещо лошо се случеше с жените, които му бяха поверени да охранява. Но това не засягаше Тейла. Тя трябваше да последва Ян. Ако тя не направеше всичко възможно да му помогне и той загинеше, останалата част от живота си щеше да прекара с чувството за вина. Нейният живот беше Ян. Без него тя не можеше да живее.

Тейла погледна към коня, който беше завързан наблизо, а после към Кенет. Докосна ръката му и съблазнително притвори клепачи.

— Толкова си мил! — обърна се тя към него. — Ако не беше ти, щях да съм изплашена до смърт. Благодаря, че си близо до мен, Кенет. Никога няма да забравя вниманието ти.

Кенет сви рамене и я погледна по начин, който тя не можа да разбере. Беше нещо между благодарност и внимание.

— Ако някога има нещо, което мога да направя за вас, ма'ам, просто ме уведомете — каза той и белите му зъби блеснаха. — Вие сте красива лейди. За мен е удоволствие, ако мога да ви направя щастлива.

Тейла погледна предпазливо към Дона, която сякаш всеки момент щеше да припадне, погледът ѝ беше празен, вторачен някъде напред, а тялото ѝ леко се олюляваше. Тя се втурна към нея и я прихвана.

— Кенет, моля те, донеси едно одеяло та Дона, за да може да поседне удобно на земята, докато чакаме да се върне Ян — обърна се тя към него и го дари със съблазнителна усмивка. — А след това може би ще ѝ донесеш малко вода от изворчето, което видях ей там, зад онези дървета. Майката на Ян като че ли припадна.

— Да, ма'ам — отвърна Кенет. — Само след няколко минути ще имате одеяло и прясна вода.

Цялата тази игра започна да изнервя Тейла. Съдейки по шума от близката битка, нещата като че ли ставаха по-зле. Гърмежът на оръжията отекнаха зловещо, дори ѝ се струваше, че чува болезнени писъци и викове на предсмъртна агония.

Но нямаше друг избор. Трябваше да изчака Кенет да се отдалечи към извора, после да вземе оръжието му и чак тогава можеше да се притече на помощ на Ян.

Сега единственото нещо, което можеше да направи, бе да се погрижи за Дона. Притисна я до себе си, а после внимателно я постави

върху одеялото, което Кенет вече беше постлал върху земята.

— Дона, Ян ще се върне много скоро — опита се да я успокои Тейла. — А после ще напуснем това ужасно място.

Дона едва-едва се усмихна, бавно протегна ръка и докосна страната на Тейла.

— Бих искала да се бяхме срещнали при други обстоятелства — изрече тя. — Сега, Тейла, ти виждаш у мен само една слаба жена, а не моята сила. — Тя изхълца и по бузите ѝ потекоха сълзи. — Преживяхме толкова трагедии само за няколко часа! — Сграбчи ръката на Тейла и я задържа. — Ако загубя Ян, о, боже, това означава, че съм загубила всичко.

Тейла зърна Кенет, който бързаше сред дърветата с празен съд за вода. После погледна Дона.

— Нито една от нас няма да загуби Ян — каза тя и стисна зъби. Наведе се и нежно целуна Дона. — Аз отивам при него, Дона. Сега. Скоро и двамата ще се върнем.

Очите на Дона се разшириха от ужас. Опита се да я задържи, но не успя, тъй като Тейла вече тичаше към конете, нито можа да извика след нея. Дълбоко в себе си усещаше, че Тейла прави това, което чувстваше, че е най-добро.

Отпусна се обратно на одеялото и тихо въздъхна. Затвори очи и сложи ръка върху лицето си. С този жест искаше да изключи светлината и болката, която изпитваше в този миг.

С треперещи пръсти Тейла развърза от дървото поводите на коня. Като поглеждаше назад през рамо, за да следи дали Кенет не се връща, тя се хвърли на седлото. Заби шпорите на ботушите си в хълбоците на кобилата и се втурна в бърз галоп напред, към мястото на битката. Чу виковете на Кенет, но с отдалечаването ѝ те отслабваха.

Скоро спря коня и слезе. Пред нея, над върховете на дърветата, се носеше бял пращен облак, който лутеше на очите ѝ и я задушаваше. Чуваше се само звукът от ръмжация хор на пушките.

Когато стигна до един проход между дърветата, пред нея се откри картината на страшна битка, Лицето ѝ побеля като платно, докато с ужас наблюдаваше вихрушката от летящи куршуми и стрели и мятането на побеснели коне, вкарани в този ад от безумните си ездачи. Някои от мъжете стреляха от гърбовете на конете, други бяха скочили

на земята и превити на колене зад някое прикритие, търсеха опора за стрелба.

Самата Тейла, приклепнала на колене зад едни храсти, тръпнеше, докато нетърпеливо оглеждаше лицата на мъжете и търсеше Ян. Видя много лица: грозни, мълчаливи, смели, обезумели от ярост...

Но когато откри Ян, сърцето ѝ сякаш внезапно спря. Той стоеше стегнато на коня си и се биеше срещу няколко души, които го бяха оградили от всички страни. Предвождаше ги самият Пол Хатуей. Но душата ѝ се изпълни с гордост, докато следеше Ян. Той се беше привел ниско над седлото, стреляше с револвера, а умният му кон бързо се подчиняваше на неговите команди.

Навсякъде около коня му подскачаха оловни сачми, които вдигаха малки облачета прах по земята. Съвсем близо до него едно животно, приближаващо в устремен бяг, внезапно спря и се свлече, а ездачът се преметна през главата му, удари се силно в земята и крайниците му потрепераха в конвулсии, но явно той беше мъртъв още преди да докосне земята.

Недалеч от мястото, където се беше скрила Тейла, чувствайки се безсилна в тази влудяваща битка, едно породисто животно падна, като хвърли ездача си. Тя почти спря да диша, когато позна в падналия ездач един от разбойниците на Пол. За момент той остана неподвижен, но после бавно се изправи на треперещите си крака, в ръката си здраво стискаше пистолет, а сърдитият му поглед следеше Ян.

Когато Тейла разбра намеренията му, времето като че ли спря за нея. Нито Ян, нито пък някой от неговите хора можеха да забележат този враг. Нито един от тях не гледаше в тази посока. Мъжът можеше безпогрешно да уцели Ян.

— Трябва да направя нещо! — прошепна тя на себе си, като трескаво потърси с очи коня на Кенет и пушката в кобура под коженото стреме.

Като скочи на крака, тя се затича към коня и сграбчи пушката. Когато приближи мъжа, който беше вече вдигнал пистолета и се целеше, Тейла коленичи. Постави пушката на рамото си и я намести. Когато притисна бузата си към приклада, изведнъж ѝ се доплака, но не изхлипа. Като се бореше с напиралите сълзи, тя спря дъха си и задържа неподвижно цевта на пушката. Натисна спусъка. Рамото ѝ се

раздруса от удара на приклада. С мъка преглътна заседналата в гърлото си буца.

За известно време бяло кълбо дим скри всичко пред очите ѝ, но когато пушекът се разнесе, сърцето ѝ радостно подскочи. Разбойникът лежеше мъртъв.

Тя бавно отпусна пушката, пое дълбоко въздух, но мисълта, че Ян се бие съвсем наблизко срещу толкова много мъже, я караше да изтръпва.

Далеч, от срещуположната страна на бойното поле, децата и жените на аборигените се бяха скупчили на едно място, а мъжете, с вдигнати копия, които бяха готови всеки момент да хвърлят, бяха застанали пред тях като жив щит.

Сред тях Тейла скоро разпозна Хоуки. Тъмните му очи бяха присвити и изпълнени с жесток гняв, устните му бяха стиснати.

Внезапно, в пристъп на ярост, Хоуки поведе хората си в битката и в момента, в който дългите, тънки и остри оръжия просвистяха във въздуха, тя се превърна в битка на копията срещу пушките. Един подир друг хората на Пол започнаха да падат от седлата, вкопчвайки се в копията, които стърчаха от гърдите им или пък клюмваха, когато копията ги пронизваха в гърба и върховете им се показваха чак прел гърдите.

На Тейла ѝ стана лошо при тази гледка, но където и да погледнеше, виждаше все тази ужасна, отвратителна картина. Но не можеше да се върне назад, защото се страхуваше, че ако направи това, с Ян ще се случи нещо лошо. Тя наблюдаваше как хората на Пол Хатуей се скупчваха около Ян, той ги отблъскваше, но само за мит, после те отново нападаха.

Тейла погледна към небето.

— Моля те, Господи, нека всичко това свърши скоро! — прошепна тя. — Моля те да не позволиш да се случи нещо на Ян! Моля те!

Но замлъкна, когато пушката ѝ беше внезапно избита от ръцете и една костелива, черна ръка запуши устата ѝ. После друга ръка я стегна като змия през кръста, вдигна я и я повлече настрани. Тя сграбчи ръцете, които я бяха заклепили като в капан, и зарита безпомощно с крака.

Но когато разбра, че тези движения са безполезни и само изчерпват силите ѝ, престана да се съпротивлява. Мъжът я отнесе в една пещера, далеч от битката, и я пусна на земята, Тейла се обърна и видя един абориген, който беше насочил копието си към нея.

Поуспокои се малко, когато той отпусна копието настрани, но дъхът ѝ секна, когато няколко аборигени изникнаха от храстите, влязоха в пещерата и я заоглеждаха.

Припомняйки си колко признателен беше Ян на тези хора и как дори и в този момент той рискуваше живота си, за да защити техните права, Тейла погледна право в тъмните очи този, който я беше отвлякъл, и бавно изрече:

— Аз съм приятел. — Страхуваше се, че точно тези аборигени може и да не знаят английски така добре, както Хоуки и Хонора. После показа с ръка в посока на битката. — Аз съм приятел на Ян. Той скоро ще бъде мой съпруг.

Нито един от мъжете не помръдна, нито проговори. Наблюдаваха я, стиснали копия в ръцете си.

— Правите голяма грешка — извика Тейла. — Аз съм тук, за да ви помогна! Дори застрелях един от разбойниците. Защо не можете да разберете? Аз... аз съм... приятел!

Като че ли говореше на глухи. Никаква реакция. Тя трескаво мислеше как да им обясни и бавно пое въздух, за да опита отново. Но един от мъжете коленичи и върза китките ѝ с тънък кожен ремък. Тя се опита да се изправи и да избяга, когато той се пресегна да върже и краката ѝ, но беше повалена от друг. Дишаше тежко и безмълвно наблюдаваше как връзват краката ѝ.

После остана сама. Аборигените напуснаха пещерата така тихо и безмълвно, както бяха влезли в нея. С разширени от ужас очи тя заоглежда тъмните, влажни стени, Някъде зад нея, дълбоко в пещерата, долови странни пискливи шумове.

— Прилепи? — Тейла потръпна.

Но съзнанието ѝ не остана заето дълго с мисълта за прилепите. Тя се страхуваше за Ян. Заслуша се в нарастващия шум от битката, в свистенето на пронизителните изстрели, категорично доказателство за безпощадността на сражението.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Звукът, който се чу близо до входа на пещерата, накара сърцето на Тейла да заподскача лудо. Страхувайки се да не се връщат аборигените, които не успяха да разберат, че тя е приятел на Ян и че ще искат да ѝ сторят зло, тя започна да се влачи по песъчливия под назад към вътрешността на пещерата. Дъхът ѝ почти секна, когато на входа на пещерата се очерта силует на мъж. В пещерата беше много тъмно, за да може да види лицето му.

Почувства се по-спокойна, когато със задоволство установи, че мъжът е облечен и не е абориген.

Възможно ли е да е Ян?

Но един по-внимателен оглед отблизо ѝ бе достатъчен да разбере, че този човек не е висок и строен като Ян. Фигурата му приличаше повече на...

Пол Хатуей!

Полазиха я студени тръпки. Опита да се изправи на крака, за да се отдалечи по-бързо навътре в пещерата. Но безуспешно.

— Е, помисли си, че си избягала от мен, нали? — каза Пол, като я приближи. — Може би за малко, но това няма да се повтори. — Той издърпа нож от ножницата си. Острието му проблесна на слабата светлина, която се прокрадваше от входа. — Имам план за теб, Тейла. Този път за добро — продължи той, после коленичи и приближи лицето си до нейното. Прекара стоманеното острие по веждата ѝ, после надолу към брадичката и нагоре към другата вежда и се из хили: — Ще те нарежа на парченца и ще нахраня дивите кучета с теб — заплаши я Пол. — Никой никога няма да намери и следа от теб.

От напрежение, по челото на Тейла изби студена пот.

Тя опита да се отдръпне от Пол, но той я сграбчи за рамото и я задържа.

— Остави ме да си вървя — помоли се тя. — Не ти желая злото, никога не съм ти го желала. Дойдох в Австралия да намеря работа и да

мога да изпращам пари на сестра си. Нищо повече не исках. Нито пък искам нещо повече сега.

— Но искаше и съпруг — повече, отколкото работа, не е ли така? — каза Пол със сатанинска усмивка. Целуна я, като остави мокра следа по лицето ѝ, и с тих смях се отдръпна от нея. — Защо ти дадох годежен пръстен и красив дом, скъпа? Какво повече можеше да искаш? — Повдигна завързаните ѝ ръце и погледна към безименния ѝ пръст. — Пръстенът! — изрева той, а в очите му заблестяха яростни искри. — Къде е пръстенът? Той принадлежеше на майка ми. Възнамерявах да си го взема обратно, след като...

— След като ме убиеш? — извика Тейла, задъхваща се от пристъп на гняв. Успя да събере малкото си останал кураж и повдигна предизвикателно глава. — Хвърлих проклетото нещо. То не означаваше за мен нищо друго, освен подигравка.

Слисан, Пол се отдръпна малко от нея и я изгледа невярващо.

— Ти си хвърлила... пръстена на майка ми? — Той пое въздух, вдигна ръка и стовари звучна силна плесница върху лицето на Тейла. — Не е трябвало да го правиш!

Тейла залитна от удара, лицето ѝ се сгърчи от болка, но тя не реагира. Може би това бяха последните мигове от живота ѝ и тя искаше в самия си край да бъде силна и смела.

Погледна предизвикателно Пол.

— Как разбра, че съм в тази пещера? — изсъска тя, изведнъж осъзнала по шума отвън, че битката се води пред самия вход на пещерата. Изглежда Пол беше толкова зает да я измъчва, че не беше забелязал това.

Тейла се зачуди дали ще успее да разбере кой ще бъде победителят.

Или ще бъде мъртва?

О, ако можеше Ян да бъде победител и да дойде да я спаси! Но той изобщо не знаеше, че тя е в тази пещера. Беше в ръцете на Пол Хатуйей.

— Видях, че аборигените те отвлякоха — каза Пол, като я застави да се изправи, притискайки острието на ножа в ребрата ѝ. — Никой не ме видя да напускам бойното поле. В този ад от сражаващи се мъже един повече или по-малко няма никакво значение.

— Греша — чу се глас зад Пол.

Той така се стресна, че изпусна ножа си. Обърна се, но в същото време Ян се хвърли върху него, събаряйки го върху земята.

Докато се биеха, в пещерата внезапно се втурна Хонора, а в ръката си държеше дълго смъртоносно копие. Тя се завтече към Тейла, падна на колене близо до нея и положи копие то на страни.

— Тези, които са те хванали, са от едно съседно племе на нашето. Те не знаят английски, но дойдоха при мен и баща ми и ни казаха, че са те довели тук — каза Хонора, докато пръстите ѝ освобождаваха краката на Тейла. — Хонора съжалява. Хонора дойде да те освободи.

— О, Хонора, благодаря ти, благодаря! — изрече Тейла, но очите ѝ не изпуснаха Ян. Видя юмрукът на Пол да се стоварва върху лицето на Ян, но въздъхна с облекчение, когато Ян сграбчи Пол за врата, притисна лицето му към земята и се опита да затисне тялото му със своето.

Но много скоро Пол се освободи и притисна Ян към земята.

— Побързай, Хонора! — извика Тейла, докато аборигенката освобождаваше ръцете ѝ. — О, моля те, побързай!

Побледня, когато Пол започна да души Ян с едната си ръка, а с другата се опитваше да стигне до ножа.

Непреодолим страх изпълни Тейла, когато пръстите на Пол обхванаха дръжката на ножа. Тя отчаяно се огледа за оръжие и точно когато кожените каишки освободиха напълно китките ѝ, погледът ѝ фиксира копие то на Хонора, което лежеше само на няколко инча от крака ѝ. Пулсът ѝ се ускори. Тя се наведе и го сграбчи. Без да се замисля, го заби в гърба на Пол в момента, в който ножът му беше фатално насочен към гърдите на Ян.

Тялото на Пол се сгърчи, а от гърлото му се чу силно хъркане. Той изпусна ножа и падна до Ян. Докато се опитваше да стигне копие то, забито в гърба му, очилата паднаха от лицето му.

Ян скочи на крака и стъпка очилата. Сложи ръцете си върху раменете на Тейла.

— Тейла? — погледна я въпросително. Смелостта ѝ го изуми.

— Трябваше да го направя, Ян — отвърна Тейла, докато Ян я гледаше невярващо право в очите. — Той щеше да... да те прободe — изхлипа тя. — Не можех просто да стоя на страни и да наблюдавам това.

— Ти спаси живота ми — отвърна той. — Как мога някога да ти се отплатя?

— Ян, толкова бързо ли забрави колко пъти ти ми спаси живота? — попита Тейла, като погали лицето му. — Аз просто ти се отблагодарих. Това е всичко.

Тя погледна надолу към Пол и потръпна при гледката. Той лежеше на една страна в локва от собствената си кръв, тялото му се гърчеше, но изкривеното му от болка лице беше обърнато към нея.

И изведнъж паниката отново я обзе. Виада! Каква ще е съдбата на Виада, ако Пол умре? Дали вече беше разпоредил да убият сестра й?

Тейла се отдръпна от Ян и падна на колене до Пол. Пъхна ръка под главата му и я повдигна леко.

— Пол, моля те, кажи ми какво ще стане с Виада! О, моля те, кажи ми! Знаеш, че умираш. Не умирай, преди да ми кажеш какво ще стане със сестра ми. Изпратил ли си някого за нея? Изпратил ли си?

Пол погледна Тейла с усмивка върху устните си, от ъгълчетата на които се стичаха тънки струйки кръв.

— Сестра ти? — едва успя да прошепне той. — А, погрижил съм се доста добре тя да пристигне в Австралия точно така, както и ти, и да потърси своето бъдеще.

Студени тръпки полазиха Тейла. Тя се наведе още по-близо до лицето му.

— Не може да се е качила на някой кораб — каза тя с треперещ глас. — Не е изминало толкова време.

— Преди да можеш да направиш каквото и да е, сестра ти ще е на кораб с няколко от моите мъже — изхриптя Пол. — Докато стигне до Аделаида, тя ще бъде вече жена, а не момиче.

Представяйки си картината, на Тейла й прилоша и тя извърна поглед от него. Когато той въздъхна, тя отново бавно го изглежда — толкова много го мразеше, че й се искаше да изтръгне копието от тялото му и да го забива отново и отново.

Тя трепна, когато Пол сграбчи ръката й и я погледна отчаяно.

— Всичко, което ти казах, е лъжа! — призна той. Смъртта приближаваше. — Всичко!

Надеждата у Тейла отново бавно се възвърна, но после се смени със съжаление.

— Искаш да кажеш, че сестра ми е на сигурно място? — попита тя. Наведе се още по-близо до него, устните ѝ почти почувстваха дишането му, което все повече отслабваше тялото му се гърчеше в конвулсии. — Кажи ми, Пол! Кажи ми истината за Виада!

Лицето му се изкриви в усмивка.

— Истината? — прошепна той дрезгаво. — Истината е, че ще ми платиш за това, което ми причини. Не сестра ти, а самата ти, Тейла. След време ще видиш какво имам предвид. — Той се изкашля и сграбчи гърлото си с ръка, сякаш искаше да отстрани нещо, което му пречеше да диша. Погледът му беше прикован върху Тейла. — След време! Ще ми... платиш... Тейла!

Настъпи тишина, докато тялото на Пол се изби а последни предсмъртни конвулсии и дъхът му секна. Очите му се изцъклиха срещу Тейла, Стана ѝ лошо, опита се да преглътне напиралците сълзи и извърна лицето си настрани. Беше доволна, когато почувства силните ръце на Ян да я изправят на крака и да ѝ помагат да се отдалечи от мъртвия мъж.

— Какво искаше да каже? — попита трепереща Тейла. — Чу ли заплахите му? Какво означава това?

— Нищо, по дяволите! — каза Ян, като я прегърна през кръста и бързо я изведе от пещерата. — Той просто искаше да се увери, че след смъртта му ще се измъчваш също толкова много, колкото и докато беше жив. — Обърна я с лице към себе си. — По дяволите, Тейла, не можеш да позволиш да те терзаят такива съмнения! Кучият му син е мъртъв. Заплахите му са нищо сега.

Тейла го погледна въпросително.

— Но той имаше толкова много верни привърженици — каза тя тихо. — Какво ще стане сега? Може наистина да е планирал как да умра, ако нещо се случи с него?

— Не ми се вярва — каза Ян, като присви гневно очи. — Но трябва да бъдем внимателни. Скъпа, аз винаги ще бъда близо до теб, за да те защитавам. Моля те, имай го предвид и се успокой!

Тейла се отпусна в прегръдките му.

— А какво ще стане с Виада? — промълви тя. — Дали казваше истината, или лъжеше за нея?

— Скоро сами ще отпътуваме за Англия и сами ще разберем истината — увери я той. — Ще я върнем в Австралия. Тя ще живее с

нас. Ще бъде повече от щастлив да споделя дома си със своята съпруга и със сестра ѝ.

— О, Ян, наистина ли? — извика Тейла, обзета от щастие при тези думи. А после го погледна въпросително. — А какво ще стане с майка ти? И тя ли ще живее с нас?

— Не, майка ми ще се върне в Америка — каза той, като гледаше над рамото ѝ, някъде в далечината. — Освен ако не я придумаме да остане с нас — и той отново погледна към нея. — Разбира се, ако не възразяваш.

— Мисля, че ще е чудесно — отвърна Тейла с усмивка. Тя се освободи от прегръдката му, когато забеляза, че Хоуки гордо се приближава към тях. Той спря близо до Ян и сложи ръце на раменете му.

— Край — каза Хоуки. — Победата е наша.

Тейла видя, че в очите на Ян проблеснаха сълзи, и това дълбоко я трогна. Сълзи потекоха и от нейните очи, когато видя сърдечната прегръдка между Ян и Хоуки.

— Хората ми са нетърпеливи да тръгнат към морето — каза Хоуки и леко повдигна рамене. — Вие ще дойдете ли? Ще вземете ли със себе си миси Тейла?

Ян се усмихна.

— Да, ще взема миси Тейла със себе си — отвърна той и отново погледна в далечината над рамото ѝ. — А също и майка си. Тя ще се радва да участва в празненството. — Усмихна се на Тейла, а очите му блестяха. — Как успя да дойдеш тук? Къде беше Кенет? Успяла си да избягаш от него?

— Скъпи, аз съм доста хитра. Не си ли забелязал? — подразни го Тейла.

— Не съм ли забелязал? — повтори Ян и избухна в буен смях. В същото време признателните аборигени ги обградиха и изведнъж Ян разбра, че те го вдигнаха във въздуха и го понесоха на раменете си.

Тейла отново заплака, но този път от гордост за Ян Няколко аборигени го носеха на раменете си, а останалите пляскаха с ръце и пееха, като го гледаха с възхищение.

Хоуки застана до Тейла от едната ѝ страна, а от другата — Хонора.

— Моят приятел Ян е герой — каза гордо Хоуки. — Той отнася към хората ми добре! И те се отнасят към него добре! Ще празнуваме повече, отколкото на Празника на лебедовите яйца. Ще празнуваме Ян Лейвъри!

— Това е прекрасно! — каза Тейла, докато изтриваш една сълза от бузата си. — Прекрасно! — Погледна Хоуки, после Хонора. — Надявам се, че не сте загубили много хора в битката — каза внимателно тя.

— Само няколко смели мъже загинаха — отвърна Хоуки, и се намръщи. Погледна Тейла, а дебелиите му, тъмни устни се разтегнаха в усмивка. — Но от разбойниците загинаха много.

— Но не всички — отвърна предпазливо Тейла и си припомни заплахата на Пол.

— Не, не всички — призна Хоуки.

— Но те избягаха като страхливци — прекъсна го Хонора. — Никога няма да се върнат отново.

Тейла преглътна трудно. Отново внезапен страх сви сърцето ѝ.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Тейла и Ян препускаха върху жребеца право към океана. Огромните евкалиптови дървета се извисяваха над тях, а на места обелената им влакнеста кора се спускаше над главите им като огромен папратов чадър, Тейла вече чуваше силния шум от разбиването на кълните в брега. Можеше да види ясно и полуострова, където трябваше да се събира яйцата. Там сега нямаше никакви лебеди, тъй като стрелбата ги беше изплашила и прогонила от гнездата им.

Скоро полуостровът се изпълни с безумно смеещи се и викащи аборигени, които пълнеха торбите си от кенгурова кожа с деликатесните яйца на белия лебед.

Ян дръпна юздите на коня си, преди да стигнат до мястото, където гнездяха лебедите. Той скочи и помогна на Тейла да слезе от седлото, а после се обърна в посоката, от която се чуваше шум от препускащи коне и гласът на майка му. Той безмълвно кимна в знак на благодарност на приятеля си, който се беше върнал да доведе Кенет и майка му.

Като видя сина си, тя се затича разплакана към него.

— Синко, толкова се радвам, че не си ранен — каза Дона, като го притискаше силно към себе си. — През цялото време, докато траеше битката, се молах да не те улучи нито един куршум. Бог е чул молбите ми.

— Никога не съм се чувствал по-добре — отвърна Ян, усмихвайки се на майка си, която се отстъпи малко назад, за да се полюбува на своя син. Той кимна с глава към аборигените. — Също и Хоуки. И Хонора. — После погледна към Тейла. — И Тейла също. — И с гордост добави: — Тя ми спаси живота.

Дона повдигна вежди с насмешка:

— Тейла? — възкликна тя и я погледна. — Скъпа моя, какво сте направили?

Тейла сведе поглед и се изчерви, но Ян постави ръка под брадичката ѝ и повдигна главата ѝ.

— Ще ти разкаже за това по-късно, майко. А сега нека празнуваме. Има какво да се празнува — каза той и стана сериозен. — Пол Хатуей е мъртъв — продължи със стиснати зъби. — Няма вече да създава на никого от нас никакви проблеми. — Погледна към развълнуваните туземци и продължи: — Вижте ги, най-накрая имат свое собствено място и възможността да се радват на Празника на лебедовите яйца. Бяха заставени да чакат прекалено дълго за това.

Хонора се затича към тях. Черните ѝ очи бяха широко отворени. Развълнувана, тя сграбчи Тейла и Дона за ръцете:

— Елате! — извика задъхано. — Ще помогнем на другите жени да приготвят храната за празненството довечера. На лунна светлина ще направим голямо пиршество.

Дона се усмихна и освободи ръката си от Хонора.

— Вие вървете сега, а аз ще дойда по-късно — каза тя и поглади с ръка уморения си гръб. — Ще се забавлявате много повече, ако няма някой възрастен около вас.

— Да, вие двете, вървете! — каза Ян и внимателно обви ръка около кръста на майка си да я подкрепи. Тя почувства стабилната подкрепа на здравото му силно тяло и се отпусна. — Аз ще се погрижа за мама.

Тейла дари Ян и майка му с разбираща усмивка, после хвана Хонора за ръка и със звънък смях двете се затичаха към един от многото разпалени огънове, които горяха на полуострова.

— Сега е време на голямо веселие, с което моите хора изразяват благодарността си — каза Хонора, като направо влачеше Тейла към брега по-близо до огъня. — От малка мечтая да участвам в такова празненство. Много години хората ни бяха държани настрана от полуострова от злите бели мъже. — Започна да хвърля още дърва в огъня. — Но не и през този лебедов сезон. Ще отнесем в селото си много яйца. И с тях ще нахраним онези, които не можаха да дойдат и които отдавна не са ги опитвали.

Тейла застана на колене с лице към огъня, около който бяха наредени камъни. Докосна един камък, но веднага отдръпна ръката си. Не предполагаше, че се е нагрял толкова много.

— Няма ли да сготвите яйцата около огъня? Няма ли да ги ядете тази вечер? — попита тя и когато се извърна, видя да приближава абориген, който носеше убито кенгуру.

Тя разтревожено скочи на крака, когато мъжът с помощта на още един, застанал от другата страна на огъня, поднесоха кенгуруто над пламъците и бързо го заобръщаха няколко пъти, докато го опърлиха.

— Не, няма да ядем яйцата тази вечер — отвърна Хонора и се изправи. — Тази вечер ще ядем кенгуру и други... как казвате на английски... вкусни, хубави неща. А яйцата ще поделим по-късно в селото с тези, които не можаха да дойдат с нас до морето.

Тейла с възхищение наблюдаваше Хонора, която изсипа върху един камък семена от нард, а с друг, по-малък камък, ги счука на брашно. После плю няколко пъти в брашното, докато се превърне а тесто, сплеска го и го разстла върху пепелта да се пече.

След това изтри ръцете си в полата от кенгурова кожа и се изправи. Отново хвана Тейла за ръката.

— Ела! — подкани я тя. — Ще гледаме приготвянето на кенгуруто.

— Не съм сигурна дали искам... — каза Тейла, като леко се отдръпна назад. Тя едва се беше преборила с факта, че Хонора плю върху храната, която скоро щяха да ѝ предложат, и се страхуваше да види как другите ще приготвят останалата храна. После ѝ прилоша, когато видя да разрязват кенгуруто с дървени инструменти, в единия край на които бяха завързани с лико специално оформени камъни, а вътрешностите хвърлиха в огъня.

Това, което последва, беше повече интригуващо, отколкото отблъскващо. Тейла стоеше зад Хонора, докато мъжете като истински фокусници събираха горещите камъни, наредени около огъня, и пълнеха вътрешността на кенгуруто с тях. После хвърлиха животното обратно в огъня и го посипаха с пепел и пясък.

Тейла се огледа. Тези, които не събираха яйца, тъй като торбите им вече бяха издути с деликатесите, приготвяха сега други по-малки животни и птици върху останалите огньовете. Във въздуха вече се усещаше приближаващото веселие — на фона на падащия мрак разговорът между аборигените ставаше все по-весел и по-силен и се превръщаше в непрестанно радостно жужене.

Ян приближи Тейла иззад гърба ѝ и завря лицето си в косите ѝ, а ръцете си обви около тялото ѝ.

— Красиво е, нали? — попита той и я завъртя с лице към себе си. — Щастието, радостта са красиви, нали?

Тейла плъзна ръцете си зад врата му и приближи главата му към своята.

— Скъпи мой, чувствам го с цялата си душа — прошепна тя. — Толкова съм радостна, че съм частица от това щастие. Никога няма да забравя този ден. Нито пък тази нощ.

— Ще имаш много причини за това, надявам се — отвърна Ян, като ѝ се усмихваше. — Нощта току-що започва, скъпа. Преди да е свършила, тя ще принадлежи само на теб и мен.

Като му се усмихваше закачливо, Тейла приближи устни до неговите.

— И как ще стане това? — прошепна, а устните ѝ опряха в неговите. — Има толкова много кора, които биха желали твоето внимание. Ти принадлежиш на всички, Ян, не само на мен.

— Моя любов, никога не подлагай на съмнение способността ми да намеря начин да остана насаме с теб — подразни я той, като прекара език по устните ѝ.

Тейла потрепера от страст, но се огледа объркано.

— Но сега не сме сами — прошепна и бавно повдигна поглед към Ян. — По-добре е да се присъединим към другите. Какво ще кажеш?

— Ще кажа, че е дяволски добра идея — отвърна Ян, като тихичко се изсмя и отпусна прегръдката си.

Хвана я за ръката и я поведе към аборигените, които се бяха скупчили около най-буйния огън. Протегна другата си ръка към майка си, която беше там и го очакваше, и я настави да седне върху пясъка, а Тейла седна от другата му страна.

Приливът беше настъпил, но луната още не беше изгряла. Вълните на Индийския океан изскачаха внезапно от мрака и като огромни валяци се втурваха към брега, за да се отдръпнат разбити на пяна. Духаше силен западен вятър, който разнасяше чудесните аромати на различните видове храна, които се приготвяха за празника.

Тейла беше толкова гладна, че дори месото от кенгуру вече ѝ се услаждаше.

— Ще видиш, че всичко е много вкусно — каза Ян, за да я успокои, когато проследи ужасения ѝ поглед, прикован към няколко аборигенки, които извадиха опеченото кенгуру от огъня и го насякоха с

големи секири. Нетърпеливи черни ръце се протягаха за месо. — Месото на кенгуруто е твърдо и жилаво, но вкусно — обърна се Ян към Тейла, която беше поела вече едно парче от ръцете на Хонора.

Тейла го погледна насмешливо, после захапа месото, но зъбите ѝ не откъснаха нищо. Тя с учудване погледна Ян който разкъсваше месото от своето парче с такава лекота, сякаш яде от добре свареното пилешко, което майка ѝ сервираше всяка неделя на обед след църква.

— Боже господи, как го правиш? — попита тя, като ту гледаше към парчето месо, ту към устата на Ян, която с лекота дъвчеше. После отново погледна неговото парче месо, след тона — своето и успя да забележи разликата. Засмя се и погледна отново Ян. — Ах, ти, измамнико! — извика тя и сграбчи това, което беше останало от неговото парче, а пхна в ръцете му своето. — Ти изобщо не ядеш месо от кенгуру. Ядеш някакво птиче месо.

И като продължи да се смее, отхапа от вкусното и меко месо и му се наслади, като го подъвка малко по-продължително, гледайки насмешливо Ян, който сега се опитваше да отхапе от парчето кенгуруово месо. Но тя едва не се изплю, отвратена от това, което току-що бе видяла с крайчеца на окото си. Близко до нея Хоуки скубеше нещо от пясъка. На светлината, която хвърляше огънят, тя видя, че той е хванал и стиска между пръстите си захарна мравка. Едва не повърна, когато той откъсна захарната торбичка от мравката и я подхвърли в устата си, а мравката захвърли настрани.

Тейла погледна бързо в противоположна посока и сложи ръка на устата си.

Ян хвърли остатъка от парчето кенгуруово месо в огъня и я хвана за ръката.

— Мисля, че яденето ти хареса — каза той. — Нали?

— Хоуки. Той... той изяде половин мравка.

Ян погледна назад и се разсмя, а после придърпа Тейла към себе си.

— Да, сигурен съм, че го е направил — и продължи, смеейки се: — Това му е любимата храна — Изпиваше я с поглед. — Може би и на теб ще ти се поиска да я опиташ някога. Нищо не може да се сравни с нея по сладост. Сигурен съм, че е несравнима дори с тортите, които майка ги е приготвяла за Коледа.

Тейла го погледна сърдито.

— Не искам да слушам повече за Хоуки, още повече за това, кои храни предпочита или пък причините за предпочитанията му — каза тя. — Моля те, Ян, хайде и двамата да спрем да говорим за храна.

— Ами, добре — съгласи се Ян и погледна Хоуки, — но нека не пренебрегваме Хоуки, Погледни го! Никога не съм го виждал толкова щастлив. — Погледът му проследи ръката на Хоуки и видя към какво се протягаше тя, после погледна към Тейла. — Хоуки е доста талантлив музикант. Само го послушай и погледай и ще се увериш в това. Той умее да забавлява слушателите си.

Тейла погледна към Хоуки. Сенките от огъня танцуваха в черните му очи и те проблясваха в златисти цветове. Погледът ѝ улови предмета, който лежеше в ръцете му — някакво кухо дървено парче. Очите ѝ се разшириха от удивление, когато той постави единия му край в устата си. Разнесоха се странни, весели звуци, които после бавно преминаха в тъжен ритъм, а двама души започнаха да му пригласят, като чукаха две пръчки една о друга.

— Свири на диджериду — обясни тихо Ян. — Загадъчна музика, нали?

— Да, наистина — отвърна Тейла. Мелодията я беше завладяла. — Мистична е.

Всички огньове бяха позагаснали, но от време на време някой от тях лумваше неочаквано и осветяваше мъжете и жените, скупчени около него.

Към Хоуки се бяха присъединили още няколко души, които пееха, а един пък свиреше на подобно дърво, но с опънато тънко въже по него.

— Какъв е този инструмент? — попита Тейла шепнешком, като се приближи към Ян доста близо. — Намирам, че звукът му е толкова пленителен, колкото на диджеридутото.

— Това е чуринга — отвърна ѝ също шепнешком Ян. — Аборигените го наричат пеещо дърво, или „рев на бик“, тъй като, когато се свири бързо на него, то сякаш реве. Само аборигените могат да свирят на този инструмент, но го правят единствено на специални церемонии. За тях той е свят предмет. „Чуринга“ не означава само пеещо дърво, но и „свещено“.

— Намирам обичаите им за много интересни — прошепна Тейла и го погледна. — Толкова интересни, колкото са ми интересни и

американските индианци.

— Но много австралийци наричат аборигените просто диваци — отвърна Ян, като кимна към насядалите близо до тях мъже и жени. — Те са погълнати единствено от мисълта за оцеляването си.

Тейла започна да се поклаща в такт с музиката.

— Намирам песните им за много вълнуващи — промърмори тя и притвори очи, за да се отдаде изцяло на този миг на спокойствие и приятелство.

— Песните им са свързани с вярата им и митовете, преживели са векове — тихо обясни Ян. — Тейла?

— Да? — измърка тя и видя странни пламъчета в очите му, но се досети, че вече ги е виждала. Той я желаше. В този миг. Той я желаше.

— Можем да се наслаждаваме на музиката малко по-далеч от лагерните огньовете — каза Ян и се усмихна. — Никой няма да забележи отсъствието ни, Ще се отдалечим ли?

Тейла преглътна, кимна в знак на съгласие и пое големите му топли длани. Те се усамотиха близо до океана зад една пясъчна дюна, която ги закриляше от случайни погледи.

Когато седнаха на пясъка, пръстите на Ян потънаха в косата на Тейла и той я придърпа към себе си. Треперещите им устни се сляха и езиците им се сплетоха в сладостно опиянение. Ян бавно плъзна свободната си ръка по блузата ѝ и погали стегнатите ѝ гърди. Тейла потрепера от страст.

Но страхувайки се, че някой може да ги забележи, тя се отдръпна и избута ръката му от гърдите си.

— Не трябва да правим това — прошепна тя, а дишането ѝ беше неравномерно. — Някой може да дойде.

— Всички ще са около огъня, докато не свърши музиката — отвърна Ян, като отново я придърпа и приближи устните си до нейните. — Празник е. Чакали са този ден прекалено дълго и ще се наслаждават на всяка минутка:

— Но ние с теб не дочакахме да свърши музиката — опита да се противопостави Тейла.

— Защото ние искаме да имаме наш собствен празник — усмихна се Ян. После внимателно я сложи да легне по гръб върху пясъка, а устните му нежно целунаха нейните. — Моля те, отпусни се.

Скъпа, не мога да чакам, докато стигнем до Аделаида, за да те имам. — Той прокара език по долната ѝ устна. Ръката му отново се плъзна по блузата ѝ. Палецът му нежно погали зърното на гърдата ѝ и то отговори, като настръхна. — Трябва... да те имам сега.

— Аз също много те желая — прошепна останалата почти без дъх Тейла. — Но се страхувам, че ако се съблечем, ще ни...

— Тогава ще свалим само най-необходимото — прекъсна я Ян с блестящ поглед. — Сигурен съм, знаеш, че е достатъчно да сваля само панталоните си.

Тейла силно се изчерви.

— Ян, това е срамно — отвърна тя. — Ще бъдем много по-окаяни, отколкото първия път.

— Това ще ни достави огромно удоволствие — каза Ян и ръката му бавно повдигна полата ѝ нагоре, Започна да я гали по бедрата. — Позволи ми да те любя, Тейла. Не мисли за нищо друго. Нека чувствата ти заемат изцяло съзнанието ти — чувствата ти към мен, скъпа. Нищо друго.

— Да, да — прошепна Тейла, трепереща под милувките му. — Люби ме. Люби ме сега.

Кадифеното пурпурносиньо небе беше изпъстрено със звезди. Огромната луна беше вече изгряла и със сребърната светлина, която струеше от нея, осветяваше пейзажа, като че ли денят искаше да пробие тъмнината на нощта. Океанът сега беше тих, вълните почти безшумно миеха брега в бяла пяна, а въздухът беше топъл.

Тейла измърка от удоволствие и притисна тялото си към Ян. Мускулите на бедрата ѝ инстинктивно започнаха да потрепват, когато допряха възбудения му член. Почувства силата му, когато проникна в нея, а гладката му кожа сякаш я изгаряше. Телата им, слети в едно цяло, ритмично се задвижиха, а нежните тласъци я изпълваха с неземно удоволствие.

— Толкова те обичам! — прошепна ѝ Ян. Целувката му я изгори като огън, а пръстите му нежно галеха цялото ѝ тяло. Той чувстваше, че тялото му сякаш се стяга все повече и повече, а с приближаване на кулминацията нещо в него се надигаше, готово да избухне.

Тейла имаше чувството, че не може повече да чака момента на огромно облекчение, за който жадуваше тялото ѝ. Главата ѝ се мятеше наляво-надясно, а тялото си чувстваше така, сякаш морският бриз е

влязъл в него и гали вътрешностите ѝ, но тази игра щеше да причини изригването на някакъв скрит в нея вулкан. Тя засмука езика му и устните ѝ леко се повдигнаха, за да изразят нетърпението ѝ да преодолее сладката болка, която я беше обзела.

Като пое дълбоко въздух, Тейла се опитваше да овладее дивия екстаз и прочувственото си увлечение. В следващия миг телата им потрепераха, а Ян се отпусна изтощен върху нея.

Известно време полежаха така мълчешком, а Ян нежно я галеше по врата.

— Ще се ожениш ли за мен, когато стигнем Аделаида? — прошепна той.

— Да, да — отвърна шепнешком Тейла. — О, господи, да... — Тя се сгуши в него. — Това, че съм свободна да се оженим, е като сън, Ян — промърмори тя. — До днес имаше толкова много пречки.

— Да — прошепна ѝ той, — но вече ги няма.

Един червеникавокафяв кон разтърси грива и зарови копито в земята, докато ездачът му се метне отгоре му. Добре скрит зад гъстите храсти, Ридж Уагнер наблюдаваше празненството на аборигените, но в погледа му се набиваше Хонора. Огънят хвърляше златисти отблясъци върху стройното ѝ черно тяло, докато тя танцуваше. Ридж беше като омагьосан от нея, въпреки че не я виждаше за първи път. Очите му я следяха, а самотното му сърце кървеше от болка. Много отдавна беше избрал да застане на страната на Пол Хатуей и да заживее като разбойник.

Да, сега вече беше късно да се откаже.

Въздъхна с облекчение, като мислено благодари на Бога, че не беше взел участие в атаката на Пол Хатуей срещу аборигените днес. Дори не беше разбрал за нея. Съвсем случайно се беше натъкнал на бойното поле, след като всичко беше вече свършило.

А сега Пол беше мъртъв.

Ридж погледна към брега, огрян от лунната светлина. Беше забелязал Ян и Тейла, които се бяха усамотили там. Да, Пол беше мъртъв, а Ян и Тейла — живи.

Като дръпна коня за юздите, той се обърна и препусна в обратна посока. В душата му нещо тежеше като воденичен камък — бъдещето

му не беше по-светло от миналото му. Алчността го беше превърнала в човек, когото той не познаваше, дори не беше сигурен дали харесва.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Силният шум от смях на мъже и жени и дрънкане на пиано, които се разнасяха от салоните под отворения ѝ хотелски прозорец, припомниха на Тейла, че не е вече в гората, а е на сигурно място отново в Аделаида. Тя излезе от медното корито и стъпи върху плетено килимче. Мокрите ѝ коси се спускаха под раменете ѝ и от тях течаха тънки струйки вода надолу по цялото ѝ тяло.

Светлината от лампата не беше достатъчна да освети добре голямата стая. Тейла взе една кърпа от леглото и започна да подсушава тялото си, като бавно оглеждаше великолепия интериор. Този хотел беше собственост на Ян. Като я беше настанил тук, навярно му се искаше да ѝ покаже, че наистина е богат. Когато той, майка му и тя пристигнаха в Аделаида направо от дивата гора, отседнаха в хотела, в който четвъртият етаж винаги се пазеше за Ян или някой негов приятел.

Обзета от подобни мисли, Тейла пристъпи към гардероба, отвори го и видя, че е претъпкан с красиви копринени рокли. Обзе я ревност. Това ѝ напомни за един друг период от живота на Ян, който по-добре беше да забрави. Явно доста прецизно беше подбирал компаньонките си. Доказателство за това бяха дрехите им в гардероба.

— И той очаква от мен да ги облека, след като господ знае кой ги е обличал преди мен? — измърмори гласно Тейла сама на себе си и хвърли кърпата настрана. Протегна се към един копринен халат и го огледа сърдито. Докато го разгъваше, я лъхна слаб аромат на приятен, скъп парфюм.

Нямаше друг избор. Трябваше да го облече. Дрехите, които беше носила, докато бяха в гората, бяха мръсни и миришеха ужасно. А не можеше да се разхожда гола.

Наметна халата, отиде до тоалетката и се огледа. Прекара пръсти по лицето си, което сега имаше бронзов загар след няколкото дни, прекарани под жарките лъчи на слънцето. Взе една четка и започна да разресва косите си. Въпреки че чувстваше огромно облекчение, че

всичко с Пол Хатуей беше свършило, някъде дълбоко в себе си изпитваше странно чувство на самота, което малко я смущаваше. Сега, сама в тази странна стая, имаше чувството, че това, което преживя предишните дни, сякаш никога не се беше случвало. Ако можеше да бъде с Ян в този миг, може би реалността наистина щеше да ѝ се стори действителност. Тъй като и майка му беше в хотела, той бе предпочел да настане Тейла далеч от своята стая, за да не може тя да ги види заедно.

Въпреки че това разпределение на стаите не се харесваше на Тейла, тя все пак го разбираше. Не искаше запознанството ѝ с майката на Ян да започне с демонстрация, че е готова да легне с мъжа, преди той да ѝ е станал законен съпруг. Дори и Тейла имаше конфузни моменти от своя живот, дължащи се на по-свободното ѝ държание в миналото. Не можеше да повярва, че си е позволила такава волност с Ян.

Но дори и сега тя възнамеряваше да отиде в стаята му, за да намери успокоение в силните му прегръдки и да избяга от самотата и отчаянието, което я преследваше заради неизвестността за Виада.

Остави четката пред огледалото и както беше боса, на пръсти приближи вратата и леко я откряхна. Надникна предпазливо в слабо осветения коридор.

Видя една врата. Сигурна беше, че тя води към стаята на Дона. Майката на Ян беше в стаята между нейната и тази на Ян.

Тейла със страх премина покрай вратата.

Ами ако Дона я отвори и я види как тихичко се промъква боса, само по халат?

Бавно и безшумно Тейла плъзна босите си крака по студения дървен под. Погледна отново към вратата на Дона и почувства облекчение, когато не видя светлина под прага. Помисли си, че Дона, както беше уморена, най-вероятно вече си е легнала.

Като въздъхна поуспокоена, Тейла тръгна по-уверено към вратата на Ян, откъдето се долавяше миризмата на пура, която се засилваше с приближаването на стаята. Когато стигна до нея, тя долепи ухо до вратата. Усмихна се, когато зад затворената врата чу гласа на Ян, който фалшиво си тананикаше една балада, но след малко спря да пее.

Тейла бавно натисна дръжката на вратата и я отвори. Ян беше обърнат с гръб към нея и не я усети. Тейла тихо се изкиска в шепи при гледката, която завари.

Ян седеше до брадичка в сапунена вода, пурата му висеше в крайчеца на устните, в ръката си, облегната на края на медното корито, държеше чаша уиски. Главата му беше леко клюмнала над гърдите, сякаш беше задрямал.

„Каква гледка! — помисли си Тейла. — Прекрасно!“

Поогледа се, безшумно затвори вратата и тръгна на пръсти към коритото. После коленичи зад гърба на Ян, бавно пъкна ръка в коритото и с бързо движение плисна вода в лицето му.

Стреснат, Ян рязко повдигна глава, отвори широко очи, пурата му цопна във водата и изцвърча, стъклената чаша падна на пода и се разби на парчета, като опръска босите крака на Тейла с уиски. Тя изписка и понечи да се отдръпне, но Ян беше по-бърз. Сграбчи я през кръста и я метна в коритото през главата си.

— Ян! — изпищя Тейла, водата се просмука през халата, който полепна плътно по тялото ѝ и очерта формите ѝ. Тя примижа, когато видя пурата му да плува близо до тялото си. — Махни това отвратително нещо от мен! — извика тя, като се мъчеше да се изправи. — Ян, пусни ме да си вървя! Не съм дошла да се къпя заедно с теб.

Ян загреба с ръка пурата и я метна зад гърба си на пода.

— Може ли да те попитам за какво си дошла тогава? — подразни я той. — Мила моя, не знаеш ли, че майка ми е в съседната стая? Стените са тънки като от картон. Сто процента ще ни чуе.

Тейла се изчерви и погледна към стената, зад която беше жената, от която толкова се възхищаваше.

— Какво ще си помисли за мен?

— Трябваше да помислиш за това, преди да дойдеш при мен — отново я подразни Ян. Ръцете му, пъкнати под мокрия халат, нежно галеха тялото ѝ и бавно се прокрадваха към гърдите. — Много добре знаеш, че като те видя в тези съблазнителни одежди, няма да мога просто да стоя и да си бъбря с теб — усмихна ѝ се топло. — Разбира се, предпочитам да нямаш нищо отгоре си. — Ръцете му погалиха нежно гърдите ѝ, плъзнаха се към раменете и смъкнаха халата. — Ще се чувстваш много по-удобно без тази мокра дреха, любима, нали?

Тейла притвори очи и потръпна от страст, когато Ян допря устни до гърдите ѝ и езикът му нежно обходи зърната им.

— Ян, не ми даваш възможност да се концентрирам върху това, което ми говориш — прошепна тя, а пулсът ѝ се беше ускорил. — О, Ян, дойдох тук, защото имах нужда от теб. Скъпи, чувствах се така самотна в стаята си. Толкова самотна.

— Не можеше ли да си правиш компания с майка ми? — надсмая ѝ се Ян, като отметна белия халат от тялото.

Тейла отвори очи и го погледна унесено. Обхвана лицето му с ръце и придърпа главата му до устните си.

— Но, скъпи, аз не търсех такава компания — измърка тя. — Желая те, Ян. Кажи ми, че ти също ме желаеш.

— Винаги — отвърна бързо Ян, като взе ръката ѝ, пхна я под водата и я насочи към члена си. — Ето! Сама можеш да се увериш. Той ти принадлежи. Само на теб.

— Завинаги ли? — попита Тейла и привидно се нацупи. — Можеш ли да забравиш всички онези жени, чиито рокли са в гардероба в стаята ми?

— Нито една от тях не съществува повече за мен — отвърна Ян, а сърцето му лудо биеше. — Те нямат имена. Нямат лица.

— Дали няма да говориш същото и за мен някой ден, Ян? — попита го настойчиво Тейла. — Дали и мен ще забравиш?

Той взе ръката ѝ и я постави върху възбуждения си член. Тя го обхвана и започна нежно да го гали. Ръката на Ян се движеше заедно с нейната.

— Как може да те забравя? — отвърна той, а с нарастване на възбудата пламъчетата в очите му заблестяха още по-силно. — Мисля си, че единственият начин да докажа своята вярност е да застана пред олтара. — Той нежно я целуна и малко се отдръпна. — И това ще стане много скоро. Тейла, ти ще станеш моя жена много скоро.

По страните на Тейла потекоха сълзи. Тя погледна Ян с любов.

— Ще бъда най-щастливата булка — промълви тя.

— Ще бъдеш най-красивата булка — отвърна Ян и плъзна ръцете си под нея, повдигна я и се изправи на крака в коритото, после стъпи на една кърпа, постлана на пода. — А тази нощ се надявам да те направя най-щастливата годеница.

— Тази нощ аз съм най-щастливата годеница — прошепна Тейла, като се сгуши в него, докато той я носеше към леглото. Когато я сложи върху яркочервените сатенени чаршафи, тя леко го придърпа да легне върху нея и почувства здравето му мускулесто тяло и възбуждения му член.

— Вече нямаш никакви съмнения относно мен, нали? — попита Ян, като я целуна нежно по шията.

— Да — измърка Тейла и добави: — Скъпи, от тези сатенени чаршафи ми е студено на гърба, а и са толкова хлъзгави.

— Но ги харесваш, нали? — попита той, като отново нежно я целуна по шията, а с коляното си внимателно разтвори краката ѝ.

— Трябва ли? — попита тя и премаляла въздъхна, когато той проникна в нея и започна бавните си, но уверени нежни тласъци. — Те са за богатите, нали знаеш? Мили мой, семейството ми беше бедно. Баща ми работеше усърдно, за да свързваме двата края. Но имаме всичко необходимо та един нормален живот. Ние... бяхме щастливи.

Ян я прегърна още по-страстно.

— Скъпа, не исках да те карам да си спомняш неприятни неща — каза той и обхвана лицето ѝ с ръце. — Знам, че когато си спомняш за семейството си, се натъжаваш. Но, скъпа, нека тази нощ не мислим нито за миналото, нито за бъдещето, а само за настоящето. Нека мислим само за нас.

Невероятно нежна тръпка премина през тялото ѝ, когато устните му докоснаха нейните в продължителна целувка, а пръстите му бавно я погалиха по гърба. Изведнъж пенисът му развихри някаква странна трепкаща слабост у нея.

Ян се чувстваше опиянен от допира до гладката като крем кожа на Тейла, а когато езикът му се промуши между устните ѝ и изтръгна от гърлото ѝ тих страстен вик, той потръпна от вълнение. Ян обхвана хълбоците и, повдигна я и я задържа така, притисната по-плътено до него, за да може пенисът му да проникне по-надълбоко в нея.

Обзе го дива, буйна страст. Като че ли телата им бяха обгърнати от златна магическа мрежа, която се завъртя около тях и ги сля в едно. Той отдръпна устните си от нейните, но покри с целувки лицето и гърдите ѝ.

Очите ѝ блестяха от страст, а една топла вълна сякаш се надигаше отвътре. И после един изгарящ пламък премина през нея. Тя

се повдигна и извика, смееше се и плачеше едновременно, но усети, че Ян също беше достигнал този миг на върховна сладост в момента, в който тя го усети.

Като че ли той я беше изчакал, желаейки да сподели с нея пълното удоволствие.

Тя засмука устните му и го целуна, усмихна му се, когато той се отдръпна от нея, стана от леглото и прокара пръсти през косата си, за да я пооправи. Наблюдаваше го безмълвно с възхищение, докато той отиде до кабинета си, взе оттам две стъклени чаши и бутилка порто и ги остави на нощното шкафче до леглото.

— Ян, това е вино? — промълви Тейла и се подпря на лакът. — Непрестанно ме удивляваш.

— Помня, като ти казах, че не преследвам охолния живот. — Той повдигна леко вежди, докато си наливаше. — Но никога не съм ти казвал, че бягам от него. Случвало ми се е да бъда по цели месеци в гората да преследвам избягали каторжници, но трябва да призная, че ми е приятно да се върна към този начин на живот.

— Но ти имаше такъв чудесен дом! — каза Тейла, като се усмихна на Ян, който ѝ подаваше чаша порто. — Ужасно е, че Пол го изгори.

— Не съжалявам, че е изгорял — призна Ян. — Къщата се беше превърнала в затвор за майка ми. Сега тя наистина ще се чувства свободна. Надявам се от цялата си душа, че скоро ще се качи на кораб за Америка. Това ще е най-добре за нея.

— Каза, че тя иска ти да заминеш с нея — отвърна Тейла, като седна в леглото и направи място на Ян да седне до нея. — Няма да заминеш с нея, нали? Не харесвам Австралия, но се съмнявам дали и Америка ще ми хареса. Това е голям континент. Как не се губят хората из него?

Ян се усмихна, отпи глътка порто и остави чашата си върху нощното шкафче. Излетна се по гръб, сложи ръцете си под главата и се загледа замислено в тавана.

— Може би някой ден ще те заведе в Америка и ще ти покажа красотата на горите, реките и планините там — каза той. — Ще видиш, че това е място, в което, ако се загубиш няма да съжаляваш. Тук, в Австралия, започнах да строя нов живот за себе си, но не ми се удава лесно — въздъхна и се усмихна на Тейла. — Тук ние двамата с

теб ще живеем в една огромна равнина и накъдето и да погледнеш, няма да виждаш нищо друго освен овце. Обичаш ли овцете, Тейла?

— Мисля, че са симпатични създания — отвърна тя и остави чашата си до неговата. После се сгуши в него. — Дори Австралия ще ми изглежда хубава, ако съм тук с теб. — Погледна настрани и продължи: — Щях да бъда още по-щастлива, ако Виада също беше тук — изрече тихо. — Навярно ще мине много време, преди да разбере как е.

Ян нежно я целуна по бузата.

— Любима, скоро ще се качим на някой кораб и ще заминем за Англия, за да се уверим сами с очите си как е сестра ти — увери я той. — Но първо трябва да организирам пътуването на майка ми — отново я целуна. — А не можем и да забравим плановете си за женитба, нали?

Тейла се обърна към Ян, а в погледа ѝ се четеше надеждата той винаги да е до нея.

— Мислиш ли, че може да забравя за това? — каза тя. — Скоро ще бъда мисис Ян Лейвъри. Как добре звучи!

— Все едно сякаш вече е факт — отвърна той, като стана от леглото и се облече. После седна в края му и obu ботушите си.

— Защо се обличаш? — попита Тейла и седна в леглото, като придърпа одеялото около себе си. — Къде отиваш?

— Имам няколко поръчки, които трябва да изпълня — отговори той.

Тейла скочи на крака.

— По-добре е да се върна в стаята си тогава — каза тя, но погледът ѝ се спря върху коритото, където халатът ѝ още плуваше във водата. — Но как? Нямам какво да облека. А се страхувам, че майка ти може да ме види как се промъквам по коридора, загърната само в едно одеяло.

Ян я настани отново на леглото и я успокои:

— Остани тук през нощта. Така е най-добре.

— Но майка ти?

— Възнамерявам сега да отида при нея да поговорим за пътуването ѝ до Америка и да ѝ кажа, че няма да я придружим — каза Ян. — Тук си на сигурно място, любов моя. След разговора ни, като изляза от стаята на майка ми, тя ще си помисли, че няма да се върна в

своята стая веднага, така че няма да има повод да дойде тук за каквото и да е.

— А къде ще отидеш след това? — попита Тейла предпазливо, като намести една възглавница под главата си и се изтегна.

— Трябва да се срещна с един свещеник и да свърша още нещо, но това ще бъде изненада за теб — каза Ян и очите му заблестяха.

Тейла се подпря на лакът.

— Изненада! — възкликна тя. — О, Ян, каква е тя?

Ян се усмихна и натисна бравата.

— Скъпа, ако ти кажа сега, няма да бъде никаква изненада, нали?

Напусна стаята, като тихо затвори вратата зад себе си. Знаеше точно при кого отива — при този, който се опитваше да продаде корабите си, но до този момент безуспешно. Ян скоро щеше да облекчи финансовите му затруднения. В бъдеще той щеше да има жена и деца, за които ще трябва да се грижи, и трябваше да скъса със скитническия си безгрижен живот.

Но поне засега не искаше да се отказва от едно нещо. То не бе толкова вредно за бъдещия му семеен живот — корабите. Щеше да инвестира в кораби.

Щеше да се погрижи никой, който пътува с негов кораб от Англия до Австралия, да не пристига с ужасни истории за лошо отношение по време на пътуването. Неговите кораби щяха да бъдат луксозни лайнери.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Когато Тейла излезе от църквата, ярките слънчеви лъчи затанцуваха и проблясваха по златния ѝ сватбен колан. В дясната си ръка държеше букет, а на лявата имаше красив пръстен и почти не ѝ се вярваше, че току-що беше станала съпруга на мъжа, когото обожаваше. Беше наистина щастлива: намери си съпруг, когато обичаше с всяка фибра на тялото и разума си.

Ян беше нейната душа! Нейният въздух!

Една силна ръка я прегърна през кръста и тя погледна към Ян.

— Кажи ми, че не сънувам — прошепна Тейла и го погали по гладко избръснатото му с бронзов загар лице, като го гледаше право в тъмните очи. — Никога досега не съм подозирала, че човек може да изпитва такова чувство на спокойствие, на мир, каквото изпитвам сега. — Ян, чувствам се така, защото ги си до мен. Заради теб виждам бъдещето си изпълнено с любов, спокойно, без неприятности.

Ян погледна Тейла. Не я беше виждал досега толкова сияйна. Русите ѝ коси се развяваха от лекия бриз, а в бледосинята рокля, която ѝ беше купил за пътуването тази сутрин, точно преди сватбения ритуал, тя изглеждаше още по-красива. Кадифената материя прилягаше плътно по тялото и подчертаваше тънкото ѝ кръстче, а моделът беше скроен така, че да разкрива идеалните линии на гърдите ѝ. Стилът не беше подходящ за венчална церемония, но пък така тя щеше да се чувства по-удобно по време на пътуването.

Устните на Ян се разтегнаха в широка усмивка. Тейла още не знаеше на какъв кораб щяха да пътуват. Веднъж му беше говорила, че се страхува от пътуване с кораб, но тя не знаеше какъв комфорт може да има на един морски лайнер. Затова беше направил всичко необходимо тя да не се страхува повече от морски пътешествия.

— Скъпа, това не е сън — каза Ян и ръцете му обхванаха лицето ѝ. — А скоро се надявам и всички твои мечти да се превърнат в реалност. Веднъж да се срещнете с Виада и никога повече няма да се тревожиш за нищо. Всичко на този свят ще бъде добро и хубаво за теб!

Тейла тъжно сведе поглед.

— О, аз за момент бях забравила за сестра си — въздъхна и погледна нетърпеливо към Ян. — Но аз вярвам, Ян, че когато я откриели, всичко с нея ще е наред. Сигурно е, че Пол не е имал време да изпрати някого да ѝ етери зло, нали?

— Скъпа, трябва да бъда искрен с теб за това — отвърна Ян, страхувайки се, че ако не е откровен, може да пристигнат с кораба след някой друг кораб, на който е пътувал някой от разбойниците на Пол и това може да се окаже фатално. — Трябва да бъдеш готова за всичко. Пол беше много злобен и отмъстителен тип. Имаше достатъчно време да направи поразии. Бих желал да знаех по-рано за Виада. Щях да спра това копеле. Но сега...

Тейла побледня и погледна настрани.

— Ако бях искрена още от самото начало... — измърмори тя. — Ако се случи нещо лошо с Виада, аз ще съм виновна. Само аз.

— По дяволите! — изруга Ян. — С тези приказки аз провалих сватбения ни ден. Как не можах да измисля нещо друго?

Сега пък Тейла се почувства така, сякаш тя самата искаше да хвърли сянка на тъга и отчаяние върху техния клетвен ден. Усмихна се окуражаващо на Ян.

— Всичко днес е чудесно, Ян, и по-добре да не мислим какво може да бъде утре — каза тя, като се опита да си придаде безгрижен и весел вид, но не се чувстваше така.

Обърна се, когато Хонора и Дона ги приближиха. След тях вървеше Хоуки. Той изглеждаше много красив в костюма, който Ян го беше придумал да облече за сватбата.

— И коя ще е следващата, която ще се омъжи? — попита Тейла, като размаха сватбения си букет във въздуха. Погледът ѝ срещна погледа на Хонора. Тя беше приказно красива в бялата си копринена рокля. В тъмната си коса беше забола прекрасни розови роти.

— Хонора? — извика Тейла и се засмя. — Ти ли ще си това?

Хонора се изчерви. Тя не беше свикнала със странните обичаи на белите хора — да носи бални рокли или да стои в църквата и да слуша проповедника, който свързва един мъж и една жена в брачен съюз.

Но тя неотдавна беше получила същото обещание, което днес караше Тейла да изпитва такава радост.

Споменът за Ридж Уагнер разкъса сърцето ѝ. За един кратък миг тя беше преживяла и изпитала истинско щастие с него, но после той беше престанал да я обича. Не искаше повече да прави такава грешка — да се влюбва. Никога по вече!

— Не! — извика Хонора и изпъчи гордо гърди. — Хонора не иска съпруг! Никога! Хонора живее само в името на щастieto на своя народ!

Тейла се поколеба, но веднага се досети коя е причината Хонора да се отрече от мъжете. Тя беше обичала, но бе загубила любовта си! И беше избрала никога повече да не се влюбва. Задоволяваше се само с обичта към народа си.

Тейла искаше да проумее това себеотдаване и помисли, че успява. Беше почувствала колко обича и колко е всеотдаен Ян към аборигените, въпреки че беше бял. А какво можеше да се каже за тези, чиято кожа беше тъмна?

— Въпреки това, букетът е твой! — извика Тейла и хвърли цветята към Хонора. Засмя се, когато Хонора ги улови и усмихната ги заглежда, като явно не разбираше съвсем добре смисъла на този ритуал. По време на сватбената церемония Хонора изглеждаше объркана. И това беше обяснимо — тя за първи път стоеше в църква и беше свидетел на брачна церемония на бели.

Тейла се приближи до нея и топло я прегърна.

— Ще ми липсваш, докато пътувам за Англия — прошепна ѝ тя. — Моля те, пази се!

Хонора се изплъзна от прегръдката на Тейла.

— Времето ми ще е запълнено с грижи за моя народ — отвърна гордо тя. — Сега, когато най-опасните разбойници, са мъртви, ще заживеем в мир и разбирателство.

Хоуки се приближи до Хонора.

— Дъще — обърна се той към нея и сложи ръка на рамото ѝ, — ти вече достатъчно пожертва за своя народ.

— Жертвата на Хонора за аборигените никога не е достатъчна — извика тя и се притисна към баща си. Прегърна го силно и продължи: — Народът ни изстрада толкова много и толкова дълго.

— Но сега е щастлив — отвърна Хоуки и се отдръпна от нея. — А аз ще съм щастлив, ако видя, че ти си щастлива.

— Тогава имаш повод да се усмихваш, татко — каза Хонора. Задържа поглед върху баща си, а после се обърна към Тейла: — Надявала се, че ще откриеш сестра си жива и здрава.

Тейла подсмъркна, за да се опита да спре сълзите, които напиреха в очите ѝ.

— Аз също — изрече тя, — аз също се надявам. — Поуспокои се, когато почувства ръката на Ян около кръста си и се усмихна на Дона, която пристъпи към нея. Майката на Ян беше облечена в черна рокля и носеше шапка с було, което скриваше очите ѝ.

— Скъпа Тейла, изглежда, нямаше шанса да се опознаем добре — каза Дона, като гледаше ту към Тейла, ту към Ян. — Ян успя да купи билет за кораб до Америка тази сутрин и аз скоро ще бъда обратно там, на земята, на която принадлежа. — Огледа се тъжно наоколо. — Никога не съм принадлежала на тази земя. Не трябваше дори да идвам тук. — Обърна се отново към Тейла. — Но нещата за теб ще се наредят по друг начин тук — каза тя. — Имаш едно предимство, което аз няхах — подкрепата на силен мъж до себе си. — Тя сведе поглед. — Последният ми съпруг беше силен като Ян, но след сърдечния удар загуби не само здравето си, но и разума си.

Ян пристъпи напред и сложи ръце върху раменете на майка си.

— Мамо, няма смисъл да съжаляваш за миналото — каза мъдро той. — Като се върнеш в Америка при старите си приятели, при моите чичовци и лели, ще забравиш тъгата и мъката, която си изпитвала, докато беше омъжена за... за...

— Шшт: — Дона постави ръка върху устните на Ян. — Не говори неща, за които ще съжаляваш. Достатъчно ми е да знам как се чувстваше с втория си баща. Моля те, нека не говорим за това отново.

Тейла хвана Ян за ръката и погледна към корабите, закотвени на кея срещу църквата. Един определено привлече вниманието ѝ — неговият комин беше по-висок и по-широк от останалите. Никога преди не беше виждала такъв презокеански кораб, Сравнен с онзи, на борда на който беше пътувала от Англия до тук, този явно беше само за много богати. Беше със съвременен дизайн с широк нос, парапетите и подпорите им бяха направени от махагон и отразяваха дневната светлина с червеникав отблясък, В този ранен утринен час слънцето го осветяваше под такъв ъгъл, че целият кораб блестеше и излъчваше някакво сияние от кафяво-червено до златисто.

Тейла изучаваше кораба, чиито декове бяха препълнени с мъже и жени. Където беше акостирал корабът, представляваше една разбъркана сцена: навсякъде се тълпяха хора, които влачеха или бутаха пълни сакове с багаж и провизии.

После погледът ѝ спря върху мястото, където с големи черни букви, изпъкващи на белия фон, беше написано името на кораба...

— „Тейла“? — шепнешком прочете тя и пребледня. — Този кораб се нарича „Тейла“?

Обзе я топло чувство на нежност и любов, когато осъзна, че някъде в света има мъж, който обича някоя жена — Тейла — толкова много, че е нарекъл кораба си с нейното име. Почувства, че това е тя, че корабът е наречен на нея.

Но беше върната към реалността, когато Ян тръгна с нея и майка си към акостиралите кораби.

— Мамо, по-добре да те качим на кораба ти — каза той, като бегло хвърли око към „Тейла“, който също беше готов за път. Едва изчакваше мига, в който щеше да се качи с Тейла на борда му и ще ѝ каже, че това е техният кораб.

Погледът му се спря върху името на кораба и той се зачуди дали жена му вече го е забелязала.

Дори и да беше, никога не би то свързала със себе си. Тя очакваше че Ян ще се занимава само с ранчото. Тейла едва ли осъзнаваше, че никога нямаше да може да обуздае неговата безкрайна неуморност.

— Толкова много ще ми липсваш, Ян — каза Дона, като гледаше замислено сина си. — Страхувам се, че никога няма да дойдеш в Америка да ме видиш.

Ян погледна към кораба си, а после сведе поглед към майка си.

— Уверявам те, мамо, че Тейла и аз ще дойдем в Америка — каза той. — Може би не следващата година, но ще дойдем и ще прекараме няколко седмици заедно, вероятно около Коледа, когато цялото семейство трябва да се събере заедно.

Тейла слушаше и много се развълнува, когато чу за предстоящото пътуване до Америка. О, боже, възможно ли беше отсега нататък да ѝ се случват само хубави неща! Дали не идваше първо доброто, а после лошото? Възможно ли е всичко да бъде развалено, когато стигне до Англия и разбере за тъжната участ на сестра си?

Тя затвори очи и се опита да прогони мрачната картина, която ѝ се натрапваше в такъв прекрасен миг.

— Кога ще тръгвате за Англия, синко, за да търсите сестрата на Тейла? — попита Дона, застанала в сянката, която хвърляше огромният кораб, който щеше да я отведе обратно в дома ѝ. Към всичко скъпо. Само Ян нямаше да го има там. Но мислено благодареше на Бога, че го беше опазил жив и здрав.

— Днес — каза Ян, като се опитваше да скрие нетърпението си и да не поглежда към кораба си. — Ще се качим на кораба веднага след като твойт отпътува за Америка. — Той погледна към Тейла. — И докато отсъстваме, Хоуки и приятелите му ще ни построят къща върху едно парче земя, което вече купих близо до река Мъррей. Когато се върнем, ще имаме уютен и красив дом.

Дона погледна сина си с пълни със сълзи очи. Повдигна воала си и го целуна по бузата, после взе ръката му, отведе го настрани от Тейла и го прегърна отчаяно.

— Синът ми, синът ми! — плачеше тя. — Моля те, пази се!

— Мамо, моля те, не се тревожи — каза Ян и я прегърна нежно. — Знаеш, че всичко ще бъде наред — отдръпна я от себе си и изтри една сълза от лицето ѝ. — Кажу на леля Роуз и чичо Матю, че чудесният им племенник и прекрасната му съпруга скоро ще бъдат в Сиатъл, за да ги видят. Ще им предадеш ли това?

— Да — отвърна Дона, като се опитваше да спре сълзите.

Тейла се приближи към тях и прегърна Дона.

— Приятно и спокойно пътуване! — каза тя. — Винаги ще помня колко мило се отнесохте към мен.

Дона я прегърна, после се обърна и се отдалечи от тях с гордо вдигната брадичка. Почти веднага след като тя се качи на борда, корабът вдигна котва и отпътува.

Тейла и Ян ѝ махаха за сбогом, докато можеха да я различават сред останалите пътници на палубата. После Ян, се обърна към Тейла и обви с ръце кръста ѝ.

— Мисля, че е време да открием и нашия кораб, преди да е отпътувал без нас — каза той, като едва се сдържаше да не разкрие изненадата си. — Готова ли е съпругата ми за едно дълго пътешествие по море?

— Ако ти не беше с мен, без да се замислям щях да отговоря НЕ на този въпрос — отвърна Тейла и въздъхна тежко. — Но ако ти си до мен — тогава ДА, Ян, Готова съм. — Но се намръщи. — Само че бих желала да се видя с един човек — само ако имаме време.

— О? — погледна я въпросително Ян. — Мислех, че се сбогувахме с всички. Кого искаш да видиш?

Тейла погледна зад рамото му, далеч, към края на улицата.

— Дейзи Оудъм — отвърна тя. — Бих искала да видя Дейзи Оудъм.

Погледът на Ян помрачня. Той си спомни последния път, когато беше в къщата на Оудъм. Беше пристигнал прекалено късно тогава. Прекалено късно.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

— Дейзи Оудъм? — попита учудено Ян. — Толкова ли е важно да се видиш с Дейзи сега?

— Не мога да забравя грешката, която тя направи, като ми позволи да замина с Пол Хатуей — каза Тейла, като гледаше към корабите на кея, припомняйки си деня, в който беше пристигнала от Англия, и срещата си с Дейзи. — Трябва да знае какво се случи с мен, за да внимава за в бъдеще.

— И настояваш да й кажеш това сега? — попита Ян и я отдръпна от тълпата, като обвини ръка около кръста ѝ.

— Сигурна съм, че докато ни няма, ще пристигне повече от един кораб от Англия — катат Тейла. — Ако това, което каза на Дейзи, помогне да се предпази поне една невинна жена, пристигнала тук, от онова, което преживях аз, ще се чувствам по-добре на път за Англия.

— Така да бъде — каза Ян и се наведе да я целуне. — Ние и двамата искаме твоето дълго пътуване да бъде колкото се може безгрижно. И ще направя всичко възможно това да е така.

— Зная, че ще се постараяш — усмихна се Тейла.

Тя се чувстваше напрегната, когато пристъпи към вратата на „Оудъм“. Последния път, когато беше тук, я бяха запознали с Пол и тя беше заминала с него. Тогава мислеше, че той ще ѝ помогне да осъществи всичките си надежди за приличен живот в Австралия.

— Тейла?

Един писклив глас зад нея я изпълни с различни мисли за последния път, когато беше в „Оудъм“.

Айва. Сладката, невинна и уродлива Айва.

— Айва — възкликна Тейла и бързо се обърна. — Как си?

— Чудесно — отвърна Айва, превита под тежестта на голяма кошница за пране, пълна с изсъхнали дрехи, които току-що беше взела от пералнята. — Дейзи се отнася към мен много добре. — Тя се усмихна страхливо на Ян. — Здравей, Ян — поздрави, като се

опитваше да поизправи гърба си. Беше се срещнала с Ян още първия ден, когато той беше пристигнал в Австралия.

После погледна към Тейла и забеляза щастието, изписано по лицето ѝ, а също и че двамата са чудесна двойка. Усмивката ѝ се разшири, а очите ѝ заблестяха, когато видя пръстена на ръката на Тейла и сватбения колан.

— Боже! О, боже! — възкликна тя. — Вие сте се оженили! — А после се намръщи. — Не, извинете ме! — промърмори тя. — Не може да сте женени. Тейла се омъжи за Пол Хатуей. Това е коланът на Пол Хатуей. Съжалявам...

Тейла се засмя.

— Айва, аз съм омъжена за Ян — каза тя. — Никога не съм била женена за Пол Хатуей.

— Какво говориш? — попита Дейзи, която внезапно се показва на вратата и се втренчи невярващо в Тейла. — Наистина ли чувам, че никога не си била омъжена за Пол?

Когато погледна към Дейзи, Тейла си спомни деня, в който Дейзи беше посетила ранчото на Пол, за да я види, а тя беше заставена да я лъже.

— Дейзи, всичко тогава беше един лъжа — каза тя. — Всичко беше една преструвка — женитбата ни с Пол, ролята на любяща съпруга, всичко. Този зъл човек ме застави да се преструвам. Той имаше причини да постъпи така, Дейзи. Съжалявам, че не бях искрена с теб, не можах да ти се доверя в деня, в който ме посети. Трябваше да изиграя ролята си добре, за да запазя живота си.

Дейзи пребледня.

— Боже! — възкликна тя с отслабнал глас. — Ако не бях обръщала внимание на този мъж, това нямаше да ти се случи. — По лицето ѝ се изписа дълбоко съжаление. — О, боже, не! — извика тя. — Не се е възползвал от теб, нали?

— Не — отвърна Тейла. — Никога не ме е насилвал. Всъщност, той... той никога не ме е докосвал.

Тейла почувства, че Ян я наблюдава, и внезапно осъзна, че никога не му е обяснявала защо Пол я е изоставил. Реши, че като се качат на кораба, на път за Англия, ще му разкаже всичко.

Всичко.

Дейзи въздъхна с облекчение.

— Къде е Пол Хатуей? — попита тя, но отправи въпроса си към Ян. — Как стана така, че Тейла се омъжи за теб, Ян?

Ян прегърна Тейла през кръста с жест на притежание.

— Пол е мъртъв — каза лаконично Ян. — Тейла и аз току-що се оженихме. Ще пътуваме до Англия, за да открием сестрата на Тейла, Виада.

Тейла то прекъсна.

— Исках, преди да се качим на борда, да те предупредя за мъж като Пол Хатуей — каза тя сериозно. — Моля те, проучвай клиентите си по-внимателно, Дейзи. Това, което ме сполетя, преди Ян да ме освободи, беше истински ад. Никой не трябва да преживява това, което преживях аз.

— Винаги съм правила най-доброто, което мога — каза тихо Дейзи. — Но за в бъдеще ще работя още по-добре.

— Благодаря ти — каза Тейла и се обърна към Айва. — Айва, когато с Ян се завърнем от Англия, ще се радвам, ако дойдеш и заживееш с нас. Мисля, че ще ти е добре в нашето ранчо за овце — толкова са много, че никога няма да успееш да ги преброиш. — Тейла примижа, разчувствана от вълнението, което виждаше, че изпитва Айва. — Моля те, Айва! Бихме се радвали. — Искаше да добави, че далеч от града, тя също ще е далеч и от пияните идиоти, които ѝ се присмиваха.

Но Айва знаеше това, без да ѝ го казват. Знаеше, че ако живее извън града, щеше да се чувства пълноценна.

Тя преглътна сълзите, които напиха в нея сякаш от цяла вечност, но това бяха радостни сълзи.

— Бих искала да дойда и да живея с вас — каза Айва, остави кошницата за пране на земята и изтри носа и очите си с опакото на ръката. — Дрехите ви винаги ще са изпрани и изгладени. Ще готвя. Ще видите. Няма да съжалявате, че сте ме поканили.

Тейла се засмя и прегърна Айва.

— Скъпа моя приятелко, аз не искам да ми ставаш домашна прислужница — отвърна Тейла. — Не искам никаква прислужница. Искам всичко да върша сама. Обичам да виждам резултата от работата си в края на деня, така както мъжът вижда своя. Но ако искаш да ми помагаш, няма да спорим.

Айва кимна в знак на съгласие.

— Ще направя всичко, както кажеш. — Тя се обърна към Дейзи.
— Мадам, може ли да отида?

Дейзи зяпна от учудване, но ѝ стана приятно, че Айва се обърна към нея за разрешение, и я взе в прегръдката си.

— Скъпа моя, никога няма да съм против нещо, което вярвам, че ще е най-доброто за теб — каза тя на един дъх и погледна Ян и Тейла.
— Благодаря ви! — Но го каза тихо да не може да я чуе Айва. — Благодаря!

Тейла беше много развълнувана, но се изкашля, за да овладее сълзите си, тъй като всеки миг щеше да се качи на кораба, а не искаше лицето ѝ да е зачервено и с подпухнали от плач очи, Хвана Ян за ръка.

— Мисля, че се погрижихме за всичко и всички, доколкото можахме, Ян — произнесе тя и гордо вирна брадичката си. — Готова съм да се качим на кораба.

— Нека Господ винаги ви помага — каза Дейзи и им махна за сбогом, а Айва размаха крайчеца на престилката си.

Тейла и Ян също им махнаха и се отправиха към кея. Ян се засмя и прегърна Тейла.

— Мисля, че е добре да се приготиш за изненадата, която ти бях обещал — каза той, докато си проправяха път през тълпата от хора и багаж, струпани пред „Тейла“.

Очите на Тейла се разшириха.

— Изненада? О, Ян, каква изненада?

— Просто погледни нататък — каза Ян, като посочи към кораба.
— Харесва ли ти?

Сега, в сянката на кораба, на който се беше възхищавала преди, Тейла спря и погледна към името му отново. Усмихна се.

— О, това ли? — каза тя, като сви рамене. — Не е ли хубаво? Някой мъж е обичал някоя жена достатъчно силно, за да нарече прекрасния си кораб с нейното име.

Ян се ухили и я поведе още по-близо до кораба.

— Не просто някой мъж и някоя жена — каза той. — Скъпа, този мъж съм аз, а жената си ти. Аз нарекох кораба „Тейла“. Надявам се да одобриш това.

Тейла забави крачка, погледна надписа на кораба, а после Ян.

— Какво? — възкликна тя. — Този кораб е твой? Но как, Ян? Как е възможно?

Ян повдигна рамене.

— Помислих, че е време да похарча малко от наследството си — каза той, като ѝ помагаше да се качи на палубата. — Това е един от многото кораби, които купих. Имам своя собствена флота. Тези, които пътуват между Англия и Австралия, ще се чувстват удобно и приятно на моите кораби.

— Боже господи! — възкликна Тейла, а лицето ѝ порозовя от възлудие. Тя се спря и се огледа — всичко беше ново, всичко беше чудесно! Палубите бяха боядисани в бяло. Медта и месингът, които не бяха пестени, блестяха на слънцето с огнени отблясъци. Платната, които вече бяха опънати, приличаха на големи бели призраци на фона на синьото небе.

Един изискан мъж, чиято синя униформа, украсена със златни ширити и копчета, се открояваше от останалите, пристъпи към тях и ги поздрави:

— Хубав ден, сър. — Тънките му мустаци бяха прошарени като косата. Казваше се Виктор Копъра — Това ли е съпругата ви? Това ли е Тейла?

Тейла се усмихна на едрия мъж, който беше дори по-висок от Ян. Погледът в сините му очи беше топъл и сърдечен. Тя му подаде ръката си.

— Да, аз съм Тейла — отвърна тя стеснително. — Аз съм съпругата на Ян.

Виктор пое подадената ръка и я поднесе към устните си.

— Удоволствие е да се запозная с вас, мадам — каза той и бавно освободи ръката ѝ. После се прокашля и насочи вниманието си към Ян. — Надявам се, че пригответе за вас стаи ще ви бъдат удобни. Ако има нещо нередно, моля, не се колебайте да ме уведомите — каза гладко той, а крайчецът на мустаците му се повдигна, когато се усмихна на Тейла. — Шампанското е във вашата каюта.

Ян прегърна Тейла и я поведе.

— Много благодаря, капитане. Няма да сте ми необходим отново днес. Може да се срещнем утре на закуска.

— Отлично, сър — отвърна Виктор, като направи слаб реверанс. — Вечерята ще ви бъде изпратена. Не се притеснявайте, няма да ви безпокоят. Прислужникът ще ви я остави пред вратата, ще почука и ще си тръгне.

— Благодаря, помощник — отвърна Ян и се наведе към Тейла. — А сега, кажи какво мислиш за изненадата ми.

— О, боже, ти си доста добър измамник! — отвърна тя и му се усмихна.

— Аз? — възкликна Ян и повдигна вежди. — Наричаш ме измамник? Когато ти самата толкова дълго си се преструвала, че си съпруга на едно копеле? Ти също играеш отлично, скъпа.

— Но аз нямах друг избор — отвърна Тейла. — Знаеш причините за това.

— Да, знам — каза Ян и я поведе към парапета. Котвата беше прибрана, а вятърът вече издуваше платната на кораба. — Да, знам.

Тейла постави ръцете си на парапета и се загледа в отдалечаващия се бряг.

— Този кораб „Тейла“ е много по-добър от един среден морски съд — похвали се Ян и я придърпа до себе си. — Повечето са строени само за товари и пътниците са струпани в каюти в хамбара на кораба. Моят кораб има всички удобства за пътниците. Снабден е и с вентилатори и в каютите винаги има свеж въздух.

Тейла слушаше с половин ухо, тъй като се беше замислила за разговора им преди малко — кой беше истинският измамник? Това ѝ напомни, че трябва да му разкаже за Пол и защо той никога не се бе възползвал от нея като жена.

С категоричното намерение да му каже това сега, тя се обърна към Ян, но погледът ѝ се задържа върху водата. Изглежда, кормчията на „Тейла“ беше поел по грешен курс и сега са в опасна близост до коралов риф.

— Ян! — извика Тейла, като сочеше с ръка. — Погледни! Ще потънем!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Тейла се притисна към Ян и сграбчи ръката му, а корабът вече беше на инчове от кораловия риф.

— Ян, корабът всеки момент ще се удари — извика тя, като дишаше тежко. — Дръж ме! Може да бъдем изхвърлени зад борда! О, Ян, никога няма да забравя мига, е който паднах във водата. Акулата! О, тук сигурно има много повече акули, отколкото в пристанището на Аделаида.

Като се оглеждаше трескаво, Тейла внезапно осъзна, че никой от останалите пътници не е обзет от паника. Екипажът работеше нормално, спокойно; тълпата на предната палуба сочеше към красивия корал, ахкайки от възхищение, вместо да крещи от страх.

— Скъпа, може да помислят, че никога не си се качвала на презокеански кораб — усмихна се Ян, като я погали по гърба, когато тя притисна лицето си към гърдите му. — Просто се отпусни. Мислиш ли, че ще наема морски капитан и кормчия, които да ме поведат на сигурна смърт още първия път, когато се кача на собствения си кораб? Не, мисля, че не съм направил такава грешка.

— Но, Ян, никой никога не може да бъде сигурен какво точно ще се случи — оспори Тейла. — И най-вече що се отнася до непознати хора, на които ти се доверяваш. Никога не забравяй Пол Хатуей! Не беше ли той един непознат, на когото аз повярвах?

— Любима, що се отнася до морето, един собственик на кораб подлага екипажа, който избира, на много изпитания — каза той, като постави ръце под брадичката ѝ и се опитваше да повдигне главата ѝ и да срещне погледа ѝ. — Мъжът, от когото купих своята флота, е избирал само тези, които са с най-добри препоръки. Аз запазих неговите екипажи, като се доверих на избора му, тъй като той е прекарал по-голямата част от живота си в морето. Скъпа, това е нашият меден месец. Няма ли да ми подариш поне една усмивка?

Тейла дълбоко въздъхна, осъзнала неговата близост. Когато го погледна, дълбоко в очите му видя да проблясват пламъчета, а тя

знаеше какво означава това. Любовта му към нея беше голяма и той я желаше така, както нейното желание към него нарастваше с всяка изминала секунда като цвете, което се нуждае от светлината и топлината на слънцето.

— Искаш да се усмихна? — прошепна тя и прокара пръсти по устните му. — Да, скъпи, мисля, че мога да го направя, но мога да ти обеща много повече от това, ако ме помолиш.

— Тук? Да видят всички? — подразни я Ян, а палецът му погали почервенялата ѝ буза. — Да не би бракът да те е превърнал в безсрамница?

— Ян, не ме дразни — смъмри го Тейла. — Всички ще видят, че съм се изчервила.

— Искаш да кажеш, че би желала да се оттеглим в каютата си? — попита Ян, а устните му докоснаха нейните — Може би би желала малко шампанско, за да се отпуснеш? — и тихичко се засмя. — Или може би... да охлади твоята жар?

Устните му бяха толкова близко до нейните, че Тейла чувстваше дъха му и не успяваше да контролира лудия си пулс. Останала без дъх, тя се отдръпна от него, обърна се към морето, хвана се здраво за перилата и се загледа в рифа, който корабът току-що беше заобиколил.

— Прекрасен е, нали? — каза Ян и застана зад нея. Откопча копчето на яката си — дяволски се беше сгорещил преди малко, когато дразнеше съпругата си. Винаги, когато беше до нея, някакъв силен огън пламваше в него и го изгаряше. Дългото пътуване с нея щеше да бъде нещо като сън Всяка сутрин щяха да се събуждат заедно, а всяка вечер да се любят в каютата си. Страстта му към нея никога нямаше да угасне. Никога, никога!

— Щеше да бъде още по-красив, ако можеше да се пренебрегне фактът, че много хора могат да погинат заради него — каза Тейла, като гледаше рифа, и потрепера.

Но все пак не можеше да не се наслаждава на красотата му. Имаше формата на конска подкова и беше опасан по края с блестящ бял пясък. Части от рифа бяха покрити с груба трева и едри сиви храсти, които приличаха на зелки. Мъртви дървета, изложени на бурите, бяха подпрени на няколко други, които се изправяха високо нагоре. Около рифа обикаляха късокрили клюкавци, като му придаваха

още по-приказна красота. Но глупави птици мързеливо се бяха отпуснали на слънцето, като че ли не забелязваха клюкавците.

Корабът изстена, мачтите сякаш клюмнаха, разлюляха се и се наклониха, когато най-сетне заобиколиха рифа. Ян прегърна Тейла и я поведе далеч от парапета. Направиха една обиколка из препълнената палуба — разхождаха се двойки, скупчени на групички мъже — разговарящи или играещи покер, жени, които просто клюкарстваха.

Тейла тайничко се наслаждаваше на кораба — на балюстрадите и подпорите, на гравираната емблема в задната част, на перилата, облечени в мед и месинг. Гледката беше чудесна!

Но когато напуснаха горната палуба и слязоха долу, в каютата, дъхът ѝ секна.

— Боже! — възкликна тя с широко отворени очи при вида на пищната обстановка. На стените, в специални конуси, горяха свещи, а златистият им отблясък осветяваше канапе облечено в червен плюш в тон с няколко табуретки, пръснати около него, бюфет, морска карта, люкове и ламперия от кленово дърво с огромни спирални орнаменти от махагон на рамката на вратата. Едно легло, голямо и примамливо, в срещуположната част на каютата, беше застлано с червена покривка от кадифе, която беше отменната и откриваше две възглавници в червен сатен, украсени с бяла дантела. Една бутилка шампанско и две високи чаши очакваха младоженците върху нощно шкафче близо до леглото. — Мислех, че така може да изглежда само хотелска стая в Лондон, но и каюта на кораб... — каза Тейла, като се оглеждаше с възхищение. — Но, разбира се, останалите каюти не са обзаведени в този изключителен стил. Това е само в твоята каюта.

— Грешка — каза Ян, като внезапно я вдигна на ръце и я понесе към леглото. — Това е нашата каюта — и покри шията ѝ с целувки.

Тейла склучи ръце около врата му. Приблужи устните си до неговите и го дари с дълга, сладка целувка, като не осъзнаваше, че вече е върху леглото. Беше замаяна от страст, когато Ян започна да я съблича, изпъшка от удоволствие, когато той обхвана гърдите ѝ с ръце и започна да ги гали, докато зърната ѝ настръхнаха и затупкаха от желание.

— Ян, любов моя! — прошепна Тейла, задъхана от екстаз. Тя прокара ръка по устните му. Черните му очи искряха от страст, когато

той я погледна. — Моля те, съблечи се. Искам да те видя. Целия, скъпи.

Ян стана от леглото. Дъхът на Тейла почти секна, докато го гледаше как се съблича. Тя започна да сваля и своите дрехи.

Тейла наблюдаваше как Ян отмята дреха подир дреха настрани и разкрива пред нея здравите си широки рамене, прибрания плосък стомах, тесния таз, дългите, мускулести крака. Погледът ѝ се спря на широкия му, мускулист гръден кош.

Изгарящ от възбуда, той тръгна към леглото, а мускулите му подскочиха и се разтегнаха по дължина на стройното му загоряло тяло. Това накара Тейла да потрепери от подлудяваща страст. Не може да не се изчерви, когато най-накрая погледна към онази част от тялото му, която беше възбудена и изправена право нагоре.

Тейла съблазнително го повика с ръка. Той дойде до леглото, застана пред нея и разкрачи краката ѝ с коленете си. Затвори очи, задържа главата си назад и изпъшка от удоволствие. Тейла се подпря на лакът, пръстите на свободната ѝ ръка се обвиха около възбудения му член, а когато устните ѝ го докоснаха, той почувства, че ще експлодира от удоволствие. Сърцето му лудо заби. Слабините му горяха като че ли в огън, когато устните и езикът ѝ продължиха да изпращат вълни на страст през тях.

И тогава той почувства, че е много близо до кулминацията. Отвори очи и я накара да легне върху леглото. Сърцето му лудо блъскаше в гърдите, докато той се любуваше на жената, която вече можеше да нарече своя съпруга. Кръвта във вените му се сгорещи, когато той огледа извивките по стройното ѝ тяло — идеалните ѝ гърди, тъничкото ѝ кръстче и красивите ѝ дълги крака. Всичко по тялото ѝ беше примамливо закръглено. А днес то сякаш блестеше.

— Никога досега не съм те виждал толкова красива — каза Ян и сякаш щеше да се разтопи, когато погледна към страстните ѝ влажни устни, а после отново към изключително меката и нежна кожа на тялото ѝ. Ръцете му започнаха да я гаят, а погледът му сякаш изгаряше кожата ѝ. — Тейла, толкова съм щастлив, че те имам. Никога досега не съм намирал по-хубава, по-чудесна жена от теб.

Тейла мъркаше от удоволствие, докато пръстите на Ян умело намираха и галеха всички чувствителни точки по тялото ѝ и я възбуждаха. Ръцете ѝ преоткриваха чертите на лицето му, тя постави

пръст на устните му и страстно изпъшка, когато той засмука пръста ѝ и го обходи с език.

— Подлудяваш ме — едва изрече тя, когато Ян погали нежните ѝ бедра от вътрешната страна, а после се насочи към пулсиращите ѝ срамни устни.

Тя затвори очи, отдаваща се изцяло на целувките, с които той покри лицето ѝ, гърдите и надолу под стомаха. Изстена от екстаз, когато почувства езика му на мястото на пръстите му. Това я приближаваше към радостното блаженство, което вече познаваше.

Ръцете му разтвориха бедрата ѝ, почувства приятната влага на езика му в пулсиращия център между тях и тя изстена от удоволствие и страст. Усети как цялото ѝ тяло се загорява, а всичките ѝ сетива жадуват за магическия миг на божественото чудо.

И тогава Ян легна върху нея. С точно движение вкара възбуждения си до болка пенис в нея и чувство на горещо облекчение се смеси с раздираща страст.

Той започна бавно да се движи с нежни тласъци в нея, а устните му засмукаха нейните. Целуна я страстно, всепоглъщащо. Тейла отвърна на целувката му с жар, а пръстите ѝ се заровиха в косата му и придърпаха главата му още по-близо. Зави ѝ се свят, беше така близо до кулминацията!

Ян я притисна силно към себе си, топлина заля тялото му. Всяко едно движение го приближаваше към желанния екстаз, Тейла също започна да се движи срещу него. Той забави малко движенията си, а после отново ги ускори.

Почувства непознато досега удоволствие. Накъсано, той зашепна името ѝ, докато тялото му се разтърси в невероятна сладка агония.

После дълго лежаха един до друг. Тя нежно погали главата му.

— Толкова много те обичам! — прошепна Тейла, а цялото ѝ тяло леко потрепваше от изпитания екстаз.

Ръцете на Ян се плъзнаха по тялото ѝ, после той се претърколи встрани и седна на ръба на леглото. Пресегна се към бутилката шампанско и я отвори. По цялото му тяло още преминаваха неконтролируеми тръпки. Ян напълни една чаша и я подаде на Тейла.

Тя седна, като опря гърба си на таблата на масивното легло. Взе чашата и изчака Ян да седне до нея. Очите ѝ блестяха, лицето ѝ

гореше, а дългите ѝ коси се спускаха над гърдите. Усмихна се, когато Ян седна до нея и чукна чашата си о нейната.

— Време е за тост — каза той, а погледът му търсеше нейния. — Ти си първа. Какъв е твоят тост, любов моя?

Тейла се замисли, после приближи чашата до устните си и се усмихна.

— За бъдещите, чудесни мигове като този — изрече тя, а устните ѝ докоснаха чашата. — А сега е твои ред, мили мой.

Ян се замисли. Усети, че го залива гореща вълна, като гледа езика ѝ, който бавно облизваше края на чашата, докато тя чакаше тоста му. Очите му заблестяха, слабините му отново запулсираха. В този миг тя беше така съблазнителна, че едва успяваше да се въздържи да не захвърли по дяволите чашата и да не я притисне в обятията си. Искаше отново да я люби.

Прокашля се нервно, като се опитваше да гледа встрани от нея. Въздъхна, усмихна се, като отново докосна чашата ѝ със своята и каза:

— За бъдещето, когато няма да изглупявам, докато съм близо до теб. Караш ме да полудявам, скъпа. Подлудяваш ме!

— Надявам се да мога да го правя и когато остарея и косите ми побелеят — промърмори Тейла, поднесе чашата към устните си и бавно започна да отпива от нея, като се забавляваше с Ян, който изпи своето шампанско на един дъх.

Тейла остави чашата си на нощното шкафче и се изтегна в леглото, като съблазнително изви тялото си към Ян.

— Ян, искам да се позабавляваме още малко! — каза тя, а долната ѝ устна леко увисна, сякаш се нацупи. После прекара пръсти по бедрото му, но се изчерви, когато видя, че този жест го възбуди отново, въпреки че със сигурност тя желаше точно това.

— Искаш да се забавляваш, нали? — каза Ян, а пулсът му се ускори. Остави чашата си, после грабна бутилката и плисна шампанско върху нея, като едновременно с това я обхвана с краката си. Очите му заблестяха, когато бавно наведе гърлото на бутилката върху гърдите ѝ.

— Какво... правиш...? — едва успя да изрече останалата без дъх Тейла, като гледаше златистата течност да се излива бавно върху гърдите ѝ, а зърната им тутакси настръхнаха под пенливата студена течност.

— Каза, че искаш да се забавляваш — подразни я Ян, като продължаваше да залива гърдите ѝ с шампанско. — Скъпа, аз знам едно чудесно забавление.

Тръпки на очакване полазиха по гърба на Тейла.

— И как се казва то? — попита тя, като потръпваше от студенината на шампанското, което Ян продължаваше да разлива по корема ѝ, а после надолу между бедрата ѝ.

Изписка, когато студеното шампанско се разля по възбудените ѝ срамни устни. Когато Ян хвърли бутилката настрани, тя въздъхна и потрепера от страст, когато той започна да лиже шампанското по тялото ѝ. Тя сплете пръсти в косите му и инстинктивно притискаше главата му надолу, когато той попадаше на някои чувствителни места. Дишаше тежко. Затвори очи.

После отново го пое в себе си. Несъзнаваща звуците на удоволствие, които издаваше, тя повдигна крака и ти сплете на гърба му, докато той се движеше в нея. Стори ѝ се, че отново всичко около тях се върти.

Скоро всичко свърши и те отново лежаха един до друг, заслушани в звуците на кораба и океана. Дървото проскърцваше, морето беше тихо и вълните му леко пошляпваха корпуса на кораба.

Пръв наруши тишината Ян.

— Никога не си била толкова вкусна — подразни я той, като я погледна. Обхвана лицето ѝ с ръце и приближи устните ѝ до своите. — Трябва отново да опитаме това, любов моя.

Тейла потръпна и се притисна към силното му, мускулесто тяло.

— Никога не ми е било толкова спокойно — прошепна тя, но после се намръщи. — Чувствам се виновна заради това спокойствие.

Ян се отдръпна от нея и я погледна сериозно.

— Недей! — промълви той. — Не се чувствай виновна за това, че най-накрая си намерила донякъде щастлив и спокоен живот.

— Но сестра ми... — изрече Тейла тъжно.

— Направила си каквото си могла за сестра си — отвърна Ян. — Никой не може да направи повече от това. Не трябва да носиш цялата тежест на семейството си върху собствените си плещи. Родителите ти не биха искали това от теб. Сега просто се отпусни и приеми живота такъв, какъвто е, приеми цялото щастие, което той ти предлага. — Той повдигна брадичката ѝ, за да срещне погледа ѝ. — Вземи щастието,

което аз ти предлагам — усмихна и се Ян. — И, скъпа, нека никога да нямаме тайни един от друг. Нашият брак ще бъде свободен и изпълнен със страст.

Тейла доволно се сгуши в него.

— Правиш ме толкова щастлива! — въздъхна тя. — И, разбира се, нека винаги бъдем искрени един към друг. Съжалявам, че често бях принудена да те лъжа, след като се срещнахме! Но никога повече няма да го правя.

Мигът, в който тя искаше да сподели с Ян истината за Пол, дойде така внезапно. Мислено благодари на Бога за това, отдръпна се от Ян и го загледа право в очите. Устните ѝ се разтвориха за признанието, но внезапното чукане на вратата я прекъсна.

— Сър, оставям храната ви пред вратата — чу се гласът на прислужника зад вратата. — Приятен ден, сър. Насладете се на храната с вашата съпруга.

Ян се пресегна за панталоните си.

— Покрий се, докато отворя вратата да взема храната — обърна се той към Тейла.

Тя придърпа завивката до брадичката си и търпеливо, зачака. Ян отиде до вратата и тихо я отвори. След като спогледа внимателно и не забеляза никого, взе бързо сребърния поднос и ритна с крак вратата.

Из стаята се разнесе приятен аромат и стомахът на Тейла инстинктивно се сви. Тя проследи с лаком поглед подноса, който Ян остави на нощното шкафче до леглото, повдигна капака му и погледна вътре. Устата ѝ се изпълни със слюнка, когато видя изобилната храна.

— Главният готвач ни е приготвил такъв пир, който никога не ще забравиш — каза Ян. Отиде до бюфета и взе от там чинии и прибори. — Сега, любов моя, какво ще избереш? Има месо от костенурка, риба, свинско, пиле, патица и гълъб. Месото е изпечено, насечено на парчета и мариновано с подправки във вино, после е гарнирано със зеле, аншоа, с туршия от херинга, манго, сърцевина от палма, лук, маслини, вино и други зеленчуци. — Подаде ѝ една чиния и прибори. — Вземи си сама — каза той и се усмихна. — Изглежда, си изгладняла. Аз също съм гладен. — Наведе се и я целуна по челото. — Винаги огладнявам, след като правя любов. Ти ще си отговорна, ако съпругът ти надебелее.

Тейла го потупа по бузата.

— Никога — каза тя и огледа от долу до горе стройното му тяло. — Но дори и да надебелееш, пак ще те обичам. Разбира се, ако и ти ми разрешиш да напълнея.

— За бога, не! — извика Ян и скочи на крака, но взе чинията от ръцете ѝ и започна да слага храна в нея. Подаде ѝ я обратно. После спря погледа си върху нея и я загледа, защото си спомни, че преди прислужникът да почука на вратата, тя искаше да му каже нещо.

— Защо ме изучаваш така? — попита го Тейла, като усети погледа му.

— Преди малко сякаш искаше да ми кажеш нещо — промълви Ян и наля шампанско в чашите. — Какво е то? Нещо, за което още не сме говорили?

— Ами, нещо такова — каза Тейла и остави вилицата си върху чинията. Погледна го право в очите. Ян, искам да ти кажа нещо за Пол Хатуей. Нещо, което не успях да ги кажа досега.

Сякаш сянка падна върху лицето на Ян. Той взе една чаша и започна да я върти в ръцете си, като гледаше в искрящото вино.

— И това е? — промълви той, като не можеше да контролира ускоряващия се пулс, страхувайки се за това, което е криела досега от него Тейла. Със сигурност не е нещо добро, тъй като всичко, свързано с Пол Хатуей, беше неприятно.

— Ян, спомняш си, като ти казах, че Пол никога не се е възползвал от мен като жена — започна Тейла. Остави чинията си, коленичи пред Ян и постави ръце върху мускулестите му гърди.

Ян я погледна, а дълбоко в очите му се четеше болка.

— Искаш да ми кажеш, че все пак той те е заставил да легнеш в леглото му? — каза той, а гласът му потрепера.

— Не, за бога! — извика Тейла, която не искаше в никакъв случай да наранява Ян. — Ян, точно обратното. Беше така, както казах на Дейзи — Пол никога не ми е посягал по този начин. Той никога не ме пожела. Той не можеше.

Ян повдигна вежди и погледна объркано Тейла.

— Какво искаш да кажеш с „той не можеше“? — попита с недоверие. — Боже мой, как може човек да гледа такава жена и да не я пожелае?

— Мъж, който е импотентен — отвърна Тейла и с мъка преглътна. — Ян, Пол беше импотентен. Никога не сме разделяли с

него нищо друго, освен омраза.

— Импотентен? — възкликна Ян с облекчение. Остави чашата си и силно се разсмя. Тейла го гледа известно време мълчаливо, после и тя се разсмя. — Импотентен? — повтори Ян, като размахваше ръце във въздуха и се смееше със сълзи на очи. — Господ си знае работата. Той е изпратил наказание за този злодей, който беше по-страшен от самата смърт — обърна се и погледна Тейла. — Ако Пол наистина не е могъл да те люби... боже... скъпа, та това е най-жестокото наказание за един мъж! — Прегърна я със силните си ръце и я притисна към себе си. — Боже, благодаря ти!

Думите, които изричаше Ян, караха Тейла да се притиска към съпруга си, щастлива, че му се е обрекла, чувствайки се по-сигурна, чувствайки се желана, о... така страстно желана!...

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Няколко месеца по-късно

Глоусестършайър, Англия

Тейла седеше облегната на ръката на Ян, докато каретата ги отнасяше по виещия се път към След. Тя гледаше през прозореца от дясната си страна замечтано и се възхищаваше на пейзажа. Глоусестършайър. Гледайки към хълмовете, тя сякаш виждаше божията намеса тук.

Пръснати между тях, скрити в гънките им зад поля, гори и ручеи, се стелеха красиви селца. Когато като дете Тейла беше предприемала дълги разходки, разстоянията се оказваха по-къси и пътеките — по-малко стръмни, тъй като това беше най-красивата част от Англия. Тя се беше разхождала в Котсуолдс и през май, когато всичко наоколо бе пълно с див зюмбюл, и през лятото, когато поляните бяха застлани с детелина и жълт фий, и през есента, когато гората бе покрита със златисти листа, а стърнищата пълни с оронено зърно.

Сега беше ранна утрин, мъглата бавно се вдигаше от долините и се откриваха шарени поля, обградени като с дантела от тъмна гора, покриващи хълмовете като пъстроцветно одеяло. Сърцето на Тейла се сгря при спомена за нощите, когато оставаше сама, мъглата се вдигаше от нивите и луната огряваше всичко със сребърната си светлина. Тогава цялата местност изглеждаше някак загадъчна и красива — сребърни хамбари, сребърни обори, сребърен въздух и сребърно небе.

Спомените ѝ бяха прекъснати и тя отново се върна към реалността, когато копитата на коня, впрегнат в каретата, зачаткаха по калдъръма при влизането в малкото село След. От двете страни на пътя се виждаха цветя, окъпани от роса.

Тейла беше затаила дъх и жадно поглъщаше с поглед всичко, което ѝ беше добре познато и близко. Над селото се извисяваха кулите на старата църква, къщите и магазините изглеждаха като сънени в този час от деня — слънцето едва докосваше прозорците им със своите живителни златни лъчи.

Тейла се приближи до прозореца и посочи към върха на църковната кула.

— О, Ян, погледни! — извика тя и въздъхна. Той се приближи към нея и наклони глава, за да може, да види какво сочи. — Виждаш ли часовника? Преди години той спря за няколко месеца, но го поправиха. — Погледна към Ян, докато каретата минаваше покрай църквата. — Знаеш ли, повече ми харесваше, когато не работеше — каза тя. — Защо трябваше отново да ни връщат времето?

Ян се усмихна. Взе ръката ѝ и я задържа.

— Мисля, че разбирам чувствата ти — каза той. — Безвремието е така подходящо за Котсуолдс. Изглежда, сякаш времето е спряло в цяла Англия.

— Знаех, че ще разбереш — отвърна Тейла и се наведе да го целуне. После погледна отново през прозореца и сърцето ѝ лудо заби. Скоро. Скоро щеше да бъде пред къщата на родителите си.

— Каза, че чичо ти Джеръми се е преместил в къщата на родителите ти, след като те починали — обърна се към нея Ян, когато видя нетърпението, с което се взираше през прозореца, докато каретата минаваше покрай по-малки и явно бедни къщи от другата страна на селото. — Каза, че е вдовец и че сам се грижи за Виада.

— Да, вдовец е и сам се грижи за Виада — повтори Тейла. С мъка преглътна — не искаше да плаче. Спомените я притискаха като тежък товар. — Да, той живее в дома от моето детство — размърда се Тейла на седалката. — Виждаш ли, така той намери място спокойно да прекарва нощта. Неговото жилище не беше богато.

— Казваш, че неговото жилище — започна Ян, но спря, когато Тейла, която отново погледна през прозореца, този път извика.

— О, не! — отвори вратата и скочи от каретата, преди тя да е спряла. — Не може да бъде! Боже господи, къде е Виада? Къде е чичо Джеръми?

Ян скочи от каретата и отиде при нея. Прегърна я и я обърна с лице към себе си.

— Не можеш да отидеш там — каза той и се намръщи. — Стените, които още стърчат, са отслабени от огъня и може да се срутят върху теб.

По бузите на Тейла се стичаха сълзи.

— О, Ян, всичко, което беше скъпо за мен и за моите родители, беше в тази къща — хълцаше тя. — А сега не е останало нищо. Нищо не е оцеляло в този огън — обзе я страх. — А може би и Виада е загинала тук. Или... или моят чудесен чичо.

Ян я придърпа още по-близо и я притисна към себе си.

— Ще разберем как е станало това и къде са сестра ти и чичо ти — успокой я Ян. — Не мога да повярвам, че сестра ти е загинала в огъня, нито пък чичо ти. Както виждаш, някои от стените още са здрави. Това означава, че огънят не е бил така опустошителен. Тези, които са били вътре, са имали време да излязат.

Тейла внезапно пребледня.

— Боже мой, Ян, това сигурно е работа на Пол Хатуей. Сигурно той се е разпоредил да изгорят къщата. Човекът, който е изпълнил заповедта му, сигурно е пристигнал с кораб точно преди нас. О, боже, Ян, Пол постигна това, с което ме заплашваше толкова пъти! — Изтръгна се от прегръдката му и се затича към останките от къщата. — Трябва да проверя! — викаше тя. — Трябва да потърся сестра си!

Тейла! — викаше Ян, като тичаше след нея. — Спри! Не отивай там!

Но тя не го чуваше. Навлезе в овъглените останки, повлече се из развалините, без да се интересува от праха, който полепваше по дрехите ѝ и влизаше в обувките ѝ. От всички страни се издигаха порутени стени, а миризмата на изгорено дърво дразнеше носа ѝ, лютеше на очите ѝ.

Тя се наведе и започна да разравя пепелта, по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Виада! О, Виада!

Сянката на Ян падна върху нея, когато той се наведе и нежно я изправи.

— Трябва да дойдеш с мен — каза строго той. — Ще потърсим отговор някъде другаде. Не се рови тук. — Погледна към стената. — По дяволите, Тейла, тук не е безопасно. Внезапно се чу силен глас.

— Тейла, ти ли си?

Тя се извъртя и избърса очите си, като размаза пепелта по лицето си. Душата ѝ се стопли, когато позна Ричард Хатън, най-добрият от съседите им.

— Мистър Хатън? — извика тя и се изтръгна от ръцете на Ян. Отиде при мъжа и го попита отчаяно. — Мистър Хатън, кажете ми как се случи това? Къде е сестра ми? Къде е чичо ми?

Мистър Хатън беше плешив, нисък и набит. Той въздъхна и погледна към руините зад гърба на Тейла.

— Успокой се, Тейла! — каза той и се намръщи. — Сестра ти и чичо ти са живи. А всичко, което мога да ти кажа за пожара, е, че, изглежда, е започнал, когато върху дрехите на простира са хвъркнали искри. Мога да кажа, че сестра ти и чичо ти са се устроили, но чичо ти още е зает с пренасянето си. Сигурен съм, че ако пообиколиш малко улиците на След, ще го откриеш.

— Благодаря на Бога, че са добре — каза Тейла и се поотпусна. — Благодаря ви, сър. Благодаря!

Мистър Хатън погледна подозрително към Ян.

— Виждам, че с тебе е един млад мъж — каза той. — Не ми казвай, че моята малка Тейла вече е лейди и се е омъжила.

Тейла избърса сълзите си и се усмихна, като погледна към Ян. Запозна го с мистър Хатън ги остави сами. Тейла тъжно погледна руините.

— Бих искала, ако мога, да намеря библията на майка ми или поне кошницата ѝ за шиене, която винаги беше пълна с красиви разноцветни кълбета конци. — Гласът ѝ секна. Като се поуспокои малко, тя продължи: — Ако само можех да намеря нещо, с което да си я спомням. Или каквото и да е от миналото ми. Каквото и да е, то ще бъде за мен като съкровище. — После се обърна към Ян: — Ян, бях права, когато казах, че няма нищо вечно. Това се отнася и до любимата ти къща, подслон, убежище от детството. Човек би очаквал те да се разрушат от времето, но не и от пожар. Не е честно, Ян.

— Но трябва да си спокойна вече за това, което най-много те безпокоеше — опита се да я успокои Ян. — Сестра ти и чичо ти са живи. И пожарът не е избухнал по заповед на Пол.

— Трябва да открия сестра си и чичо си — каза Тейла, обърна се и тръгна към каретата. Но на пътя ѝ падаше сянката на една от оцелелите стени. Тя се взря в нея и въздъхна. — Чудя се... — и като повдигна полата си, се затича обратно към руините. Ян не помръдна. Този път не искаше да се меси. Изглежда, беше открила нещо от своето минало.

Но какво? Какво очакваше да открие? Очевидно всичко, което може да гори, беше изгоряло.

Убедена, че ще открие нещо, Тейла коленичи в праха до стената, без да се замисля, че ще изцапа роклята си. Беше развълнувана, докато търсеше с поглед малка дупка, която тя и сестра ѝ бяха открили преди години в мазилката, докато си играеха с куклите на пода в тяхната стая до тази стена. След като я бяха открили, пъхаха там най-различни неща, които бяха решили, че са тяхна тайна и бяха уверени, че никой нямаше да ги открие.

Това, което бяха решили да крият там, бяха бележки една към друга, в които разкриваха тайните си. Беше се превърнало в игра, която продължи много години. Едно след друго пъхаха там сгънати листчета и така съхраняваха тайните си.

Тейла започна да чопли с пръсти мазилката, която след пожара се ронеше като пясък. Дъхът ѝ секна, когато само след секунди разкри отвор, в който бяха останали непокътнати от огъня купчина хартии.

Ръцете ѝ затрепериха, тя се пресегна и ги взе. Изтощена от силните емоции, седна в праха и започна да разтваря листчетата едно след друго — мастилото едва личеше, времето беше накарало спомените от детството да избледнеят.

Тя остави своите листчета настрана и започна да чете тези на Виада, като преоткриваше любовта на сестра си — и, о, толкова много знаци на сестринска обич, че изпадна почти в агония от болката, че все още не знаеше къде е.

В една от бележките прочете, че сестра ѝ още на осем години се е влюбила в едно момче от хора, същото момче, към което Тейла изпитваше симпатии на шестнадесет години.

Но много по-късно откри какво значи истинска симпатия и страст...

— Тейла, какво правиш? — чу внезапно гласа на Ян зад гърба си. — Какво четеш? Господи, погледни на какво е заприличала роклята ти — сложи ръце на раменете ѝ. — Мисля, че е време да тръгваме, скъпа, преди да решиш никога повече да не се сбогуваш с миналото си.

Тейла го погледна. Лицето ѝ беше изцапано с пепел. Тя му подаде бележките и каза:

— Никога няма да ми се налага да се сбогувам с миналото си, тъй като голяма част от него е тук, в тези бележки.

Изправи се и се опита да поизтупа роклята си, но се отказа, като разбра, че е безсмислено. Това, което откри, я беше успокоило. Сякаш Виада беше близо до нея и надничаше над рамото ѝ, смеейки се, готова отново да напъха друга бележка в дупката.

— Боже, тези бележки са писани от теб и Виада! — възкликна Ян, който набързо беше прочел някои от тях. — Как ги откри? Как е възможно да не са изгорели?

Тейла взе ръката му и го поведе бързо към каретата.

— Всичко ще ти разкажа, Ян — каза тя, като гледаше бележките в ръката си. — Но докато ти разказвам, трябва да търсим чичо Джеръми. Сега, когато открих бележките, нямам търпение да открив Виада и да се посмеем над тях.

Тейла каза на коняря да кара бавно по улицата и двамата с Ян се качиха в каретата. Докато бърбореше на Ян за бележките и мястото, където ги криеха с Виада, не спираше да оглежда всяка къща, покрай която минаваше каретата. Оглеждаше щателно комините им.

И го видя! Нейният чичо Джеръми! Подаде глава от прозорчето на каретата и извика на коняря да спре. Ян излезе след нея и погледна нагоре, към един човек, който стоеше до комина на стръмния покрив на една къща и държеше четка с дълга дръжка. Човекът беше черен от глава до пети, дори по-черен от обгорените руини на къщата на Тейла.

— Чичо Джеръми! — извика Тейла и размаха ръце. Затича се към къщата и се загледа в мъжа, който спускаше една стълба, а очите му едва се виждаха през маска от сажди.

Когато той най-накрая стъпи на земята, Тейла се хвърли в обятията му, без да я е грижа за саждите, които покриваха дрехите му. Заслужаваше си за всички сажди по света, щом като можеш да прегърнеш любимия си чичо, когото не си виждал отдавна.

— Как се върна в След? — попита Джеръми, като гледаше към Ян над рамото на Тейла. — Този мъж — кой е той?

Като изтри носа си с опакото на ръката, Тейла се обърна и протегна ръка към Ян. Той се приближи към тях и я пое.

— Това е съпругът ми, Ян Лейвъри — каза гордо тя. — Ян, това е моят чичо Джеръми. — После погледна сериозно чичо си. — Къде е Виада? — попита тя, а гласът ѝ потрепера. — Минахме покрай къщата. Видяхме руините. Толкова съм нетърпелива да видя сестра си. Тя е добре, нали?

Чичо ѝ я потупа по рамото.

— Виада е добре — увери я той и ѝ се усмихна. — Сладка моя, тя е повече от добре. Осиновиха я.

Тейла примижа и се изстъпи назад.

— Осиновена? — възкликна тя. — Какво искаш да кажеш с това „осиновена“? Тя трябваше да ме чака да дойда да я взема. Щях да я отведа вкъщи. Никога повече нямаше да сме разделени. — Изведнъж очите ѝ засвяткаха гневно. — Чичо Джеръми, как можа да допуснеш това да се случи? Защо го направи? Защо?

— Не мислех, че ще се върнеш някога — отвърна виновно Джеръми. — Позволих ѝ да замине, защото мислех, че това е най-добро за нея. Не беше хубаво да расте без майка. Когато това семейство ме помоли да я осиновя, аз им разреших.

— Чичо Джеръми, казах, че ще се върна — настоя Тейла, като едва се сдържаше да не заплаче. — Обещах на Виада! Обещах ѝ! А сега нея я няма. Къде е? Ще отида и ще я взема, Тя ми е сестра. Аз искам да се погрижа за нея. Трябва да бъдем заедно!

— Не можете — каза Джеръми, като сведе виновно поглед, а после погледна Тейла, сякаш ѝ се извиняваше. — Виждаш ли, Виада беше законно осиновена. Тя е законна дъщеря на това семейство. Тя им е истинска дъщеря.

— Добре, ще проверя това — каза Тейла. — Къде е тя, чичо? Трябва да отида при нея. Веднага!

— Невъзможно — отвърна Джеръми.

— Мога и ще го направя — настоя Тейла.

— Тейла, Виада живее в Америка сега — изплю камъчето чичо ѝ. — Едно богато семейство от Сан Франциско се грижи за нея като за собствено дете. Отведоха я в дома си и са се погрижили тя да получи образование, което никога нямаше да получи, ако беше останала тук — изкашля се, — или пък ако живееше с теб — погледна към Ян, — или пък ако живееше с теб и съпруга ти. — Постави ръце на раменете ѝ. — Нека всичко остане така, Тейла — посъветва я той сериозно. — Сега пред Виада има перспективи, които повечето хора нямат.

При тези думи Тейла поклати недоверчиво глава. Тя се разкъсваше между обичта към чичо си и тъгата по сестра си.

Все пак, не е ли на сигурно място сестра ѝ? Може би е и по-щастлива, отколкото, ако беше в дивата Австралия?

— Да се учи. Да се образова. Не е ли това най-доброто за нея?

Да, Тейла разбираше, че това, което е направил чичо ѝ, беше правилно. Той, също както и Тейла, желаше най-доброто за сладката, невинна Виада.

Тейла се разплака и прегърна чичо си.

— Съжалявам, че ти се развилах — каза тя. — Много съжалявам. Джеръми я погали по косите.

— Ще те изцапам — каза той и се усмихна. — Въпреки че вече си се изцапала сама, като си се ровила в руините от къщата. Не е ли така?

— Да, не можех да не поостана при спомените си от детството — промърмори тя. После очите ѝ заблестяха. Освободи се от чичо си и хвана Ян за ръката. — О, Ян, покажи ми бележките. Той ще им се зарадва!

Ян ги извади от джоба си и ги подаде на Джеръми. Забавляваше се, докато наблюдаваше Тейла и чичо ѝ да си спомнят с тези листчета откъси от тяхното минало.

Тейла и Ян стояха един до друг на терасата на Клиф Лодж, от която се откриваше прекрасна гледка към морето, и мълчаливо се наслаждаваха на чудесния ден, Мъглата се стелеше на парцали. Под нея морето яростно се хвърляше в безкрайна атака към брега. Освен този шум и свистенето на вятъра, нямаше други звуци.

— Ян, толкова си щедър — каза Тейла, като наруши мълчанието. — Чичо ми винаги е бил беден като църковна мишка, а ти изведнъж му подари такова богатство, което той дори не може да си представи.

— Богатство? — учуди се Ян. — Скъпа, няколко златни монети не са богатство.

— За чичо ми... и за мен... те са — отвърна Тейла, като се сгуши в него.

— Едно нещо е сигурно — никога вече, докато е жив, няма да му се налага да чисти комини — каза Ян и дълбоко вдъхна от свежия въздух.

— Може би не — каза Тейла. — Но се съмнявам дали ще го направи. Комините са неговият дом. Сигурна съм, че отново ще започне да ги чисти още преди да сме се качили на кораба за Аделаида.

Ян с недоверие я погледна, но не каза нищо, тъй като дълбоко в себе си беше уверен в същото. Той, изглежда, беше от този тип хора,

които не могат да стоят настрана и да гледат как други вършат работата, в която те са най-добрите.

— Ян, тъжно ми е, че не можах да се видя с Виада, но съм щастлива, че е в добри ръце — промълви Тейла. — Докато аз се тревожех за съдбата ѝ, тя вече е била на сигурно място в новото си семейство. — Направи пауза, а после погледна Ян. — Скъпи, съмнявам се, че някога отново ще я видя, тъй като законното осиновяване е обвързано с тайната. Всичко, което знам, е, че е отведена в Сан Франциско. Сан Франциско голям град ли е?

Полазиха я студени тръпки, когато Ян се намръщи, вместо да отговори. Това беше красноречив отговор. Сега беше повече от сигурна, че наистина никога вече няма да види сестра си. Но това, че Виада беше добре и на сигурно място, изглеждаше достатъчно засега. Можеше да бъде съвсем друго. Нещата можеха да имат трагичен край и за двете. Но, изглежда, че и двете са намерили своите малки спокойни кътчета на този свят.

Тя погледна към чайките, които бяха накацали по брега, отпусна се в прегръдката на Ян и той я поведе към хотелската стая, като затвори вратата към терасата.

— Утре ще тръгнем обратно към Аделаида — каза Ян, а пръстите му започнаха да разкопчават копчетата на роклята ѝ. — Но тази нощ сме сами. Нощта е наша, Тейла. Само наша.

Тейла се притисна към него и той я дари с топла целувка, от която ѝ се зави свят. Той я вдигна на ръце и я понесе към леглото...

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Няколко месеца по-късно, Австралия

Бременна в осмия месец, Тейла шеташе в кухнята на новия си дом. Постави ръка на гърлото си — повдигаше ѝ се. Дългото пътуване обратно към Австралия се беше превърнало в истинска мъка, тъй като тя прекара по-голямата част от времето на палубата, надвесена над парапета. Няколко седмици след като се бяха качили на кораба, тя разбра, че е бременна. Зарадва се, когато най-накрая краката ѝ стъпиха на здрава земя, но продължаваше да ѝ се гади — и не само сутрин.

Пребледняла, Тейла се облегна на кухненската маса и подпря главата си с ръце. Отново ѝ се повръщаше. Този път искаше да се пребори. Всеки път, докато повръщаше, стомахът ѝ сякаш се разцепваше на две.

— Не сте по-добре тази сутрин — каза загрижено Айва, когато влезе в кухнята с куп мръсни чинии. Остави ги на умивалника и се обърна към Тейла, като нервно въртеше края на престилката си между пръстите. — Какво мога да направя за вас, Тейла? Да ви помогна ли да си легнете?

Тейла преглътна. Гаденето беше отминало. Тя погледна към угрижената Айва.

— Добре съм — каза и се опита да се усмихне. — Не искам да си лягам. Разболявам се от това, че всеки ден трябва да прекарвам времето си в леглото, а искам изцяло да се насладя на къщата си. — Отиде до прозореца и погледна навън. — Трудно ми е да повярвам, че сме се върнали — продължи замислено. — След всички тези месеци, прекарани на кораба, почти забравих за Хоуки и приятелите му, които строяха къщата ни. Чудесно са се справили! Къщата е много красива и е близо до река Мъррей, а оградата за овцете се простира докъдето погледът стига. Много ми харесват и цветята в градината. Помислили са за всичко, Айва. За всичко.

Айва се приближи до нея.

— Аз посадах тези цветя за вас — каза гордо тя. — Вие много обичате цветята. Искях да ви изненадам.

Тейла взе ръцете на Айва в своите и ги стисна с любов и благодарност.

— Трябваше да се досетя, че ти си ги посадила. А дантелените завеси на прозорците също са твое дело, нали? Приготвила си се специално за пристигането ми.

— За мен беше удоволствие — каза изчервилата се Айва и се поклони.

Тейла постави ръце на огромния си корем и се засмя, когато усети ритането на бебето.

— Айва, ако нямаш нищо против, измий чиниите, докато аз събера яйцата — каза Тейла. — Нуждая се от малко свеж въздух. Това постоянно гадене ме изтощава.

Айва забърза след нея.

— Мисля, че трябва да си легнете — настоя тя. — Ще подишате чист въздух, като отворите прозореца на спалнята си.

Тейла отвори вратата, пристъпи напред и пое дълбоко въздух.

— Айва, остана само един месец от бременността ми и не възнамерявам да го прекарвам в леглото — възрази Тейла. — Докторът казва, че разходките ми няма да увредят детето. Чувствам се зле, като лежа в леглото, а това вече ми омръзна.

— Тейла! — примоли ѝ се Айва. Но когато Тейла взе кошницата за яйца и тръгна към курника, се отказа, поклати глава, после сви рамене и се върна обратно в кухнята, като се зае с миенето на чиниите. Затананика си една весела мелодийка. Беше щастлива, че най-накрая има дом и някой, който истински се грижеше за нея. Месеците, през които Тейла отсъстваше, бяха най-дългите в живота ѝ.

Но ето, че Тейла е тук! — Всичко беше чудесно!

Тейла беше останала без дъх, когато най-накрая стигна до курника, Въпреки че беше към десет часа сутринта, слънцето беше вече напекло, но в стопанската постройка беше тъмно и студено. На тавана ѝ беше натрупано сено. Под него от едната страна бяха яслите на конете, а от другата — курникът. Тейла се пресегна към един фенер и го запали. Понесе го към мястото, където някои от кокошките още носеха.

Изведнъж изтръпна от страх, когато с крайчеца на окото си забеляза някакво движение. Някакъв мъж стоеше в тъмния ъгъл. Тя се обърна, за да види кой е, а сърцето ѝ лудо заби.

— Кой е там? — попита тя, а устните ѝ пресъхнаха. — Какво правите там?

Мъжът не помръдна. Тейла не виждаше лицето му. Бавно вдигна фенера и въздъхна с облекчение.

— О, Кенет, ти ли си? — ката тя и се успокои. — Защо се криеш така? Изплаши ме.

От сянката излезе Кенет Озиър. Не се усмихваше Младежкото му лице излъчваше нещо зловещо. В погледа му се четеше злоба.

Тейла забеляза, че в ръката му проблясва револвер.

— Кенет, какво правиш с това оръжие? — попита тя, а гласът ѝ отново потрепера. Пристъпи леко назад. — Какво става с теб, Кенет? Защо правиш това? Мислех, че си приятел, Ян те подслони тук. Той ти даде работа.

— Ян не знаеше, че съм по-добър като разбойник — каза Кенет и се ухили. — Мисля, че съм пропуснал да му кажа, че преди да ме вземе на работа, съм бил разбойник — пристъпи крачка напред. — Учудена ли си? А? Знаеш ли, не съм онзи благороден млад мъж, какъвто мислеше, че съм?

— Ти си разбойник?

— Да, един от най-добрите — похвали се Кенет.

— Не мога да повярвам! — възкликна Тейла. — Как може Ян да не знае за това?

— Защото ме мислеше само та едно безгрижно момче — отвърна Кенет сърдито и се изплю. — Само преди няколко месеца Ян се забавляваше, като ми се подиграваше пред всички в кръчмата на Джо. Винаги ще помия обидите му. Сега ще ми плати за това!

— И през цялото време изглеждаше толкова мил и благороден, а си чакал удобен момент да отмъстиш за тези обиди? — попита Тейла, като се учуди, че имаше куража да му зададе този въпрос. Беше превъзмогнала страха за себе си и бебето.

— Не само за това — отвърна Кенет и се приближи още към нея. — Направих сделка с Пол Хатуей, а аз държа на думата си.

— Пол Хатуей? — извика Тейла и изпусна кошницата. — За какво говориш? Какво е искал Пол от теб?

— Плати ми добре, за да те убия — каза Кенет, като дишаше тежко. — И ето ме, тук съм. Платили са ми добре за това и е време да го направя. Само проклетото ви пътуване до Англия ме забави. Не мота да чакам повече.

— Кенет, не... — промълви уплашената Тейла и сложи ръце върху корема си. — Помисли за детето ми, Кенет, не за мен. О, боже, Кенет, остави детето ми живо!

Изведнъж се чу глас.

— Хвърли пистолета, Кенет! Веднага! Иначе ще те застрелям в гърба, копеле такова!

Тейла уплашено се извърна и видя висок непознат със зелени очи. Олюля се, но се задържа, а ръцете ѝ останаха на стомаха, сякаш искаше да предпази още нероденото си дете.

Кенет, който позна гласа, застина на място.

— Ридж Уагнер — произнесе името му. — Чудех се къде се криеш досега и ето те, готов да ми попречиш в последния момент. Предупредих те, Ридж, не заставай на пътя ми!

— Кенет, дори бях забравил за съществуването ти преди няколко дни, когато се сетих за едно предложение на Пол Хатуей, което той ми направи точно преди да умре — каза Ридж спокойно. — Тогава му отказах. Но се сетих, че може би е направил същото предложение на някой друг, толкова алчен, колкото и аз, и за кого, мислиш, се сетих? За теб, разбира се.

— Бил си глупак, като си му отказал — изръмжа Кенет, който стоеше, без да помръдва. — Джобовите ми са пълно със златни монети. И твоите можеха да са пълни.

— За сметка на живота на тази красива лейди? — попита Ридж, като погледна към Тейла. — Съпругата на Ян?

— Не видях дори окото ти да мигне при обира на влака — обвини го Кенет. — Тогава загинаха много жени и съм сигурен, че ти си избил някои от тях.

— Да, сигурно, но не се гордея с това — изръмжа Ридж. — Както не се гордея и с това, че станах разбойник и яздех рамо до рамо с такива като теб и това копеле Хатуей.

— Но добре се справяше — провлече думите Кенет. — А сега какво направи? Проследи ме, за да ме спреш, като ме убиеш, когато

изпълнявам дадената дума на Пол, за което ми е платил. Ридж, ти си голям глупак, ако си мислиш, че можеш да ми попречиш.

— А как мислиш да избягаш от гнева на Ян? — изплю се Ридж. — Ти си глупакът! Изстрелът веднага ще доведе Ян в конюшната.

— Не мислех да я застрелвам — каза Кенет и се ухили. — Щях да я удуша с една тел.

Тейла безмълвно гледаше ту единия, ту другия. Стоеше на едно място и от страх не смееше да помръдне. И най-слабото ѝ движение щеше да улесни Кенет.

Погледна към Ридж и най-после го позна. Беше загубената любов на Хонора — беше приятел на Ян! Любовник или приятел, във всеки случай беше избрал грешната страна. Със сигурност Ян не знаеше...

— Кенет, винаги си си патил от думите — каза Ридж и се прицели в гърба му. — Хвърли пистолета и се обърни, или ще те застрелям в гръб. По дяволите, Кенет, ще го направя, без да се колебая.

Тейла изпищя, когато Кенет светкавично се обърна и стреля в същия момент, в който стреля и Ридж. Замириса на барут. Когато димът се разнесе, Тейла видя на пода две тела. Единият беше мъртъв, а другият — тежко ранен и едва дишаше.

Тогава в конюшната разярен и с изваден пистолет се втурна Ян.

— Тейла! — извика той и се хвърли към нея. Притисна я здраво към себе си. Огледа я и вида, че не е ранена — ужасно разстроена, но жива!

Погледна надолу и видя двата трупа. Веднага ги разпозна. Пребледня и пусна Тейла. Пъхна колта си в кобура и приклекна до Ридж. Видя просмуканата му от кръв риза, после побелялото като платно лице, очите му, пълни с болка.

— Ридж! Боже мой! — изрече на пресекулки потресеният Ян. Повдигна главата му и пъхна под нея малко сено. — О боже, Ридж, как се случи това? Защо?

Като пое дълбоко въздух, Тейла също коленичи до Ян.

— Скъпи, той ми спаси живота — промълви тя. Погледна към мъртвия Кенет, а после отново към Ридж. — Ако не беше дошъл навреме. Кенет щеше да ме убие.

Ян я погледна.

— Кенет искаше да те убие? — възкликна той. — Защо? Той беше наш приятел.

Тейла сведе поглед.

— Мисля, че не, Ян — промълви тя. — Никога не ни е бил истински приятел.

Ридж протегна ръка към ръката на Ян и здраво я стисна.

— Имам много неща да ти казвам — каза той, като кашляше и трудно си поемаше въздух. — Но, приятелю, нямам време. — Тялото му се стърчи в конвулсии и той изпъшка от болката, която го прониза. Стисна още по-силно ръката на Ян. — Ян, ти беше най-добрият ми приятел, а аз те разочаровах. Извинявай, приятелю! За всичко!

Ян се наведе още по-близо до него.

— Прощавам ти за каквото и да е — каза той. Почувства, че Ридж губи сили. — По дяволите, дръж се! Не можеш да умреш!

Ридж се закашля. От носа и устата му шурна кръв.

— Направи ми една услуга, приятелю! — помоли той.

— Всичко! — съгласи се Ян. — Всичко, за което ме помолиш. Казвай!

— Кажи на Хонора, че винаги съм я обичал — каза Ридж, но гласът му отслабваше. — Кажи й, Ян! Ще... направиш ли това за мен, Ян? Моля те!

Ян нямаше възможността да го увери, че ще предаде думите му на Хонора. Тялото на приятеля му потрепера и зелените му очи застинаха завинаги.

Като се опитваше да не заплаче, Ян затвори очите му, освободи ръката си от неговата, но я задържа малко, сякаш искаше да я стопли.

— О, Ян! — изхлипа Тейла. — Жалко за всичко!

— Да — отвърна Ян и пусна ръката на Ридж. Прегърна Тейла и й помогна да се изправи. — Съмнявам се, че някога ще разбере какво се е случило тук. Ридж не успя да ми каже.

— Скъпи, мисля, че знам.

— Знаеш? Какво?

— Докато Ридж и Кенет спореха преди изстрела, Ридж разкри много неща — най-вече, че е бил разбойник.

Ян беше шокиран от думите й.

— Сигурно не си чула добре — каза той. — Ридж не...

— Да, Ридж — настоя Тейла. — И най-лошото, че е бил с Пол Хатуей.

— Не! — извика Ян, като нервно прекара пръсти през косата си.

— И също, че Пол Хатуей му е предложил да ме убие. Той отказал. Но Кенет приел. А през цялото време се е преструвал, че ни е приятел. Просто е изчакавал удобния момент.

Ян погледна към Кенет.

— Да върви по дяволите! — изръмжа Ян. — През цялото време е мислел как да те убие. Но защо нищо не съм забелязал?

— Защото винаги беше така мил и услужлив — отвърна Тейла. — Ян, всички ни направи на глупаци. Бил е и в бандата на Пол Хатуей. Искаше да ме убие не само защото са му платили за това, но и защото си му се подигравал някога в кръчмата на Джо.

Ян присви очи и се помъчи да си спомни.

— Но това беше невинна закачка — отвърна Ян. — И през цялото време е замислял жестоко отмъщение? Дори е бил член на бандата на Пол? — поклати глава и въздъхна с облекчение. — Е, вече всичко свърши.

— Да, благодаря на Бога, че свърши — допълни Тейла и също въздъхна.

Ян я погледна право в очите.

— Наистина ли? — попита я той. — Вече се чувстваш добре, нали? Пребледняла си.

Тейла му подаде фенера и прихвана стомаха си с две ръце, когато я присвиха внезапни болки.

— Не, Ян, не съм добре — каза тя изнемощяло. — О, боже, целият този страх и вълнението... Контракциите започнаха, Ян.

Ян примижа:

— Но, Тейла, има още един месец!

— Не, няма, скъпи — отвърна Тейла, а болките станаха още по-остри. — По-добре ми помогни да се добера до леглото. После изпрати някого за лекар.

Ян я прегърна и ѝ помогна да се добере до къщата.

— Спокойно, скъпа — окуражаваше я той. — Просто... спокойно.

— О, Ян, страхувам се — отвърна Тейла. — Ами ако е прекалено рано? О, Ян, ако е рано?

— Да гори в ада Пол Хатуей! — прокле Ян. — Може наистина да успее да отмъсти. Ако нещо с детето ни се случи...

Тейла изохка. Болките отново я присвиха.

Слънчевата светлина се прокрадваше през дантелената завеса. По това време Тейла обикновено се разбуждаше и планираше деня си. Но този нямаше да бъде обикновен, нормален ден. Болките, които терзаеха тялото ѝ, превърнаха нощта безкрайна.

Док Рейли стоеше от едната страна на леглото ѝ, Айва — от другата, а Ян — при нозете ѝ. Докторът отстрани Ян и пхна ръка в родилния канал. Най-накрая почувства бебето.

— Напъни, Тейла! — каза той, като обхвана главата на бебето. — Напъни още веднъж и бебето ще излезе.

Уморена и изтощена, Тейла прехапа долната си устна, когато нова болка я прониза. Събра всички сили и се напъна, не можа да повярва, когато най-накрая чу радостен вик, който се изтръгна от Ян, и скоро след това и първите викове на тяхното дете.

— Бебето ми! — извика тя, като облиза пресъхналите си устни, и протегна ръце към доктора. — Моля, покажете ми го!

Док Рейли почисти бебето, пови го в меко одеяло и го сложи в обятията на Тейла. После избърса челото си с ръка.

— Беше безкрайна нощ! — каза той. — Всичко, от което имам нужда сега, е чаша силно кафе.

Излезе от стаята, но Ян и Айва останаха и се усмихваха на Тейла.

— Скъпи, виждаш ли? — каза тя, като побутна края на одеялото. — Родих ти син.

Сълзи се стичаха по бузите на Ян, когато той коленичи до леглото, протегна ръката си и докосна меката бузка на сина си.

— Нашият син — каза той, сякаш гледаше някакво чудо. После се засмя. — Мисля, че най-накрая трябва да сме благодарни на Пол Хатуей.

— Защо, Ян? — попита Тейла.

— Защото заради него ще се радваме на сина си един месец по-рано — отвърна той през смях. — Каква съдба, а?

— Да — отвърна Тейла и се усмихна. — Чудесен обрат на съдбата.

— А сега трябва да дадем име на сина ни — каза Ян и помилва сина си по челото.

— Ян, баща ми щеше да бъде много щастлив да има внук — каза Тейла. — И още по-щастлив, ако внукът му носеше неговото име. Може ли да го наречем Чарлз Едуард? Може ли, Ян?

— Това е чудесно име — отвърна Ян. — Боже, радвам се, че не искаш да го наречеш Ян Лейвъри младши. Един Ян Лейвъри в това семейство е достатъчен.

— Ами, може би не — отвърна Тейла. — Бих искала да наречем втория си син Ян. Моля те, кажи ми, че си съгласен!

Ян изпъшка, наведе се над нея и я целуна по устните.

— Скъпа, както и да наречеш следващите ни десет деца, няма да ти противореча — отвърна той шеговито.

Тейла разтвори широко очи.

— Нашите... следващи... десет? — възкликна тя и се разсмя заедно с него.

Айва се приближи.

— Може ли да подържа Чарлз Едуард? — попита тя. — Или мислите, че е много малък?

Ян се изправи. Взе сина си от Тейла и внимателно го подаде на Айва. Тейла никога досега не беше виждала Айва така сияеща. Тя изхълца развълнувана при тази гледка.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Две години по-късно

Щата Вашингтон, Сиатъл

В навечерието на Коледа

Тейла седеше до Ян, увита с одеяло от кожа, в шейна, теглена от белгийски коне. Шейната гладко се плъзгаше покрай отрупани със сняг дървета и въпреки че снеговалежът беше спрял, във въздуха проблясваха снежинки, които бавно и тихо падаха на земята. Тейла беше като омагьосана от великолепната гледка.

— Какво мислиш за Америка? — попита я майката на Ян.

Тейла я погледна. Дона седеше срещу тях с двегодишния си внук, сгушен в скута ѝ. Те също бяха увити в одеяло. Новият съпруг на Дона, Брайън, седеше от другата ѝ страна. Изглеждаше толкова красив и внушителен с цилиндъра и с коженото си палто! Една диамантена брошка блестеше на яката му.

— Много е красиво — отвърна Тейла, но внезапно се стегна и изпъна гръб, когато шейната започна да се изкачва по една стръмна улица. Дори потърси ръката на Ян за подкрепа. — Но цяла Америка ли е така неравна и стръмна?

— Не, не е — отвърна Дона и се засмя.

Когато шейната отново тръгна по равна улица, Тейла въздъхна.

— Е, наистина не е толкова зле, че някои от улиците са стръмни — каза тя. — Пред месеците, прекарани в океана, всичко останало е по-добро. — Погледна Ян и се засмя. — Може би няма да се върна в Австралия вече. По-добре да остана тук, в Америка, на твърда земя.

— А аз мисля, че мога да намеря хубава къща за вас — каза Брайън.

Дона потупа леко ръката му, за да го прекъсне:

— Скъпи, Тейла се шегуваше. Тя обича къщата си в Австралия.

— Да, така е — кат Тейла, като плъзна ръката си по крака на Ян под одеялото. — Това е нашият дом и много ми липсва.

Ян ѝ се усмихна:

— За миг си помислих, че вече съм те изгубил тук, в Америка.

— Никога — прошепна Тейла.

— Но може да оставите Чарлз Едуард при баба му — каза Дона, като се обърна към внука си, чието лице едва се виждаше от нахлупената на главата му червена шапка. Малката му ръчичка погали бузата ѝ. — Би ли искал да останеш при баба, Чарлз Едуард? — попита го тя, като го гледаше с любов. — Искаш ли?

Чарлз Едуард кимна и я погледна с тъмните си големи очи.

Дона се засмя и го прегърна. Притисна го силно към себе си.

— Да, сигурна съм, че би искал — прошепна тя. — Но още след първата нощ, прекарана далеч от мама и татко, бързо ще промениш решението си.

— Е, вече пристигнахме — каза Брайън, когато конярят зави с шейната към къща, построена на един хълм с изглед към езеро. — Живеем тук само от месец.

Дона погледна мъжа си с гордост.

— Да, Брайън мисли, че тази къща е най-добра за нас, докато намери някоя друга, която ще отговаря още повече на неговите изисквания — каза тя. — Но мисля, че по-добре ще е да съм надалеч, когато се местим следващия път, вместо отново да опаковам и разопаковам порцелановите си сервизи.

— Защо? Къщата е много красива — въздъхна Тейла, когато шейната спря. Поляната пред къщата бе покрита с преспи, а клоните на боровите и кедровите дървета бяха натежали от сняг. — Прилича на къща в английски стил. — Тейла се наведе и издаде тих звук на учудване, когато откри нещо червено, което се подаваше между гънките на снега. — Боже! — възкликна тя. — Това рози ли са? И цъфтят сега?

— В Сиатъл розите цъфтят през цялата година — каза Ян и слезе от шейната. После прихвана Тейла през кръста и ѝ помогна да слезе. След това пое и Чарлз Едуард. — Климатът е много хубав, мек, затова много хора се изкушават да се заселят тук. Чудесен е за тези, които не обичат големите жеги или студове. А такъв сняг тук е голяма рядкост.

Прегърна Тейла и като последваха Дона и Брайън, влязоха в преддверието. Обстановката, която се разкри пред Тейла, накара дъха ѝ да секне. Тя свали бялата си кожена шапка и наметалото от раменете

си. Беше облечена в червена кадифена рокля, която прилепваше по тялото. Огледа се възторжено.

— Каква красива къща! — възкликна тя. Чарлз Едуард, на когото бяха свалили шапката, палтото и ръкавиците, отиде при нея и я хвана за ръката. Погледът му проследи погледа на майка му. — Чарлз Едуард, не е ли всичко това много, много красиво?

Къщата беше тиха и тъмна, само запалените свещи хвърляха мека светлина от стените. Естествената зеленина отвън сякаш беше пренесена вътре. Картините и стълбището бяха украсени с гирлянди. По вратите и стените висяха венци от елхово и лаврово дърво. А приятната миризма от шишарки се носеше от кошници и панери, които бяха пръснати навсякъде из къщата.

Дона застана до Ян и Тейла и ги прегърна.

— Обикновено хората тук не украсяват къщите си така, както аз, защото се страхуват, че украсата по стените за Коледа е банална — обясни тя. — Но аз мисля, че зеленината придава на дома празничен дух. Харесва ми уханието, с което се изпълва къщата. — Тя отиде до Чарлз Едуард и го хвана за ръката. — Ела! — обърна се тя към него и се усмихна. — Ела в трапезарията! Имам нещо специално за своя внук.

Тейла и Ян ги последваха. Очите ѝ се разшириха от удивление, когато видя нещо толкова чудесно, че не вярваше в неговата реалност.

— О, Чарлз Едуард, виждаш ли това? — попита Тейла сина си, като приклепна до него и хвана ръката му. — Скъпи, виждаш ли? Мисля, че току-що влязохме в приказна страна, не мислиш ли?

Едно елхово дърво стоеше в далечния край на стаята, до прозорец, който гледаше към езерото, а по клоните му бяха закачени скъпоценни неща. Сред много свещи висяха изрезки от хартия, бисквити и мънички играчки. Имаше и златисти орнаменти, нанизани от пуканки и червени боровинки. На върха на дървото беше закрепен чудесен ангел.

— Много е красиво, мамо — каза Ян, като пристъпи към Дона и я целуна. — Благодаря, че си се приготвила специално. И най-вече заради Тейла. Съмнявам се, че в детството си е имала такава красива елха като тази.

— Това е само малка част от изненадата, която съм приготвила за Тейла — прошепна Дона, а очите ѝ заблестяха. — Не забеляза ли, че

Брайън не е тук? Той отиде за останалата част от изненадата. Тя ще пристигне всеки момент.

— Тя? — попита Ян и повдигна вежди. — Мамо, какво искаш да кажеш? Какво си намислила?

Чу се чуване по входната врата и въпросите на Ян останаха без отговор. Засега. Той погледна любопитно майка си. Тейла се стресна и излезе от унеса си, когато чу, че някой почука на вратата.

Като остави Чарлз Едуард да се любува сам на елхата, тя отиде при Ян и го хвана за ръката.

— Изглежда, че имате посетител, Дона — обърна се тя към майката на Ян. — По-добре ще е да се оттеглим а стаите си и да ви оставим насаме.

Дона повдигна полите на синята си коприна рокля и тръгна към вратата.

— За бога, не — каза тя. — Най-вероятно е съсед. Както изглежда, всички тук си разменят храна за Коледа. Този обичай е много популярен в Сиатъл. Тук пекат хлябове, кексове, сладкиши и ги носят като подаръци. Може би сега ми носят някой сладкиш, който ще опитам заедно с вас. — После се спря и се обърна с лице към Тейла. Протегна ръка към нея. — Ела, скъпа! — подкани я тя. — Ела до вратата с мен!

— О, но аз сигурно ще попреча! — отвърна Тейла и скръсти ръцете си отпред. — Моля ви, отидете и поздравете съседа си без мен. — После се помъчи да оправи косите си. Засмя се. — Сигурно изглеждам ужасно. Не съм си оправяла косите, откакто си свалих шапката.

Дона отиде до нея и взе ръката ѝ.

— Настоявам! — каза тя и погледна към Ян. — Синко, доведи Чарлз Едуард!

Ян повдигна детето си и като се смееше, го постави на раменете си.

— Ела, Чарлз Едуард, хайде да видим каква изненада ни е приготвила моята майка.

Чукането по вратата стана още по-настойчиво. Дона забърза към нея, като помъкна след себе си и Тейла, но още преди да я отвори, очите ѝ се напълниха със сълзи, когато погледна към снаха си. После широко отвори вратата.

Тейла почти не вярваше на това което видя. Някой, който ѝ беше много скъп, стоеше до Брайън.

Виада! Три години по-късно, но със същото бебешко личице и със същата сладка усмивка!

Виада също беше изненадана. И двете извикаха силно и възторжено и се хвърлиха една към друга. Разплакаха се.

Ян погледна въпросително Дона.

— Виада — промълви Дона, като бършеше сълзите си. — Сестрата на Тейла.

— Но как, за бога, успя да уредиш това, мамо? — попита Ян, а сърцето му беше сгрято от щастieto, което изпитваше съпругата му в този миг. Тя беше преминала през ада, за да се бори за благополучието на сестра си. И ето я, Виада — здрава и в безопасност и красива като картинка, защото много приличаше на Тейла.

Брайън прегърна Дона и тя се облегна на него.

— Моят мил съпруг е не само преуспяващ бизнесмен, но доказва, че може да бъде и добър детектив — каза тя с гордост. — Той пътува до Сан Франциско и откри Виада. Говори с нейните осиновители да ѝ позволят да дойде тук и да се срещне със сестра си. Купи им билетите до Сиатъл.

Ян погледна зад Тейла и Виада и видя мъж и жена на средна възраст, които слизаха от шейната, спряна близо до къщата.

— И така, всички заедно ще празнуваме Коледа, синко — каза Дона през сълзи на щастие.

Тейла взе ръката на Виада и се обърна към Ян, сияеща от радост.

Тейла се събуди от някакъв звук, а слънчевите лъчи вече огряваха стаята ѝ. Тя протегна ръка към Ян, но откри, че той вече се е събудил и явно е излязъл от стаята.

Беше все още преизпълнена с преживените радостни емоции от предния ден, когато се срещна със сестра си. Стана, тръгна боса към прозореца. Разтри очи, като се опитваше да повярва на това, което видя. Снегът се беше разтопил — нямаше и следа от него!

После си спомни, че през нощта беше чула, да вали. Дъждът беше стопил снега.

— Честита Коледа, любов моя!

Гласът на Ян я накара да се обърне. Затича се към него и протегна ръце да се хвърли в обятията му, но видя, че той държи нещо зад гърба си.

— Донесъл си ми подарък? — попита тя с блестящи очи.

— Да — отвърна весело Ян.

— Дай да видя — каза закачливо Тейла и се пресегна към него.

Ян извади прекрасен букет от чудесни червени рози иззад гърба си. По тях като сълзи блестяха малки дъждовни капчици.

Тейла взе букета и го поднесе към лицето си, за да вдъхне сладкия аромат.

— Благодаря ти, скъпи — въздъхна тя. После го погледна. — Толкова са красиви!

— Да, красиви са — отвърна Ян и я прегърна. — Но не са по-красиви от теб.

— О, Ян! — каза Тейла, като едва се сдържаше да не заплаче от щастие. — Всичко вече е наред! Наистина всичко!

Ян взе розите от Тейла и ги остави на масата отстрани. Вдигна я и я понесе към леглото. После коленичи до нея.

— Рози след дъжд — прошепна той, като покри лицето ѝ с целувки. — За мен те винаги ще бъдат символ на нашата любов — любов, в която вече няма никаква мъка.

Тейла потъна в прегръдката му и тя отново събуди в нея желанието...

Издание:

Каси Едуардс. Рози след дъжд

Редактор: Гита Драгиева

Коректор: Милка Недялкова

Технически редактор: Стефка Димитрова

ИК „Торнадо“, 1995

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.